

ЛИДИЯ ДЖОЙС ГЛАСОВЕТЕ НА НОЩТА

Част 4 от „На нощта“

Превод от английски: Христина Владимирова, 2013

chitanka.info

ПРОЛОГ

Февруари 1860 г.

Маги потрепери, увивайки покрития със сажди шал около крехките си рамене, докато се криеше зад мощната фигура на Джони. Мъгла беше обвила града и заплашваше да го задуши, натискайки надолу дима от комините, завихряйки го по улиците под тежестта на кафявото неподвижно небе. Беше черна мъгла, убийствена мъгла, в която Маги и другите улични деца се давеха от сажди всяка сутрин, когато Джони ги изригваше на улицата, за да работят. Тази сутрин Моли дори беше изкашляла малко кръв. Дрезгавият сумрак беше като неизпълнено обещание, частица светлина с гробовно черен, мръсен отблясък, пробиващ тъмната нощ, но няколко часа по-късно мракът падна отново, понеже прислужниците пак започнаха да разпалват огнищата. Димът отново се настани над града, едри сажди валяха отгоре заедно с капките на ситния дъждец. Както обикновено, полицаите патрулираха наоколо още от десет сутринта, размахвайки фенери с кръгли като люкове стъкла, фенерджиите се движеха по двойки и мудро вършеха своята работа. Дейността им се забелязваше заради следата, която оставяха — мръсни, сернистожълти светещи кълба, които не осветяваха нищо, освен вълмата мъгла. Вече трябва да е минало четири часа, прецени Маги по присвиването на стомаха си. Подранилият залез бързо бе преминал в неестествена нощ. Джони стоеше в подножието на една улична лампа, подпрян на парапета на моста, насочвайки незагасената светлина на своя фенер в гъстата кафява супа, където тя потъваше в нищото и изчезваше без остатък.

Никога досега Маги не бе изпитвала толкова мъчителен страх. Беше уплашена, по-уплашена от всякога, защото Джони искаше да види как умира един човек и тя трябваше да се погрижи той да умре.

Китката вече я болеше от тежестта на пистолета, който Джони беше заредил, а свободната ѝ ръка държеше здраво шала, под който го криеше. Революерът беше нов, но лъскавият метал бе потъмнял от

саждите. Беше толкова голям, че Маги трябваше с едната си ръка да придържа дулото, за да достигне спусъка с късите си пръстчета.

— Този Дани е голямо леке — изръмжа Джони, забавлявайки се от страха ѝ, — но всички мой помощници трябва да си изпълняват задълженията. В противен случаи те нямат работа в моята банда. Няма извинения. Дори и ако си момиче!

Маги не искаше да му е помощничка, но нямаше избор — можеше или да е негов съюзник, или негов враг. А тя знаеше какво се случва с враговете му — пистолетен куршум на някой мост или нож в някой вход. Така следващият нещастен гаврош се прощаваше с живота, защото е отказал да убие някого. Не трябваше да се захваща с джебчийство. Това е момчешка работа. Тогава Джони нямаше да открие таланта ѝ да разбива ключалки, нито пък тя сега щеше да чака тук някакъв човек, когото едва познаваше. Но това беше по-добре от ада, в който живееха другите момичета. Маги си помисли, че тази седмица лицето на Сали два пъти беше смляно от бой — най-напред от един клиент, а после и от Джони. Но по-страшно от всичко беше мъртвото примирение в очите ѝ.

— Мисля, че чувам някой да идва — изсъска Джони и плъзна капака на фенера така, че мракът ги погълна изцяло, смалявайки околния свят до тясна хралупа. Маги още по-силно стисна пистолета. Въпреки тъмнината градът беше много оживен и последните четири пъти шумовете от приближаващи стъпки се оказаха фалшива тревога. Но сега някой приближаваше с весело подсвиркване. Маги познаваше мелодията — ария, любимата ѝ ария от операта, чиято премиера беше преди две вечери. Интонацията на подсвирквания беше отчетлива и игрива, даже щастлива. Стъпките на идващия отекваха самодоволно по паважа. Този не може да е мъжът, когото трябваше да убие, той не беше от онези, които си подсвиркват арии. Минувачът пристъпи в кръга от притъпена оранжева светлина и тя видя внимателно засукания му мустак, превръзката на окото, прибраната под филцовата му шапка коса.

— Сега — изкрещя Джони, сграбчи ръката ѝ и я избута напред.

Тя вдигна пистолета, прочетете учудване по лицето на Дани и триумфа върху лицето на Джони. Привидяха ѝ се други хора, които сякаш бяха там — ранени, малтретирани, измъчвани — на Сали и

малкия Том, на Моли и Джени, на Дългата, дебелия Били и сладката Поли. Неочаквано тя обърна пистолета и натисна спусъка.

Оглушителен взрив отекна през димната завеса. Пистолетът подскочи в ръката на Маги и очите на Джони се разшириха. На челото му зееше голяма кръгла дупка. Той се олюля, отскочи към парапета на моста и се преметна през него. Маги болезнено се бореше за въздух. Китката ѝ пулсираше от болка, пистолетът падна с глух шум на земята. Тя изтича до парапета и погледна надолу, но мъглата отново се беше сгъстила, бързо поглъщайки тялото на Джони. Не се чуваше нищо. След ден-два някой чистач на канали ще го изтегли от реката с мрежата си и покорно ще съобщи в полицията, но не и преди да освободи джобовете му от всичко по-ценно. Може да разпознаят тялото, но може и да не го разпознаят. Но каквото и да се случи по-нататък, в този момент Джони беше мъртъв и всички те, неговите подчинени, бяха свободни. Най-сетне свободни!

Маги се отдръпна от парапета. Токчето ѝ се удари в пистолета, който се плъзна по паважа. Тя вдигна оръжието и болката отново премина през китката ѝ. Понечи да го хвърли във водата, но се поколеба и го скри под шала си. Оръжието е ценно. Не бива да се хвърля.

— Благодаря ти, моето момиче.

Объркана, тя се обърна. Дани беше още на същото място, където стоеше, когато тя беше вдигнала пистолета. Усмивката под мустака му беше толкова фалшива, колкото и мелодичният му лондонски акцент. Въпреки че трепереше вътрешно, Маги вдигна брадичка и се втренчи в него.

— Сега си ми длъжник, Дани О'Съливан.

Усмивката се разля по лицето му така небрежно, сякаш беше метнал шапка.

— Бих могъл да използвам момиче като тебе.

— Не искам никой да ме използва. Оставете ме на мира! Приятелите ми също. Ние не сме роби на никого. Нито на Джони, нито на някой друг като него.

— Звучи разумно — каза той, като сви рамене. — Ще ви кажа, когато сме квит. Но знай едно, Маги — синьото му око блесна заплашително, — в този град хората и техният живот могат да бъдат купени и продадени като кош дребна риба.

След тези думи Дани изчезна и мъглата бързо го погълна.
Маги потрепери.

1

Четири години по-късно

Чарлз Кросъм, лорд Едингтън, бързо изкачваше позлатеното бароково стълбище, като взимаше по две стъпала наведнъж.

Наложи си с усилие да придобие хладнокръвно изражение. Кипеше от гняв. По дяволите, как Мили бе посмяла да осуети петмесечните му планове само заради една глупава прищявка! Може би тя не знаеше каква роля играе той в обществения дебют на Лили Барет. Въпреки това намесата ѝ бе непростима. Той тръгна към галерията на втория етаж, мраморът ехтеше под излъсканите му ботуши. Отвори вбесен вратата на нейната дневна и се озова в средата на светлата обюсонска пътека, която стигаше до пастелния килим пред камината. Мили подскочи при бурното му влизане, след това го погледна с най-ледения си поглед иззад кориците на романа, който четеше. Тя седеше до прозореца на своя любим стол, тапициран с кремава коприна. Зимната светлина се процеждаше през дантелената завеса.

— Току-що научих какво нечувано нещо си направила на бала у Рашуордови — започна той без колебание.

— Какво съм направила? — Сивкавите ѝ очи се разшириха, гласът ѝ звучеше глухо, а ръката ѝ стисна толкова здраво книгата, че подвързията изскърца в знак на протест.

Чарлз стисна зъби. Как може да му задава такъв въпрос! Престорената ѝ невинност му лазеше по нервите. Боже, с какво удоволствие би ѝ събрал багажа или най-малкото би влял малко разум в егоистичното ѝ пилешко мозъче.

— Унижила си госпожица Барет — каза той спокойно, тъй като се бе научил как най-добре да се справя със сестра си, откакто преди четири години стана глава на семейството. — Собственоръчно си провалила шансовете ѝ за успешен сезон.

Мили леко се успокои и махна пренебрежително с ръка.

— О, това ли? Госпожица Барет, или както там е истинското ѝ име, няма възпитание и връзки. Тя не е от нашата среда. Полковник Уейн може и да твърди, че му е далечна роднина, но всички знаем, че в това няма и грам истина. Аз просто го казах на глас, за да не сме принудени всички да се преструваме. Трябва да си ми благодарен. Ако допуснем да се появи на най-модния лондонски бал, това би опозорило всички ни.

— Лили Барет не е твоя грижа — каза Чарлз с равен тон, въпреки че вътрешно кипеше от яд.

Мили присви раздражено устни.

— Тя е толкова скучно и нервно малко създание... Отгледана е на село и смятам, че там ѝ е мястото. Защо те е грижа за нея? Бих решила, че си нещо гузен, скъпи братко, но ти не си достатъчно възрастен. — Тя се засмя на собственото си остроумие.

Гузен бил! Той потисна желанието си да я наругае. Сестра му беше по-близо до истината, отколкото можеше да си представи. Чарлз изпита внезапно желание да я уведоми колко верни всъщност са бръщолевенията ѝ. Но не! Това само би я вбесило, но колкото и да му харесваше да ядосва сестра си, не би рискувал цялото си начинание по такъв глупав начин.

— Ще се извиниш! — каза той спокойно.

Упорита бръчка се появи между веждите на Мили.

— Или какво? — тя поклати глава, обсипана с пепеляви къдрици.

Опитваше се да започне скандал. Чарлз потисна желанието си да скръцне със зъби и пое дълбоко въздух. След последното ѝ изпълнение той беше докаран до там, че я лиши от храна, за да я накара да се съгласи да използва издръжката, завещана ѝ от баба ѝ. Тя бе упорствала четири дни, докато накрая не припадна. Тогава докторът ѝ обясни, че ако се противопоставя на брат си, ще постави здравето си в голяма опасност. След допълнителен, но все пак по-мек натиск Мили се огъна, но Чарлз не желаше преживяваният кошмар да се повтаря.

— Искаш ли да измисля нещо? — настоя той.

— По-добре не. — Мили се усмихна, но изражението ѝ беше престорено. — Не разбирам защо винаги трябва да спориш с мене. Не изпитвам никакво желание да се караме.

— Не се опитвай да ме манипулираш, Мили — каза Чарлз нетърпеливо, предусещайки хода ѝ. — Аз не съм като скъпия ни

покоен баща.

— Няма нужда да ми го напомняш — сопна се тя, но само след минута отново смени тактиката. — Защо искаш да ѝ се извиня? Знаеш, че това момиче никога няма да бъде една от нас.

Чарлз си позволи да се намръщи.

— Сигурна ли си?

Тя извъртя нагоре очи.

— Разбира се, скъпи братко. Тя просто не е като нас. Замесена е от друго тесто — Мили махна отвратно с ръка.

— Сигурно е замесена от нещо нисше? — предположи той. Въпреки негодуванието си Чарлз се забавляваше от мисълта, колко общи неща имаше между сестра му и Лили Барет.

— Точно така. Не мислиш ли? — настоя тя.

— Съжалявам, но не мога да се съглася — каза той.

Зелените ѝ очи помръкнаха и Чарлз се чудеше дали знае колко е прозрачна, когато се опитва да го мами. Облог. Сигурен беше, че ще му предложи облог. При Мили винаги ставаше така.

— Чарлз, скъпи, не искам да споря с теб — каза тя накрая. — Мразя, когато сме скарани. Нека разрешим проблема по джентълменски. Ти вярваш, че същество като Лили Барет може да мине за човек от обществото. Аз пък смятам, че това няма как да стане. Ако успееш да ми докажеш, че греша, не само ще се извиня искрено на госпожица Барет, но и ще направя така, че мама да подпомогне нейния официален дебют в двора. На бал или където и да е другаде.

Тя сияеше, защото беше сигурна, че е пуснала стръв, на която той не би могъл да устои. Предизвикателството наистина си го биваше.

Такъв облог беше нещо повече от онова, на което Чарлз се надяваше. Много повече от всичко, което бе успял да уреди със задкулисно дърпане на конците. Трябваше му само една красива и талантива актриса, непозната в техните среди. Чарлз по-добре от всеки друг знаеше къде да намери такава жена. Кимна решително.

— Да знаеш, че ще държа да си изпълниш обещанието!

Мили се отпусна успокоена на стола си с лукава усмивка. Беше сигурна, че е направила сполучлив удар.

— Не бях очаквала друго от теб, мили братко.

Чарлз изсумтя и се обърна да си ходи, а тя отново вдигна книгата си. Той спря с ръка на дръжката на вратата и рече през рамо:

— Мили?

— Да, Чарлз? — тя вдигна очи от книгата си, а веждите ѝ се присвиха притеснено.

— Освен това научих за загубите ти на бала на Ферер и вчера ти платих дълговете. Говорих с мама и тя е съгласна, че залагането на сума, по-голяма от дневната издръжка, е вулгарен навик, особено за жена. Няма да получаваш дневни, докато не ми върнеш парите и не ми се извиниш за проблемите, които ми създаде. — Чарлз направи пауза, сякаш обмисляше алтернатива. — Освен ако не искаш да изплатиш дълга си с някой акт на вежливост към госпожица Барет.

Самодоволната ѝ усмивка помръкна. Тя посегна към канапето и замери брат си с една лилава възглавничка. Чарлз я хвана с лекота и я пусна на пода.

— Както виждам, не приемаш предложението — каза той кротко и излезе, затръшвайки вратата след себе си. Стъпките му отново проехтяха в галерията по обратния път. Портретите на предците го гледаха студено от своите позлатени рамки. В изражението на младия Кросъм се долавяше презрение техния упадък. Усмивките им бяха пълни със самодоволство, а очите им издаваха сребролюбие и склонност към разврат. Същите тези хора в по-късни портрети показваха признаци на пресищане и досада, а следите на дългогодишна разпуснатост личаха по разядените им от подагра крайници. Киселите им изражения издаваха хора, злоупотребяващи с опиум, лауданум или абсент. Погледите им изглеждаха неумолимо враждебни и сякаш пронизваха Чарлз в гърба.

Той се бунтуваше срещу всичко, в което семейството му от векове вярваше. Срещу всичко, в което бе възпитан. Да се грижи за Лили Барет беше само един от многото му жестове на неподчинение.

Задачата поне бе достатъчно лесна, дори и след като Мили се опита да му попречи. Единственото, от което Чарлз се нуждаеше, беше земно, красиво младо създание с достатъчно срамно минало и известен актьорски талант, за да изиграе дъщерята на селски земевладелец. Всеки мъж от семейство Едингтън знаеше къде да намери такова създание. В операта.

Маги пристъпи по мръсната настилка на задната уличка, след като вратата към сцената се затвори зад нея с противен шум. Чакащата я Сали присви рамене и се отгласна от стената, на която се подпираше. Маги инстинктивно огледа двете посоки на улицата. Освен тях нямаше никой. Мракът се спускаше бързо и мъглата се издигаше от реката, смесвайки се със саждите, които комините бълваха в тежкия въздух.

— Е? Какво каза той? — попита Сали.

— Нищо! — Маги не можеше да прикрие горчивината в гласа си. *Трябваше да гръмна и Дани на онзи мост, когато можеш*, помисли си тя гневно. От две седмици Дани О'Съливан й изпращаше съобщения по всевъзможни пратеници, за да й каже, че иска да говори с нея, но тя не им обръщаше внимание. Знаеше, че Дани никога не иска просто да „поговори“ с някого. Особено сега, след като беше завзел териториите на всички други банди в Лондон. Преди трябваше да се плаща поне на дузина бандити, които контролираха централната част на града. Сега имаше само един, но той беше най-лошият от всички.

Маги се бе покрила и отбягваше любимите свърталища на биячите му. Затова той я беше включил в черния си списък. Естествено не й го беше казал, но нямаше и нужда. Когато я изгониха от работа като певица в „Танца на Русалката“, защото беше отблъснала един важен господин, вече не я искаха никъде другаде. Не й беше трудно до се сети кой стой зад това. Маги въздъхна, търкайки уморено очите си с длан:

— Господин Оукинс не искаше дори да ме види. Когато нахълтах при него, просъска, че няма място за още една певица. Казах му, че ще направя всичко, което поиска, но той ми отвърна, че по никакъв начин няма да смекча гнева на влиятелния господин.

— „Всичко“? — в големите сини очи на Сали се мярнаха призраците от миналото. — Маги, ти никога не си...

— Не ми казвай какво съм правила и какво не съм! — сопна се Маги и бързо тръгна към улица Тотнъм Корт. Чу зад себе си стъпките на Сали, която се мъчеше да я настигне. — Парите ни се свършват, Сали. От дни не съм получавала ноти за копиране. Нан продължава да се напива, вместо да седи на сергията, а Франки не се е появявал цяла седмица. Вече сме закъснели с наема. Ако не направя нещо, старата Мерик ще ни изхвърли на улицата и тогава какво ще правим?

Стигнаха кръстовището и Маги зави по пълната с хора улица, водеща към Чърч Лейн. Чу подсмърчане и разбра, че Сали плаче. Опита се да остане безразлична, но не успя.

— Не трябва да се продаваш, Маги! Не знаеш какво е всички тези мъже да пуфтят и пъшкат върху теб.

Маги спря и се обърна толкова бързо към Сали, че двете почти се сблъскаха. Тълпата се точеше от двете им страни, но Маги не забелязваше нищо.

— Не се продавам на всеки, който е дошъл на пазара! Опитвам се да склуча сделка! Но вече не знам какво да правя.

— Няма да ти позволя!

— А какво ще стане с Моли? Или с малкия Джо? Трябва ли да живеят на улицата заради измисления ти морал? — попита Маги ядосано.

Сали плачеше неутешимо, сълзите ѝ оставяха бразди по зацапаното от сажди лице.

— Моли и Джо са грижа на Нан, не твоя! Ти си най-добрата ми приятелка, Маги, и не мога да ти позволя да направиш това!

Маги също искаше да заплаче, но не го стори. Не можеше и да си спомни как се проливат сълзи, беше минало прекалено много време.

— Знаеш, че не мога да ги захвърля... — измънка тя, придърпвайки Сали в недодялана прегръдка. — Заедно сме от години. Те са и моето семейство.

— Помощниците на Маги — съгласи се кротко Сали. Един носач с кошница на гръб ги напсува, докато ги подминаваше. Сали въздъхна и пусна Маги, която стремително закрачи надолу по улицата.

— Какво ще правиш сега? Това е последният театър на разстояние пет мили от улица Чърч.

— Ще отида на единственото място, където Дани няма думата! — каза Маги твърдо. — В операта! Пърл ми изпрати бележка. Била чула за проблемите ми и ми е уредила прослушване. Ще видиш, че всичко ще се нареди както трябва. Дори по-добре. Само си помисли за всички пари, които ще имаме, ако стана оперна певица. — Гласът ѝ звучеше убедително, но в себе си тя знаеше какво означава това — поражение, признание, че е победена, безнадежден последен опит да сбъдне една мечта, която никога не можеше да бъде достигната. Още преди четири години гласът ѝ не беше достатъчна добър за операта, а

оттогава нищо не се бе променило. Но какво друго можеше да направи, освен да опита още веднъж? Нямаше други възможности. Щеше да се пробва отново, да се провали отново и после щеше да изчезне в Саутхемптън или Лийдс, или някъде другаде, където позорът ѝ нямаше да навреди на приятелите ѝ. Това беше единственото, което можеше да направи за тях, но то изобщо не беше достатъчно.

2

Ковънт Гардън. Контрастите на това място не спираха да изумяват Чарлз. Почернели от сажди, каменните къщи, някога домове на дребни благородници, сега излъчваха само горчива сиромашия. Между тях се провираха тълпи от хора, повечето бедно облечени, което никак не отиваше на изящните италиански фасади. От едната страна катедралата „Сейнт Пол“ се издигаше със строгата си римска колонада, а три успоредни аркади се простираха към площада, изпълнен с шум, хаос и боклуци от пазара. Нямаше причина да спира тук. Каретата му щеше без проблеми да го закара до входа на кралската опера. Но глъчката на пазара винаги го беше привличала. Това чувство се бе засилило още повече след смъртта на баща му, когато животът му стана толкова консервативен и скучен. Чарлз отвори вратичката на колата и скочи на тротоара, без дори да докосне стъпалата. В краката му се замотаха валма гнила слама и обелки от плодове, които той изрита ядно с ботушите си.

Петдесетината сергии се държаха от търговци, които не можеха да си позволят покрито място под аркадите. В късния следобед повечето от тях вече бяха полупразни. Но площадът все още гъмжеше от търговци на едро, цветари и продавачи на риба, улични гаменчета и производители на зеленчуци. Цялата тази гама от разнообразни социални слоеве вероятно би могла да разпали въображението на учения или писателя.

Чарлз стигна центъра на площада и се шмугна в галерията между две аркади. По това време на годината в Мидълсекс още нямаше зеленчуци. Затова по сергиите се продаваха главно лук, ряпа и картофи. Но за трапезата на богатите се предлагаше какво ли не, доставено от по-топлите страни. Върху някои от сергиите се виждаха тежките стръкове на парникови цветя, внимателно подсилени с тел. Пред вратата на цветарското хале — помпозна грамада от желязо и стъкло — Чарлз едва не се блъсна в една жена, носеща кошница с ябълки на главата си. В затоплената зала отбрани търговци предлагаха

екзотичната си стока. Елегантни дами внимателно оглеждаха редките цветя и правеха поръчките си за своите официални вечери или балове.

Чарлз кимна учтиво на графиня Рашуорт, придружавана както обикновено от бледата си дъщеря, на чието лице блестяха две изпитателни, остри очи. После поздрави госпожица Моръл, която със сигурност замисляше поредната си интрига. Спря до любимия си щанд до предния прозорец, за да купи обичайната орхидея с непроизносимо име, която винаги му беше харесвала. Пресече халето и излезе на улицата. Пред него се изпречи фасадата на наскоро ремонтираната опера, която изглеждаше направо нелепо с непокварената си белота на фона на мръсния площад и олющените сгради наоколо. С бързи крачки се изкачи по стълбите и влезе във фойето. Както се бяха уговорили, господин Ларсън го чакаше, апатично разменяйки незначителни реплики със сър Натаниел Дайнс и лорд Гифърд. Чарлз споделяше с Гифърд и Дайнс любителски интерес към изкуството, въпреки че веднъж една дама с остър език бе подметнала, че ги интересуват по-скоро певиците, отколкото самата опера. Чарлз се приближи към малката групичка. След задължителните приветствия господин Ларсън въведе уважаваните посетители в слабоосветената зала. Те го последваха, докато той осветяваше пътя им към първия ред с малък фенер. Мястото беше достатъчно далече от сцената, за да не влизат в пряк контакт с актьорите, но все пак достатъчно близо, за да следят внимателно всичко, което ставаше там горе.

Чарлз често се питаше какво ли би било да изгледа оттук цяло едно представление, вместо да го съзерцава от височината на ложата, резервирана за семейство Едингтън. Седна между господин Ларсън и приятеля си Дайнс и се облегна на мекото кадифе на креслото. Рампата вече беше запалена, сцената — подготвена за първото действие на „Оберон“. Представлението трябваше да се играе тази вечер. Чарлз видя фантастичната приказна гора, която скоро щеше да се насели от героите. Огледа залата и видя, че поне стотина места не изглеждаха празни. Обичаше този момент, когато въздухът е изпълнен с напрежение, а празната сцена е готова за появата на певците. Каква ли ще е новата певица? Някоя капризна примадона или пък младо бездарно момиче с неизмеримо големи амбиции? После обаче се сети, че трябва да се съсредоточи върху плана, с който възнамеряваше да спечели облога.

— Вчера получих интересно писмо от госпожица Кросъм — каза лорд Гифърд, навеждайки се през Дайнс, за да говори с Чарлз.

В този момент една висока и кокалеста жена излезе на сцената. Изглеждаше на средна възраст. Чарлз не обърна внимание на прослушването ѝ, защото веднага я сметна за неподходяща за операта, а и за своите собствени цели.

— Предполагам ви е казала за малкия ни спор — избъбри Чарлз, без да се опита да прикрие и частица от погнусата в гласа си. Мили се държеше ужасно недискретно.

— Изглеждаше много раздразнена — потвърди Гифърд.

— И аз получих писмо от нея — намеси се Дайнс. — Убеждаваше ме да участвам в малкото представление, което била замислила. Смята, че ако не съм защитавал толкова настойчиво госпожицата, тя не би била тъй настоятелна в намерението си да я унижи. — Дайнс избърса монокъла си с копринена кърпичка и отново го окачи на ревера си.

Чарлз потисна желанието да се намръщи. Колкото и досадно да звучеше, но имаше нещо вярно в мнението на Мили. Арогантността на Дайнс настина караше хората да се заинатяват в защита на собствената си позиция. Нямаше значение за какво става дума — той винаги защитаваше противоположното мнение на инат. По този начин се забавляваше. При други обстоятелства това би развеселило и Чарлз, но споменът за това, как откри госпожица Барет, изтри в съзнанието му всяко желание за хумор. Дайнс хвърли кос поглед към Чарлз, сякаш четеше мислите му.

— Всеки Едингтън знае коя е госпожица Барет. Отначало беше забавно, но се уморихме още преди бала у Рашуордови. Мили просто ни спести преструвките, което наистина не е от полза никому.

— Защо се интересувате толкова от това момиче, Едингтън? Държете се, сякаш е скритата ви държанка — включи се и Гифърд. — Да не би да се опитвате да я ожените, преди положението ѝ да стане очевидно и да трябва да я издържате цял живот?

Чарлз презрително поклати глава. Гифърд много по-лесно предизвикваше скандали, отколкото да ги предотвратява. Откакто го познаваше, той не беше показал и капка състрадание към някоя нещастна душа. Жалко, че Кристофър Радклиф или Фейт Уелдън не бяха на бала у Рашуорт. Те знаеха как да вразумят Мили. Освен това

бяха наясно, че ако никои не успее да разобличи измамата, тя постепенно бива възприета като истина. Красивото лице на Лили Барет, мекият ѝ характер, както и приличната зестра биха изкушили не един младеж да забрави миналото ѝ и да ѝ поиска ръката.

На сцената се появи една певица, но господин Ларсън я отпрати и тя се въртна нацупено. Дайнс млъкна за малко, докато друга певица се качваше на подиума — наместваше монокъла си, за да я огледа колкото се може по-добре. Обикновено бързо го сваляше, но този път не го направи. Новата певица — някакво непознато момиче — беше красива блондинка с изящни извивки. С груб корнуолски акцент тя обяви какво ще изпълни, а Чарлз въздъхна, докато Дайнс присвиваше устни. Той имаше слабост към невинни селски девойчета. Чарлз предпочиташе образовани момичета с известен опит.

Но напоследък беше твърде зает да урежда безкрайните формалности по поемане на наследството и не можеше да отделя нужното за подобен род забавления време. Но дори и да забравеше разликите в личните предпочитания, той пак не би харесал новата певица. Момичето беше твърде грубовато дори и за неговите недотам почтени намерения. То запя една безинтересна непопулярна ария и Дайнс направи кисела гримаса.

— Ако Мили те дразни, защо не направиш нещо?

Чарлз отвърна неохотно:

— При нея такива неща не минават.

Дайнс поклати глава и светлините на рампата се отразиха в монокъла му.

— Я стига, Едингтън. Тя е просто жена. Намери слабото ѝ място и я притисни.

— Какво ще ми препоръчаш? — попита Чарлз. — Но ще ти кажа, че намирам грубостта към роднини за неуместна.

— Известно е, че Мили има слабост към залаганията. Защо просто не се обзаложите? — каза Дайнс, свивайки небрежно рамене.

Чарлз се засмя и не можа да се сдържи:

— Късно е, тя вече сама се обзаложи с мене.

Дайнс се обърна изненадано. Но зад светлините, отразяващи се в монокъла му, очите му не се виждаха.

— Така ли? И какви са условията на облога, ако мога да попитам?

— Ако ѝ докажа, че някоя самозванка може да бъде приета в обществото, тогава Милисът ще се погрижи госпожица Барет отново да се върне в нашата среда, като накара майка ми да улесни дебюта ѝ.
— Чарлз каза последното със задоволство.

— И интересът ти към нея ще остане прикрит — добави Дайнс.
— Умно.

Гифърд поклати глава, дали от възхищение или от недоверие Чарлз не можа да определи.

— Тя от месеци те моли да ѝ намериш компаньонка, нали? На твое място бих предложил облог, при който бих превърнал една компаньонка с лош произход в аристократка.

— Прекалено си амбициозен. Милисът може да се поболее да ме моли, но знае, че никога няма да ѝ взема компаньонка — отвърна Чарлз.

— И какъв е залогът от твоя страна, или е тайна? — попита Дайнс, а тонът му отново се изпълни с досада.

— Милисът не поиска да уточни, но предполагам, че няма да се наложи да искам извинение от нея — каза Чарлз.

Дайнс се изсмя:

— За момиче, което обича да залага, със сигурност не я бива много.

— Факт, който не пропускаш да споменеш — каза Чарлз студено.
— Половината от дълговете на Мили след бала у Рашуорт бяха към Дайнс.

Дайнс се присви, усмихвайки се без капка угризение.

— Значи този път си дошъл в операта на лов за своята самозванка — попита Гифърд.

— Или уличица — добави Чарлз.

— Какво ще кажеш за тази? Тя е достатъчно хубава — каза Гифърд, кимайки към русата.

Чарлз направи гримаса.

— Прилича на дойка.

— Ще има много други днес — каза Дайнс. — С малко късмет все някоя от тях ще се окаже подходяща.

Чарлз отново насочи вниманието си към сцената.

— Милисът вярва в късмета, аз пък вярвам в планирането.

Дайнс намери коментара му за забавен:

— И аз, стари приятелю! И аз!

— Готова съм — каза Маги. — Коремът ѝ къркореше, но тя го пренебрегна. *Може да се обажда, само защото е празен*, каза си тя. От четири години не беше усещала глад, защото винаги успяваше да измисли нещо. И имаше намерение да продължава все така.

Пърл Бланк стоеше под светлината на единствения фенер над вратата на гримьорната. Тя винаги изглеждаше така, сякаш е на сцена и Маги често се чудеше дали въображаемата ѝ публика я преследва, дори когато беше сама. Оперната певица отметна къдриците си и се изсмя гърлено.

— Да, миличка, разбира се че си готова, не се притеснявай, всички сме започнали като теб. — Последните три думи се изплъзнаха от устата ѝ на кокни, а френският ѝ акцент се спусна като елегантна вечерна рокля и това развесели Маги. Тя се усмихна едновременно и на опита за шега, и на наивността на приятелката си. Но Пърл грешеше, двете не си приличаха. Маги знаеше, че нито видът ѝ нито гласът ѝ можеха да се мерят с тези на закръгленото сопрано.

— Мерси — смотолеви тя нервно.

Пърл размаха заплашително пръст и Маги се поправи:

— Благодаря — изрече тя, имитирайки аристократична интонация.

Пърл кимна одобрително.

— Трябва да дадеш всичко от себе си. Господин Ларсън търси ново сопрано за главните роли.

— Не ме интересуват главните роли! — отвърна Маги. Всъщност колкото по-второстепенна беше ролята, толкова по-добре, защото щеше да отнеме повече време на Дани да открие къде се е покрила. Съмнението просветна на лицето на Пърл и изчезна отново. Маги знаеше защо. Господин Ларсън имаше достатъчно певици, които ставаха само за хористки. Той търсеше нова примадона и Маги знаеше, че няма да бъде тя. *Не*, каза си тя упорито, *няма да се предам толкова лесно*.

Пърл тръсна глава, сякаш да я проясни.

— Нямаме много време, малката. Дай ми шапката си. Сигурна ли си, че не искаш да ти заема по-красива рокля?

— Пърл, ти си една глава по-висока от мен и имаш форми. — Маги размаха шапката си енергично, преди да ѝ я подаде. — Докато аз нямам нищо и ще изглеждам като пълна глупачка.

Пърл изсумтя и избута Маги към кулисите.

— Не разбирам защо не облече нещо по-предизвикателно. Нещо от кабаретните ти изпълнения, след като така или иначе винаги се обличаш като стар гарван — смъмри я тя.

— Повярвай ми, костюмът на малката Пег не би впечатлил особено господин Ларсън — отвърна Маги. Стигнаха до края на опашката от кандидатки и Маги спря. Нервността ѝ изведнъж се върна. Зад трите жени и мършавото момче тя виждаше необятността на залата — слабо осветена, озарена в пурпурно и бяло. Беше толкова по-голяма от всяко друго място, на което беше пяла. Много по-голяма, отколкото си я спомняше преди шест години — преди да изгори. Оттатък сцената необятни редици от плюшени кресла се губеха в непрогледния мрак, заобиколени от богато украсените балкони на ложите. Точно над сцената се виждаше кралската ложа, украсена с огромна златна корона, изпъкваща на фона на пурпурните завеси, фигурката на момичето, което пееше в момента, изглеждаше загубена сред огромното пространство на сцената, а гласът му потъваше в необятната зала. Маги се чувстваше добре само в тъмнината зад кулисите. Беше прекарала много вечери, криейки се из коридорите на операта, готова срещу някое пени да изпълни всяка задача, която актьорите ѝ поставят. Но и привилегията да гледа операта иззад кулисите също не беше за пренебрегване. Наслаждаваше се на енергията, идваща от сцената, а музиката направо я замайваше. Именно тук преди десет години, когато беше още невръстно хлапе, срещна Пърл. Тогава Пърл все още се опитваше да изчисти кокни акцента си и пееше само слугинските роли. Само веднъж за тези десет години Маги бе стъпила на самата сцена и тогава господин Ларсън ѝ каза това, което тя вече знаеше, а именно, че гласът ѝ е сносен, но прекалено драматичен и недостатъчно добър за кралската опера.

Проклет да си, Дани! — каза си тя поне за хиляден път тази седмица. — Какво съм ти сторила?! — Младото момиче на сцената спря да пее и след няколко смотолевени думи от журито, които Маги не можа да чуе, слезе непохватно от подиума. Тогава сценичният

работник повика Маги. Пърл стисна ръката ѝ за последно, Маги пое дълбоко въздух и пристъпи към своето бъдеще, каквото и да беше то.

Чарлз погледна нагоре точно когато дребното, увито с шал момиче излизаше на сцената. Той я наблюдаваше без интерес, докато тя прекосяваше пространството, мислейки, че театър — майсторът я е изпратил, за да нагласи осветлението преди следващото изпълнение. Момичето обаче се обърна решително с лице към залата и прожекторите разкриха щрихите на зрелост, стряскащо неочаквана за това крехко тяло. Тя не беше чистачка, а следващата певица, дошла за прослушването. Очите и косата ѝ бяха черни, кожата светла, даже бледа под светлината на прожекторите. Чертите ѝ бяха обикновени. При друга жена обаче биха изглеждали красиви. Но тази дума бе недостатъчна, за да опише ефекта, който момичето произведе върху Чарлз. Това, което най-много го впечатли, беше силата ѝ. Имаше предизвикателна смелост в нейната стойка, докато погледът ѝ се рееше из залата в търсене на публиката. Тя стоеше обърната напред, стъпила здраво на краката си, сякаш готова да действа при най-малкия сигнал. Дали обаче щеше да избяга, или да атакува, Чарлз не можеше да прецени. Момичето пристъпи на авансцената, черният ѝ шал се смъкна от раменете, разкривайки обикновена кафява рокля.

— Да започвам ли? — провикна се тя.

Чарлз бе смаян, когато осъзна, че акцентът ѝ беше типичен за аристокрацията, въпреки че тя очевидно си беше от простолюдието. Той неволно се приведе напред.

— Хайде, давай — каза господин Ларсън.

— Кое е това момиче? — прошепна Чарлз.

Господин Ларсън погледна тефтера в скута на секретаря си:

— Маргарет Кинг, сър — каза той. — Тук пише, че се е явявала на прослушване преди четири години, но не я помня. Трябва да е била дете тогава. Казва, че оттогава насетне е участвала в кабаретни изпълнения и Пърл Бланк гарантира за нея.

Дайнс сбърчи вежди и Чарлз знаеше защо. Пърл Бланк беше всепризнатата примадона на операта, добра колкото Ла Гризи и мадам Виардо в силните им години. Но беше заета единствено със собственото си величие, като всяка друга подобна на нея. Как така една обикновена кабаретна певица, сигурно наполовина по-млада, може да е близка с нея?

Момичето погледна в посоката, от която се чуваха гласовете им.

— Ще пея въведението на Одабела от пролога на „Атила“ — съобщи тя. Интересът на Чарлз се изостри още повече. „Атила“ не бе играна в Лондон от години, въпреки че беше от Верди, а в тези дни нищо, което не е от Верди, не се смяташе за опера. Но по-странното беше това, че Одабела не беше роля, която една жена би си избрала, ако иска да мине за елегантна и изтънчена. В последно време това бяха двете най-важни качества в света на операта.

Момичето затвори очи, сякаш за да се подготви, и дълбоко пое въздух. Когато ги отвори отново, изражението ѝ се бе променило до неузнаваемост, излъчвайки драматична напрегнатост. Тя запя без предупреждение, първата нота излезе ясно и силно така, че тръпки побиха Чарлз. Той можеше с лекота да повярва, че тя е на бойното поле, че е жена, която се е изправила лице в лице с меч в ръка срещу хунските орди. И сега, макар и победена, тя стои гордо дори пред самия варварски цар, подигравайки се на жените, които се крият зад мъжете си и не защитават домовете и семействата си. Тя беше отлична, забележителна актриса! Точно каквато той търсеше. Чарлз осъзнаваше, че гласът на тази Маргарет Кинг не е нищо особено — тя забавяше на най-сложните части, беше слабичка в средата на диапазона си, но все пак стомахът му се свиваше рефлексивно всеки път, когато тя се втренчваше във въображаемия Атила. Направо не му се искаше това да свършва и думите на Атила сякаш сами изплуваха в съзнанието му. Той стана, без да мисли, знаеше точно какво ще направи, за да продължи момента. Маги стигна до края на пасажа, гласът ѝ звънтеше, после позатихна и накрая секна. Тя премигна и осъзна, че е свила ръцете си в юмруци, единият вдигнат над главата, а шалът ѝ се беше смъкнал от раменете и лежеше в краката ѝ. Тъкмо щеше да се наведе и да го вдигне, когато богат мъжки глас иззвънтя от празнотата:

— *Bella è quella ira, o vermine...* — гласът продължи с отговора на Атила към предизвикателството на Одабела.

Певецът не беше професионалист, Маги беше сигурна в това, но в пеенето му имаше нещо особено. Въпреки необработеността си гласът се разпростираше из залата, карайки я да кънти в отговор, и тъкмо това ѝ спря дъха. Тя замръзна в несигурност и объркване, гледаше втренчено към черната стена отвъд светлината, докато певецът се приближаваше. Гласът му преливаше от самоувереност,

докато той заявяваше възхищението си от Одабела и обещаваше, че ще я помилва и награди. Маги се поколеба. Това някакво изпитание ли беше? Тя отговори, надничайки заслепено напред, като се опитваше да види певеца:

— *Fammi ridar la spada* (Дай ми обратно меча).

— Вземи моя.

Атила се приближаваше, сега гласът му беше по-силен и тя можеше да види силуета на певеца няколко крачки зад прожекторите. Думите на арията излизаха от устата ѝ автоматично, докато Маги се беше втренчила в приближаващия се мъж, без да може да откъсне очи от него. Тя се закле да му отмъсти, закани се да го убие с меча, който ѝ беше върнал. Щом стигна до последната реплика, мъжът скочи леко на сцената. Вече не беше само сенчест силует, той блестеше под светлината на прожекторите. Тя не познаваше този човек. Бе облечен с безупречен черен редингот, висок, могъщ, кожата му имаше лек загар и онзи здрав цвят, с който никой лондончанин не можеше да се похвали. Кой ли е, чудеше се Маги, докато го гледаше в упор, борейки се с чувството, че е притисната в ъгъла. Къде е господин Ларсън и защо позволява на този човек да изскача на сцената? Мъжът с лекота подхвана репликата си оттам, където тя беше спряла. Той крачеше към нея точно както Атила би трябвало да го прави, изпълнен с царствено достойнство, което никак не изглеждаше изиграно. Маги инстинктивно вирна брадичка, цялото ѝ тяло се стегна, благодарение на силната си воля успя да запази стойката си. Сега не играеше вече смелата Одабела. Който и да бе този джентълмен, очевидно беше човек с влияние, а тя бе никоя и знаеше, че нищо хубаво няма да произтече от неговото внимание. Но и Атила се поколеба, когато признаваше, че безстрашната жена-воин го е затрогнала. Той спря пред нея, беше толкова по-висок, че трябваше да наведе глава, за да могат погледите им да се срещнат. Тогава, разкривайки раненото си сърце, той хвана ръката ѝ и коленичи пред нея. Всичко, което Маги можеше да направи, беше да отдръпне ръка и да побегне. Обострените ѝ от улицата сетива крещяха: Това е опасно, това е грешка! Но не можеше да помръдне. Не можеше да си позволи да се подаде на слабостта си. Някъде там, в тъмното, се намираще господин Ларсън и тя нямаше да стори нищо, с което да си отнеме последния шанс.

— Благодаря за представянето, госпожице Кинг. — Думите дойдоха, носейки се от тъмнината, отегчено и безразлично. Господин Ларсън. Маги го чу, но не можеше да отмести очи от мъжа, коленичил пред нея. Директорът сигурно не я разпозна, но тя познаваше гласа му от всички онези години, през които се беше мотала из коридорите на операта. — Обещаваща сте — продължи гласът — драматичното ви изпълнение бе превъзходно, но виж вокалното беше бледо. И макар да можете да изпълните Одабела и дори лейди Макбет, физически вие сте твърде дребна за тези роли. Не бихме могли да ви намерим подходящ костюм. Може би с малко тренировки да се окаже, че сте точно това, което търся, въпреки неподходящия ви ръст. Както и да е, бих ви препоръчал да се върнете към кабаретните изпълнения или да се ориентирате към театъра.

Мъжът в краката на Маги все още я гледаше толкова съсредоточено, че тя едва чу думите. Коремът ѝ къркореше, но не ѝ прилоша, както очакваше. Беше прекалено вцепенена, за да усеща каквото и да е. *Кехлибар*, помисли тя неясно. Или бренди. В отблясъка на прожектора можеше ясно да види цвета на очите на непознатия. Той се изправи и тя трябваше отново да вдигне глава, за да го вижда, когато се извиси над нея.

— Елате с мен, госпожице Кинг. Мога да ви предложа работа, която е тъкмо за вас — каза той. Гласът му много приличаше на пеенето му — тъмен и резониращ, с груб оттенък, който отекна като предупреждение в ушите ѝ.

Няма нищо, заради което си струва да остана тук, помисли си Маги, преглъщайки трудно. Нищо за губене. Тя кимна веднъж и го остави да я завлече в мрака на коридорите зад левите кулиси, далеч от мястото, където другите кандидатки чакаха реда си. Навлязоха в тъмнината, но мъжът не спря и продължи да я води напред, движейки се така уверено, че явно познаваше операта толкова добре, колкото и самата тя. Стигнаха до гримьорните, пустеещи в този ранен час. Един-единствен фенер светеше на пресекулки, със сернистожълт отблясък. Непознатият пусна ръката ѝ и Маги успя леко да се отдръпне от него. Той се усмихна. Маги си помисли, че така иска да я успокои и това я притесни още повече. Устните му не изглеждаха привикнали към това движение. Очите ѝ изпитателно огледаха цялото му лице. С учудване осъзна, че той всъщност е много красив. До този момент бе толкова

заета да се притеснява, че не бе забелязала красотата. Чертите му бяха съвършени, зъбите — равни и бели, кестенявата му коса блестеше. Той преливаше от жизненост, която караше Маги да се чувства изтощена и изхабена, въпреки че той очевидно беше по-възрастен от нея поне с пет-шест години. Прекалено е лъскав, за да му се вярва, реши тя, лъскав е като риба, която проблясва за секунди над водата, преди отново да се гмурне. И в този момент тя се почувства нищожна. Той я наблюдаваше с пронизващо внимание, изучаваше лицето и тялото ѝ. Маги видя одобрение в изражението му, съпътствано от потискането на нещо по-интимно, което накара бузите ѝ да се изчервят. Отстъпи инстинктивно назад, въпреки че кожата ѝ настръхна при поканата му. Тя не вярваше нито на учтивостта, нито на привлекателността. Първото, както бе научила, често бе лъжа, а колкото до второто — Дани също беше красив, а дори и Джони беше хубав посвоему.

— Доведох ви тук, защото искам да говоря с вас — каза непознатият, когато разбра, че тя няма намерение да наруши тишината.

— Говоренето не е престъпление — измърмори Маги с безпокойство. На свой ред тя хапеше устната си. Мъжът изглеждаше засегнат.

— Нямам намерение да ви сторя нещо лошо — той направи пауза, изучавайки я отново и Маги не беше сигурна дали иска тя да се отдръпне, или да се приближи.

— Искам да ви кажа, че бях впечатлен от актьорските ви качества.

Стомахът ѝ си присви от напрежението да докара по-изтънчен акцент:

— Но не и от пеенето ми?

— То също беше професионално, но трябва да призная, че не то предизвика възхищението ми — каза мъжът.

Маги вдигна брадичка в знак на благодарност за откровеността му.

— Изглежда и господин Ларсън мисли така.

Одевешният Атила кръстоса ръце пред гърдите си и се облегна с едното рамо на стената. Маги не повярва на привидното му отпускане. Все още имаше твърде много напрежение в раменете му, прекалено много дебнене в изражението му.

— Но чухте какво каза, че може би с малко упражнения...

Маги се изсмя, прекъсвайки го:

— С малко упражнения... Аз не съм имала и ден за подготовка. Това е извън скромните ми възможности и винаги ще си остане така.

Мъжът наведе глава към рамото си, все още гледайки я изпитателно. Маги отвърщаше на погледите му, опитвайки се да потисне несигурността и опърничавостта си. Мъже като него не обръщаха внимание на жени като нея, или поне не за нещо добро.

— Но може да бъде и иначе — каза той сякаш в отговор на мислите ѝ.

Маги насочи очите си към него. Сега вече трябваше да си тръгне. И все пак... каква друга надежда имаше тя? За каквото и да е...

— Какво искате в замяна на това да ме обучавате? — Такива пари едно момиче можеше да изработи само по гръб или с труд, за който може да я затворят или обесят. Беше стигнала до момента, в който би предприела всичко, стига това да я отведе по-далече от Дани.

Атила вдигна вежда.

— Аз не преподавам нищо. Аз съм познавач и покровител, а не учител. — Играеше си с нея. Подиграваше ѝ се. Нямахше намерение да ѝ предложи нищо. Маги стисна устни и се обърна, тръгвайки непохватно към вратата на сцената. Нямахше време за игрички с опасен мъж. Нуждаеше се от възможност да изкарва сигурни пари. Някак си... Неприятното усещане по врата ѝ подсказа, че той все още я гледа. Не беше направила и три крачки, когато чу стъпките му зад себе си.

— Почакайте! — нареди той. Гласът му беше заповеднически, сякаш не можеше да си представи, че някой като нея не би му се подчинил. Тя се поколеба с ръка на вратата. Можеше да се измъкне в хаоса на Ковънт Гардън, но той по всяка вероятност щеше да я последва и да я настигне още преди да стъпила на Чърч Стрийт. Стисна зъби и се обърна към него. Той изглеждаше като повечето аристократи — много надут, излъчващ достойнство и респект. Но лицето му беше така младолико, открито и дори меко, белязано от приятен живот... Дори и най-младите момчурляци, щъкащи по улиците сред шумните си събратя, нямаха такова младежко излъчване. Маги изведнъж се замисли дали пък няма определен вид младост, който само богатите могат да си позволят.

— Какво искате? — настоя тя. — Кажете ми направо, без претенциозни заобикалки.

Устните му леко се нацупиха при нейната прямота, но тя само скръсти ръце пред гърдите си, имитирайки действията му от преди малко, само за да усети колко бързо бие сърцето ѝ.

— Така да бъде — каза той невъзмутимо. — Предложението, което ще ви направя, е просто, но донякъде необичайно. Ако приемете протекцията ми за определен период от време, ще ви плащам честно, ще осигуря обучението ви не само по пеене, но и по изкуството да бъдете дама. В замяна на това ще участвате в една малка игра, която ще продължи не повече от седмица. Но през това време ще трябва да се държите като дамата, за която сте се обучавали.

— Вашата протекция... — повтори тя мнително. — Няма да се забъркам в нещо, което би ми навлякло проблеми.

— Няма да си създадете каквито и да е проблеми — той изрече думите със същата категоричност, с която каза и всичко останало, и Маги я досмеша от трезвия му педантичен маниер.

Продължи да мълчи, чакайки продължението.

Той събра вежди, недоволен от нейното мълчание, и лицето му стана строго.

— За да спечеля един облог, вие ще трябва да изиграете ролята на жена от висшето общество — каза той рязко. — Така че за мен е повече от важно да сте възможно най-добре подготвена.

Маги започна бавно да се усмихва. Не беше напълно сигурна, че му вярва, но ако имаше нещо лошо предвид, тогава защо беше дошъл при нея. Имаше толкова много селски красавици, които биха направили всичко, за да се качат в каретата и да изчезнат завинаги. Нито пък можеше да измисли вероятен сценарий, според който мъж като него би бил запознат с по-малко легалните ѝ таланти, които тя беше изоставила преди години. Дори и той да не казваше цялата истина, не премълчаваше нищо важно.

— Как е името ви тогава? — настоя тя, изпитвайки сериозността му. — Не правя сделки с непознати.

Атила стисна устни за секунда, но после се отпусна.

— Лорд Едингтън — каза той с лек поклон, несъизмерим с бъдещето им партньорство. Защото Маги не можеше да си представи, че мъж като него може да се замеси в нещо с момиче като нея.

Лорд Едингтън — тя знаеше името му от операта. Леко се успокои. Лордът беше чест посетител, интересуваше се от всичко,

което ставаше пред и зад кулисите, както и от всичко, свързано с певиците. Не беше съвсем надежден, но никой мъж с неговото положение не би могъл да бъде държан отговорен за отношението си към хора като Маги. Но поне не беше опасен.

— Какви са точните условия, сър? — попита тя смекчавайки тона.

— За периода на вашето... усъвършенстване... който ще продължи не по-малко от един месец и не повече от три месеца, ще ви осигуря малка къща в Челси, храна и прислуга, гардероб, който да е подходящ за ролята ви, ежедневни уроци и стипендия от един паунд седмично — каза той решително. Маги стисна дръжката на вратата. По един паунд на седмица! Можеше да плати старите наеми и дори да спести малко пари. С два пъти по толкова би могла да направи на практика всичко. Но дали той ще приеме?

— Два паунда седмично, не по-малко — гласът ѝ почти се тресеше, докато казваше последното.

Изражението на лорда се промени и тя за момент помисли, че той ще откаже предложението ѝ.

— Нямам навика да преговарям с тези, които се опитвам да наема на работа, но в името на добрия тон ще направя компромис. Два паунда на седмица, но само ако дойдете с мен незабавно.

— Трябва да мина през апартамента си — протестира Маги, — за да кажа на другите къде ще бъда.

— Каретата ми чака, ще ви закарам до там. — Той пристъпи толкова близо до нея, че Маги усети полъха на парфюм и на скъпа пура, идващ от финото му палто. Сърцето ѝ започна да бие по-бързо — благородни аромати като тези ѝ напомняха за опасност. В съзнанието ѝ изплува споменът за пъхването на ръка в ненаблюдаван джоб или за отмъкването на носни кърпички, оставени безгрижно да се подават от нечия дреха. Ръцете ѝ внезапно я засърбяха, но се обърна и отвори вратата на сцената.

Нямам нужда повече от това, каза си тя наум, докато смесени спомени за Нюгейт и за тялото на Джони, което пада от балюстрадата, се въртяха в тишината на съзнанието ѝ.

— След вас — каза лорд Едингтън невъзмутимо, държейки вратата, нетърпелив да види реакцията ѝ.

Маги присви рамене и пристъпи навън, за да посрещне новия си живот, какъвто и да беше той. Ще имам бъдеще, уверяваше се тя самата, докато ботушите ѝ трополяха по мръсните павета. Ще имам сигурност. И тъй като бяха пряко свързани в съзнанието ѝ и със сигурността и с бъдещето — ще имам и пари. *Повече пари, отколкото съм имала през целия си живот.*

3

Чарлз наблюдаваше жената, седнала срещу него. Не си беше сложила шала отново, нито имаше шапка, но сенките в каретата я забулваха така, сякаш бе забулена до брадичката. Виждаше се само петънце от бледо лице, на което изпъкваха тъмните ѝ бдителни очи. Излъчваше недоверие и напрежение и съвсем не приличаше на малко изплашено зайче, а по-скоро на дребен хищник или дори на нещо още по-диво като лъскава норка например.

Дали това, което правеше, не бе грешка? Дали това същество е способно да изостави плашливите си реакции и да се превърне в самоуверена дама? Когато беше на сцената, изглеждаше способна на всичко, но сега, в тясното пространство на каретата, той си мислеше, че тя не може да прикрие своята нервност дори за две минути, камо ли да излъчва онова гордо достойнство, присъщо на жените от ранга на сестра му. С какво беше привлякла вниманието му? Той обичаше компанията на образовани жени, а не на невежи и вулгарни момичета. Втрещеният ѝ поглед го объркваше. Той се извърна и погледна навън към все по-малките и порутени къщички, които подминаваха. Наближаваше времето му за чай — слънцето започваше да залязва над мръсните улици, въпреки че щяха да минат часове, преди някой фенерджия да стигне до тази част на града. Улиците вече се пълнеха. Чистачки и работници, отпавили се към домовете си, преследвани от продавачите, които продаваха всичко — от гореща вечеря до евтино пийване или малки торби с въглища. Улиците бяха толкова тесни, че едва позволяваха на каретата да премине и колелата се бяха разчекнали над канавките, от които се носеше злокобна миризма, която той усещаше дори и при напълно затворените прозорци. Каретата спря пред магазинче, което беше не по-малко порутено, от който и да е от отрудените си съседи. На фасадата се мъдреше картонена табела, на която пишеше МЕРИК. СТАРИ ДРЕХИ. Това беше адресът, който Маги бе посочила. Чарлз погледна към момичето, но то все още го наблюдаваше втрещено.

— Идвам с вас! — реши той. Не вярваше на блуждаещия ѝ поглед. Като нищо ще се шумне в някоя от съседните къщи и ще потъне в тъмнината, приключвайки сделката им още преди да е започнала. По някаква необяснима за него причина не искаше тя да изчезва. Именно тя беше момичето, което можеше да реализира плана му.

Въпреки че едва я познаваше, Чарлз беше сигурен, че тя притежава нещо рядко срещано, нещо ценно. С изненада установи, че е все по-заинтригуван от това странно момиче.

— Не сте ми необходим — каза тя грубо и посегна към вратата. Чарлз хвана малката ѝ слаба ръка. Тя потрепери при допира му, но не се изскубна. Той отвори вратата и намести грубата метална стълбичка, като все още я държеше. Слезе долу и я дръпна леко, така че тя нямаше избор — или трябваше да слезе след него, или да се дръпне рязко. Последва го и той усети лек трепет в тънките ѝ пръсти.

— Искам да ви придружа — каза той простиичко, приключвайки спора преди още да е започнал.

Жената го погледна така, сякаш искаше да прочете мислите му. Сви се и внимателно измъкна ръката си от неговата.

— Няма нищо страшно — каза тя, а в гласа ѝ отново звънна просторечният акцент. Това трябваше да се изкорени.

Тя се мушна в най-близката врата до входа на дюкянчето. Чарлз я последва. Уличните обитатели се събираха около каретата, която стоеше като черна запушалка на средата на улицата. Мнозина подминаваха, но някои се спираха да гледат Чарлз и момичето, сякаш бяха герои от любимото на тълпата представление „Пънч и Джуди“.

„Маги си е хванала джентълмен“, чу се отчетливият шепот на някаква жена. „Истинска важна клечка“, съгласи се друга. Такива фрази се чуваха от единия до другия край на тълпата, докато все повече лица се появяваха на прозорците от двете страни на улицата. Чарлз се почувства като осветен от прожектор. Натрапник в свят, който не му принадлежеше. Чувството му беше чуждо, защото беше свикнал да се чувства у дома си навсякъде.

— Кочияшът трябва да премести каретата, сър — измърмори тихо момичето. После се обърна към зяпачите и каза с изненадващо рязък тон:

— Хайде чупката! С този джентълмен имам служебни дела!

Чу се трополене на крака и за голяма изненада на Чарлз тълпата започна да се разпръсква и дори се чуха няколко промърморени извинения. Коя беше тази жена? Но всички въпроси трябваше да почакаат, защото тя отключи вратата и един малък сребърен ключ се скри в полата ѝ, докато отваряше. Чарлз заповяда на кочияша да обикаля наоколо, докато той излезе отново, и после я последва вътре. От едната страна на коридора имаше врата, което водеше към стария магазин за дрехи. Прозорчето над вратата едва успяваше да освети помещението. Проскърцвайки, ключът се завъртя отново в ключалката и Маги отново заключи. След това мина мълчаливо покрай Чарлз. В тесния коридор полата ѝ докосна краката му, а миризмата на евтин сапун, която се носеше от косата ѝ, се разли под носа му. Изведнъж той усети някакъв импулс да хване ръката ѝ и да я притегли към себе си. Този импулс стопли кръвта му. Как ли щеше да реагира? И защо изпитва това абсурдно желание? Нищо в нея не напомняше градските дами, да не говорим за невинните дебютантки, които често се изпречваха на пътя му. Но Маги вече го беше подминала, преди той да се реши. Качваше се решително по стълбите. Чарлз я последва, а стъпалата скърцаха заплашително под лъскавите му ботуши. Минаха покрай магазина на приземния етаж и се качиха на следващия. Тук коридорът се разширяваше към един пасаж, който възпираше достъпа до второто стълбище, което се намираще над първото. Чарлз се намери пред окъсани дантелени пердета, висящи в двата края на коридора. Всяко от пердетата беше толкова късо, че едва покриваше прозореца. Очевидно се използваша, за да правят сянка. Маги го преведе през коридора до следващата площадка на стълбището, а краката им вдигнаха малко облаче прах по дрипавата черга, която стигаше до един протъркан килим. Стените бяха с тапети в особено неприятен зелен оттенък. От едната страна на единствената врата имаше грубо рамкирана картина на муза или нимфа в стил, който Чарлз смътно разпознаваше, защото уличните търговци вечно размахваха такива картини. За негово най-голямо удивление и ужас, в коридора имаше дори масичка — стара и очукана, направена от тъмен бор, имитиращ махагон. Допълваше я прашна стъклена купа за визитни картички и малко квадратно огледало, опряно на едно от стъпалата, така че дори и джудже не би могло да се огледа в него.

— Кой живее тук? — попита той удивен, докато Маги се качваше по второто стълбище.

— Старата вдовица Мерик — отговори тя, без да погледне назад. — Нашата Моли работи за нея. Госпожа Мерик смята себе си за дама, сполетяна от лош късмет, защото не е могла да си намери изгодна партия, за да достигне до високите социални кръгове.

Чарлз се спря за момент при думите ѝ. Безизразният ѝ тон опровергаваше сухия хумор в смисъла им. Маги вече бе стигнала до втория етаж и той взе стъпалата по две наведнъж, за да я настигне. От другата страна на пасажа имаше още едно стълбище.

— Води към тавана — каза Маги, като се обърна и го видя, че гледа втренчено нагоре. Тя се спря пред по-далечната от двете врати в края на коридора и бръкна отново в джоба на полата си. Този коридор беше целият с голи дъски и гипс, а мястото на масичката под стълбите беше заето от ръчна количка, която накара Маги да се намуси. Чарлз нямаше време да осмисли реакцията ѝ, защото вратата зееше отворена и от нея го заляха възторжени възгласи и светлина. Момичето прекрачи прага и Чарлз я последва тревожно, все още примигвайки от светлината, докато вратата се затръшна зад него. След като очите му се нагодиха към светлината, първото му впечатление беше за хаос. Стояха в бедняшка кухня без прозорци. Опушените стени, загубили първоначалния си цвят, бяха декорирани с безредна смесица от етикети и реклами, които някой е сметнал за красиви. Чарлз се оказа под изпитателните погледи на дузина мастилени очи — като се започне от бебе, което подскача в едно корито и се радва на изплъзващия се калъп сапун, и се стигне до една дама, която се усмихва чаровно, за да похвали достойнствата на ваксата на Блейк. На отсрещната стена имаше очукана печка, която безмилостно бълваше топлина. Няколко стола, които не си подхождаха един на друг, наредени около маса за игра, дълъг кухненски шкаф и едно детско легло изчерпваха цялата мебелировка. Дори и без петте не съвсем чисти персонажа в стаята това пространство би било тясно. Чарлз никога не беше виждал такава мизерия. Бедността така се беше пропила във всичко, че караше дори излъсканата маса да изглежда мръсна. В кухнята миришеше на пот, стара храна и влажно пране. С големи усилия Чарлз се сдържаше да не направи гримаса. Вместо това скръсти ръце пред гърдите си и се

облегна на вратата, придобивайки познатото отегчено изражение, което му пасна като старо палто.

— Кой е този? — попита червенокосото момче. То беше подскочило на крака при пристигането на Чарлз. Гледаше го с присвити очи и ръка в джоба на сакото, където несъмнено имаше оръжие. Пулсът на Чарлз се ускори. Това ли щеше да е безславният край на скандалния лорд Едингтън? Приличаше му. Такива мисли се въртяха в главата му, но в същото време отпрати към момчето пренебрежителна аристократична усмивка и със задоволство установи, че тя го изплаши. Маги се намеси:

— Остави го на мира, Франки!

Което и да беше това момче, то не беше неин любовник, не и при този тон, с който тя му говореше. Чарлз с изненада установи, че тази мисъл му харесва.

Намръщена Маги погледна в светлината на керосиновата лампа, която гореше на масата. Тя хвърли поглед към Чарлз. После вдигна рамене, сякаш той беше едно от многото неща, с които тя трябваше да се справи в този момент.

— Къде е Нан? — попита тя тримата, които седяха около масата. — Видях количката ѝ отвън. И защо супата е все още на печката? — Тя се промъкна между два от столовете в малката стая и се взря в една купа, която се открояваше. — И само половината съдове са измити? — Тя се обърна с лице към хората на масата, но те всички зяпаха Чарлз.

Франки бе все още шокиран, но и някак несигурен. Момчето с кестеняво-рижава коса го гледаше с видим интерес, докато изражението му издаваше пълно недоверие.

— Измих всичко, което можех, наистина — се чу тънко гласче от детското легло, където едно малко момиченце се подаде над решетките, които стигаха едва до гърдите му, докато друго съвсем малко дете от неопределен пол сучеше палеца си до нея.

— О, Моли, — каза Маги и изражението ѝ се смекчи мигновено, — не бива да вършиш работата на сестра си!

— Нан спи в спалнята — обяви момчето с кестенява коса, което коренно се различаваше от хората около него. Той беше с евтин, но чист костюм, косата му беше грижливо сресана и пригладена с брилянтин. Приличаше на много млад и много беден писател.

— Разбира се, пияна — допълни младата жена отдясно на него, без да изпуска Чарлз от поглед. Лицето ѝ беше обезобразено от много белези.

— Иди да я събудиш — каза Маги. Младата жена веднага стана, но Маги я прикани с поглед да седне отново.

— Добре, ако е пияна, прави само глупости. Нека спи. Трябва да ви кажа нещо.

— Не думай — изсъска Франки, а ръката му отново се спусна към джоба му.

— Франки! — повтори Маги спокойно, сякаш това често се повтаряше. Тя придърпа празния стол и седна, поглеждайки Чарлз, сякаш беше непознато, заредено оръжие, което се е появило в средата им. — Той се нарича лорд Едингтън. Иска да спечели един облог и за това ще ми стане... ще ми стане покровител за известно време. В замяна трябва само да разиграя един безобиден цирк.

— Виж, Маги... — каза предупредително момичето с нараненото лице.

— Сали, успокой се — каза Маги. — Не е това, което си мислиш. Нито пък нещо подобно — добави тя, когато видя, че момичето, все още притеснено, склочи вежди.

— Сигурна ли си?

— Напълно безопасно е — потвърди Маги.

Франки се опита да погледне заплашително към Чарлз, но неудобството, което изпитваше, му попречи.

— Предполагам, че не ме искаш тук. Ето ти шестте пенса, които намерих днес, въпреки че вероятно не ти трябва, след като си забърсала тоя богаташ. Отивам в кръчмата.

Младокът пхна монетата в ръката на Маги и напусна жилището. Маги го изгледа сърдито, но след това побърза да се обърне към Чарлз.

— Трябва да си събера багажа. — Тя се усмихна за първи път тази вечер. — Не се притеснявайте, сър. Няма да отнеме повече от минута. Хайде, Сали, ела.

Момичето с белезите и Маги влязоха в съседната стая, като взеха лампата със себе си. Кухнята остана полутъмна, осветявайки се само от светлината, идваща от коридора. От другата стая се чу писък и някакво момиче, вероятно споменатата Нан, се появи, залитайки.

Отмахна косите от лицето си и се залови да мие съдовете, удряйки ги един о друг с възможно най-големия шум. Зад вратата долиташе приглушен спор, но Чарлз не можа да разбере нищо. Рижото момче се изправи и се прокашля, за да прочисти гърлото си.

— Ще сваля количката — каза то неясно на кого и се промъкна покрай Чарлз, промърморвайки — Пърдон, ваше височество.

Маги и момичето се появиха, носейки лампата обратно. Маги сякаш беше озарена от някакво чувство, което Чарлз не можеше да определи. Държеше малко вързопче в ръка. Чарлз не можеше да не си спомни за сандъците и кутиите, които придружаваха сестра му, където и да отидеше. В сравнение с тях вързопчето на Маги изглеждаше направо смешно. Тя сигурно бе прочела мислите му, защото вдигна предизвикателно брадичка:

— Готова съм, сър. — И след това го подмина, излизайки гордо през вратата на малкото жилище.

Чарлз стисна устни и я последва. Двамата застанаха във входа, докато черната карета на лорд Едингтън внимателно обръщаше на ъгъла. Под колелата беше попаднала вода. Жребците пред колата вдигаха копитата си възможно най-високо, изпълнени с презрение към непознатия терен. Хари вече беше изнесъл количката. Накуцвайки, той я бутна в съседния вход, за да може каретата да мине и да спре пред вратата на магазина. В този момент Чарлз излезе от къщата, а Маги се промуши край него, за да заключи вратата.

— Извинете, сър — промърмори тя, скривайки отново ключа в тайния джоб на полата си. Тя по-добре от всички знаеше колко е безсмислено това действие, но старата вдовица Мерик се чувстваше по-сигурна зад своите евтини ключалки.

Лорд Едингтън се намръщи.

— Очаквам в бъдеще да показвате по-голямо уважение.

Маги го погледна объркано и запита:

— Какво имате предвид?

Той я погледна недоверчиво.

— Наистина ли не разбирате? Не бива да се блъскате в мен! — Той издаде звук, който беше нещо средно между пуфтене от изумление и излайване от смях. След това пристъпи напред и отвори вратата на каретата. Маги се поколеба. — Е? — полувъпросително, полузаповеднически каза той и посочи с глава отворената карета.

Маги примигна. Очевидно той я подканяше да се качи първа, както се полага на една истинска дама. Тя го погледна въпросително с повдигнати вежди, и след това влезе, отпусайки се на седалката, за да може той да я последва.

— Трябва вече да започнете да учите ролята си — каза той. Плещестата му фигура закри за миг прозорчето на вратата, преди да се отпусне на седалката.

— Към къщата в Челси, Стивънс — разпореди той, преди да затвори вратата.

В този ден Маги за пръв път се вози в карета, без да има за цел да открадне нещо. Тя бе вършила множество подобни прегрешения в превозни средства, миришещи на мухъл или на евтина боя. Колко странно и дори неестествено беше да седи върху луксозно кадифе, сякаш заема полагаемото ѝ се място. Колелата започнаха да се въртят и близостта на негово благородие я притесняваше точно както на път за дома ѝ. Сега обаче тя се почувства още по-нещастна, защото почувства недоволството му. Очевидно не отговаряше на изискванията му. Затова не биваше да го гледа. Тя дръпна леко завесата и погледна към магазините, които подминаваха.

— Надявам се, че не съм ви създал проблеми.

Маги се обърна, щом чу гласа на лорд Едингтън. Тонът му бе пълен с отегчение, но очите му бяха любопитни. Мир ли предлагаше с думите си?

— Не, не сте — каза тя, надявайки се това да е вярно. Беше въпрос на часове Дани да разбере за случилото се. Но всъщност какво можеше да направи той в тази ситуация? Маги отиваше в свят, в който той нямаше влияние. Поне засега. Маги си помисли как лордът, стоейки в кухнята ѝ, изпълва стаята с присъствието си повече, отколкото осемте хлапета я бяха изпълвали някога. При тази мисъл тя изпита необичайно чувство на срам. Беше толкова горда, с това което е постигнала. Беше напуснала навеса, копторите и евтините пансиони и имаше свое собствено мебелирано жилище. Но съзнаваше, че тези постижения се равняваха на едно нищо за мъж като него. Чувстваше се засрамена от жалкото огледало на вдовицата Мерик и от немотията в собственото си жилище. Засрамена от грубостта на Франки, от орфаните маншети на Хари и от Нан. О, горката Нан.

— Тя невинаги е такава — Маги осъзна, че изрича думите на глас.

— Кой? — Лорд Едингтън насочи вниманието си към нея, с любопитно, но любезно изражение.

— Нан. Невинаги е такава. Обикновено даже не е. — Маги придърпа вързопата по-близо до гърдите си. — И не е изцяло по нейна вина. Случвали са й се неща, които не трябва да се случват на никой. Тоест, на никого — поправи се тя.

— Не смятам, че това ме засяга — каза той, но тонът му беше мек и приканващ, сякаш любопитството му бе истинско, а не само за да мине времето.

— Видях как я гледахте — отвърна Маги, подразнена от безразличието му. Разбира се Нан не беше негова грижа, никое от хлапетата не беше. Те бяха само нейна грижа.

— Погледнахте я, сякаш е нещо, което боклукчията е забравил да изхвърли. Е, тя не е! Преди всичко тя е добро момиче и много обича малката си сестричка и момченцето си. Би направила всичко за тях. През някои дни обаче светът е грозен и пълен със спомени, а дворците на джина винаги са изпълнени със смях и светлина... — Тя потъна в мълчание, спускайки поглед към мястото, на което пръстите ѝ се склучваха притеснено около шала, които покриваше вързопчето ѝ. Говореше с истински аристократ. Човек, който никога не е знаел и не би могъл да разбере какво тя има предвид. Неговият свят винаги блестеше, и в него нямаше евтини огледала и оцветени стъкла, а истински бижута и кристали. Богатите пиеха вино, за да удължат момента. Бедните пиеха джин, за да удавят спомените.

— Говорите като някой, който разбира — констатира лордът. Маги отново погледна нагоре. Вече не я гледаше, сякаш е интересна играчка или непознат обект. Като че ли най-сетне бе осъзнал, че и тя е човешко същество. Реши, че той заслужава честен отговор.

— Може и да не съм образец на въздържание като Хари, но и не обичам бутилката. Виждам съм прекалено много хора, съсипани от алкохола.

— Имах предвид спомените — каза той и за момент невъзмутимата гладкост на изражението му се изкриви по странен начин.

— О — каза Маги и в този момент спомените я застигнаха — всички синини, всички болести, всички случаи, в които е била свидетел на смъртта, и най-вече смъртта, която самата тя е предизвикала.

— Прав ли съм? — невъзмутимостта се беше върнала в изражението му и лорд Едингтън не изглеждаше толкова като лорд, колкото като портрета, който всеки лорд би желал да има.

— Спомените на Нан не са мои — каза тя и разтръска главата си.

— Вашите по-добри ли са? — настоя той.

— Различни — поправи го тя, в опит да прекрати поредицата от въпроси. — Аз не съм Нан и затова нещата не могат да се сравняват.

— Да, вие определено не сте Нан.

Хумор ли загатваха очите му, едва видими на светлината на лампата, покрай която минаваха? И погледът, който се беше спрял на лицето ѝ. Какво ли караше пулса ѝ да се ускорява, а въздухът в каретата изведнъж да стане толкова тежък и горещ? В този момент возилото спря и лорд Едингтън отмести пердетата.

— Пристигахме — констатира той.

Отвори вратата и леко се спусна долу, подавайки ръка на Маги. Тя отново бе поразена от това, колко млад и неосквернен изглеждаше той. Тя се чудеше защо това младолико изражение не го правеше по-малко застрашителен. Пое ръката му и усети през тънката си ръкавица дебелия плат на палтото му. Стомахът ѝ се присви, когато стъпи на тротоара и видя къщата. Според нейната противоречива преценка това бе престижна, неголяма къща за средната класа. Къщата беше почти подозрителна със своята обикновеност, обградена с множество други къщи, чиито еднакви фасади се различаваха само по терасите и металните огради. Тези забележки обаче не попречиха на Маги да изпита страхопочитание при мисълта, че ще живее тук поне за няколко месеца. Ако трябваше да бъде честна пред себе си, чувстваше се много притеснена от това, че не знаеше как ще заслужи престоя си в този дом. *С къща като тази и два паунда на седмица ми плаща пет пъти повече от необходимото,* помисли си Маги. *Никога не съм бягала от трудностите. Защо да се страхувам от нещо, което всяка проста шивачка би направила за малко хляб и чай.* Но тези мисли не успяха да успокоят стомаха ѝ. Без да каже и дума, лорд Едингтън я поведе нагоре по стълбите към бялата веранда, където и нейните, и неговите обувки

оставиха тъмни стъпки. Месинговата дръжка за почукване беше свалена, за да е ясно, че стопаните ги няма, но лорд Едингтън все пак почука. За момент настъпи тишина, след това се чу шум от стъпки и една хубава слаба жена на средна възраст отвори вратата. Върху черната ѝ рокля имаше бяла престилка на прислужница.

— Господарю! — каза тя. Дали това беше поздрав, или признак на изненада, не стана ясно. — Не очаквах да ви видя отново толкова скоро след... — После погледна Маги и като че ли разбра. — О, разбирам. Много съжалявам, милорд. Къщата не е... приготвена за гости — жената млъкна засрамено.

— Това е госпожица Маргарет Кинг — лорд Едингтън представи със смразяващ тон спътницата си. — А това е госпожа Пършинг, икономката, верен служител на моето семейство от много години. Можете да ѝ се доверите безрезервно. Госпожо Пършинг, госпожица Кинг е тук във връзка с един глупав облог, който сключих с госпожица Кросъм.

Госпожа Пършинг не помръдна и изглеждаше по-притеснена от появата на лорда, отколкото от вида на Маги.

— Щеше ми се да бяхте изпратили някакво предупреждение, милорд, защото цялата къща е зазимена. Има покривала против прах върху всички мебели, не съм проветрявала стаите, да не говорим, че все още няма камериерка и готвач.

— За тази вечер е достатъчно да пригответе само спалнята на госпожица Кинг — каза лорд Едингтън разсеяно, докато влизаше в предверието и сваляше палтото си, за да ѝ го подаде. — И поръчайте някъде да пригответ кърна вечеря. Утре може да обсъдите с госпожицата всички въпроси от домашен характер. Обичайният брой прислужници ще е достатъчен. Освен това повикайте мадам Рошел да направи пълен гардероб на госпожица Кинг. Обяснете ѝ, че тя трябва да изглежда сладка, нежна и женствена. Както и че тя няма да взема никакви самостоятелни решения.

— Да, милорд — отговори госпожа Пършинг, но не изглеждаше ни най-малко учудена от прищевките на господаря. Удостои Маги само с един любопитен поглед, докато я освобождаваше от вързопа и ръкавиците ѝ, и се качи нагоре по стълбите. Безразличието ѝ потвърди предположенията на Маги, че тази къща се използва за настаняването на жени със съмнителен произход, сред които Маги бе просто

последната. Е, тогава е решено. Тя е готова, а лорд Едингтън ще я уведоми кога и какво ще поиска от нея... Това е положението.

— Госпожа Пършинг ще ви покаже долния етаж утре сутринта — каза лордът, кимвайки към една врата под стълбите, която вероятно водеше към кухнята. — А аз ще ви разведа из останалата част от къщата, докато тя приготвя спалнята.

— Добре, сър — каза Маги, въпреки че това не беше въпрос.

Лордът отвори една врата в коридора и въведе Маги в тъмната стая. Тя неохотно прекрачи прага. Той се пресегна над нея и Маги се дръпна инстинктивно, пристъпвайки вътре. Чу се съскане, а малко след това газовата лампа до вратата се запали, разкривайки кръгла маса с бяло покривало в средата на стаята.

— Дамската стая за утринни занимания — каза лорд Едингтън. Маги бе обзета от странно чувство, нещо между скептично удивление и неочаквана наслада. Стая, предназначена специално за сутрините, която ще бъде само нейна, поне за няколко седмици. Място за закуска, ранен чай и сутрешни домашни задължения. Излишно голяма, дори по-голяма от цялото ѝ тристайно жилище. Тя бавно обходи помещението, докосвайки мебелите под покривалата. Не можеше да повярва, че всичко това е истина, не можеше да си представи колко струва такава къща. Страхуваше се, че не би могла да заплати с това, което е тя самата. Присъствието на лорд Едингтън, който изглеждаше тъмен и висок със своето дълго палто, а очите и косата му бяха толкова златни в светлината на лампата, изведнъж я потисна.

— Можете да свалите покривалата, ако искате — каза той с отчайващото си безразличие.

Маги погледна надолу, където ръката ѝ лежеше върху покривалото на масата. Мълчаливо сви пръсти и дръпна нежно плата. Покривалото падна, шумейки и плъзгайки се по гладкото дърво, докато накрая се нагъна на талози върху зеления килим. Махагонът проблясваше мрачно под светлината на газовата лампа. Усещането за нереалност се загнездваше в нея. Маги се обърна и започна да сваля покривалата от останалите мебели, движейки се с нарастваща скорост, докато удивлението ѝ ставаше все по-голямо. Само няколко мига и всички покривки лежаха струпани на пода. Разкриха коприната, плюша, дървото, които изглеждаха зашеметяващо за несвикналия ѝ поглед, но въпреки това тя си даваше сметка, че не са достойни да

стоят в имението на лорда. Тъмно антре водеше до задната стая на приземния етаж. Тя пристъпи към нея, поглеждайки назад придружителя си. Той кимна с глава в знак на одобрение и тя влезе, опипвайки стената за ключ на лампа. Сянката на лорда я последва и минути по-късно стаята се озари от светлина, защото той включи газта и запали камината. Това беше дневната. Без да чака разрешение, Маги дръпна покривалата от голямата овална маса и от бюрото до стената. После се спря, за да се огледа, останала без дъх, все още невярваща напълно. Вдигна очи и видя как лорд Едингтън я наблюдава. Дистанцирано въпросителният му поглед опровергаваше сенките в очите му.

— И всичко това е за мен? — попита тя, въпреки че не можеше да придаде на думите значимостта, която имаха за нея. — Макар и за малко всичко това ще бъде мое?

Изражението на лорда не се промени, въпреки че погледът му стана още по-напрегнат, което накара устата на Маги да пресъхне.

— Салонът е на първия етаж, простира се по цялата дължина на къщата.

Тези думи, напълно несъвместими с изражението му, ѝ се сториха странно сухи. Съвземайки се, Маги пристъпи през втората врата обратно към коридора. Движеше се, без да издава никакъв звук по гледжосаните в бяло и черно плочки. Осъзна, че се връща към навигите си на крадец. Като че ли все още не беше осъзнала, че се намира съвсем законно в къща като тази. Тръгна нагоре по стълбите, насилвайки се да стъпва тежко, така че всяко стъпало да издава звук. Усещаше присъствието на лорд Едингтън близо зад себе си. Тилът ѝ настръхна. На първия етаж ги очакваше салонът. На втория беше спалнята и тя знаеше какво следва, когато стигнат до нея. Обърна се към ъгъла, където светеше един газов фенер. Неосветеният горен коридор бе изпълнен със сенки, но тъмнината беше стара приятелка на Маги и тя продължи напред без колебание, докато очите ѝ се нагаждаха към мрака. На този етаж имаше само една врата. Маги я отвори и влезе вътре. Само проблясък от светлина се вмъкна откъм коридора. Маги направи три крачки и спря, вирайки се в дълбочината на стаята, за да види камината и лампите, които трябваше да я осветят. Чу, че лордът влиза несигурно след нея и тя се обърна, за да види неясния му силует да се спира в светлата част до вратата. После той

направи още една крачка навътре. Наистина ли не я виждаше? Изглеждаше толкова всемогъщ, че мисълта за този му недостатък я накара да се почувства странно облекчена. Тя не помръдна, любопитна да види дали той ще се блъсне в нея, преди да разбере, че е там. Лордът продължи напред и я видя в последния момент, защото се дръпна рязко, докато я хващаше за раменете, за да не се блъсне в нея.

— Не ви видях — каза той. Без извинение или интерес как се чувства тя. Просто констатиране на факт. Той беше толкова близо, че Маги усещаше напрежението от допира на краката му през тънката си пола, а ръцете му бяха на раменете ѝ. Щеше да се случи сега. Точно тук. Усещаше го. Сърцето ѝ биеше все по-бързо, кръвта ѝ кипеше, опита се да преглътне, за да навлажни внезапно пресъхналото си гърло.

— Знам — каза Маги, а гласът ѝ беше дрезгав. — Чудех се дали ще се спънете в мен, преди да спрете.

Хватката му се отпусна, но той не отмести ръка.

— Искате ли да се спъна във вас ли? — Отново се появи усещането за несъответствие, някаква нотка в гласа му я накара да разбере, че за него има значение какъв ще бъде отговорът ѝ. Тя затаи дъх.

— Не. Щеше да ме заболи — отвърна, без да знае какво искаше да каже всъщност. Дали той не чакаше да му даде сигнал. — Ще се престоря, че сте имали желание да не ме заболи.

Ръцете му отново се стегнаха, но не болезнено и той я притегли към себе си. Маги устоя на желанието си да се измъкне от хватката му. Тя се опря в него. Тялото му беше стряскащо стегнато, голямо и топло. Тя се размърда, усещайки, че топлината в корема ѝ се разпростира по цялото ѝ тяло, осъзнавайки, че това е чувството, от което преди винаги е бягала. Но тази вечер нямаше къде да избяга. Последният ѝ шанс за сигурност беше тук, в ръцете на този мъж.

— Маги — каза лорд Едингтън, сякаш изпробваше името, — чудя се за нещо. Чудя се какво би се случило, ако направя това. — След като каза „това“, той наведе устните си към нейните.

Маги инстинктивно се дръпна, сякаш нещо я предупреждаваше да се пази, но преди лордът да реагира, тя се окопоти. Надигна лицето си към него и изви глава, за да могат неговите устни да срещнат нейните. Устата му не намери целта и само докосна леко бузата ѝ. Тя замръзна при допира. Странността му я изненада, въпреки че сама се беше впуснала в това приключение. Следващият му опит беше много повече от просто докосване. Устните му покриха властно нейните и ги принудиха да се отворят, задълбочавайки целувката. Тя направи онова, което той искаше от нея. Докосването му беше толкова горещо, толкова нежно и в същото време толкова здраво. Беше невъзможно да се бори със ситуацията. Тръпката пронизваше цялото ѝ тяло — от докосващите се устни до мозъка и обратно през крайниците. Едно трепетно усещане, което размътваше съзнанието ѝ и караше кожата ѝ да настръхне. Такава ли трябваше да е една целувка? Мисълта се появи вяло, сякаш от много далеч. Бяха я целували и преди, най-вече когато бе била прекалена бавна, за да избегне пиянските набези. Нищо обаче не я беше подготвило за подобно преживяване. Движенията на устните и езика му се лутаха в съзнанието ѝ. Ритъмът им беше сграбчил тялото ѝ в хватката си и го подчиняваше на волята на лорда. *Не знам как да го направя*, помисли си тя, докато паниката я застыгаше. Ще реши, че не съм достатъчно добра и ще потърси друга... Ръцете ѝ се хванаха инстинктивно за мекия плат на палтото му. Лордът се отдръпна, прекъсвайки целувката. Дишането на Маги се ускори, сякаш бе изкачила стълбите тичешком. Главата ѝ се въртеше. Сетивата ѝ се бореха с объркването. Направих го погрешно. Сгреших и сега ще ме отпрати...

Но той не каза нищо и Маги осъзна, че той също стои задъхан в тъмнината, гърдите му се движеха под ръцете ѝ, които все още стискаха елегантното му палто. Все още я искаше. Маги не беше сигурна дали е ужасена или облекчена. След кратък момент на объркване тя осъзна какво се очаква от нея и бавно вдигна ръце към

копчето до гърлото си. Вместо да го откопчае обаче, тя продължи да стои глупаво в тъмнината и да гледа сянката на мъжа пред себе си. Това ли е правилният начин? Беше ли единственият възможен избор? Ами ако сега промени мнението си, дали той ще я пусне, или вече е прекалено късно за това? Горещината все още изпълваше цялото ѝ тяло, мътеше съзнанието ѝ и караше мислите ѝ да се въртят отново и отново. През целия си досегашен живот се беше пазила от такава съдба... И все пак не бе излъгала Сали, защото това не бе същото като да се продава на Хеймаркет. Изобщо не беше същото. Тогава ѝ се виждаше толкова ясно, на улицата пред театъра на господин Хокинс, но сега не вярваше на собствената си преценка, защото част от нея искаше това да се случи по причини, нямащи нищо общо с бъдещето ѝ след тази вечер. *Мама беше курва, помисли си тя утешително, докато разкопчаваше копчето — ти защо си въобразяваш, че ще бъдеш нещо по-различно?*

Пръстите ѝ се движеха бързо. Второто копче се освободи, после и третото, четвъртото... Ръцете и се опираха в твърдите гърди на лорда. Той беше толкова близо до нея, на една мисъл от нея, и тя почти усещаше как желанието прищпорва тялото му, точно както и нейното. Той се протегна и склучи ръцете си около кръста ѝ. За един спиращ сърцето момент тя си помисли, че той се опитва да я спре, но когато отблъсна ръцете ѝ, това беше само защото искаше сам да разкопчае копчето. Топлината от докосването му изпрати странна тръпка към тялото ѝ. Сърцето ѝ биеше все по-бързо, а кожата ѝ се затопляше там, където усещаше допира на ръцете му по корсета си. И все пак, въпреки че тялото ѝ се вълнуваше от докосването му, действията му се забиваха дълбоко в нея, в онази част от съществуването ѝ, която тя пазеше за себе си. Само по себе си това беше доказателство за това, колко далечни бяха техните светове, по-ясно от каквито и да е думи. Тази малка болка обаче скоро беше отблъсната в един тъмен ъгъл на съзнание ѝ, както и много други преди това, отнесени от докосването на неговите ръце по кожата ѝ. Последното копче се откопча. Маги затвори очи, докато лорда опираше ръцете си в стегнатия ѝ корсет. Той плъзна пръсти по твърдата материя, за да свали корсета през раменете ѝ. Движението плавно премина в прегръдка, с която той я притисна силно към себе си. Ръцете ѝ бяха долепени до тялото. Тя посрещна целувката му готова, но все пак силните и горещи движения на устните, впити в нейните, я

плашеха. Той имаше вкус на бренди, ароматно и фино. Имаше вкус на богатство. Целуна я по врата. После неговите пръсти пробягаха през отвора на ризата и се пъгнаха между двете малки гърди. Притискаше плътта ѝ все по-силно. Палецът му нежно докосна зърното ѝ, което веднага се втвърди. В корема ѝ пламна огън. Той галеше гърдите ѝ, целуваше я нежно, а сетивата ѝ бяха пълни единствено с присъствието му. Той се притискаше все по-силно към нея и тревожните сигнали, че това не бива да се случва, постепенно изчезнаха напълно. Бе така голям, така силен, толкова магнетичен. Може би не биваше да му вярва. Какво означава тя за един изискан джентълмен? Може би щеше да я нарани, дори ще я убие. И почти никой няма да разбере. *Не бъди толкова глупава*, каза си тя, преди страхът ѝ да премине в истерия. *Ти доброволно дойде в тази къща. Вече няма връщане назад.* Лордът я отпусна леко и тя се поуспокои. Отпусна глава. Но той вместо да я притисне, отново потърси устните ѝ. Веднъж, два пъти, три пъти, преди една нова целувка да спре дъха ѝ. Краката ѝ се подкосиха. Обхваната от сладка слабост, тя се опря в него. Той схвана това движение като знак и я приведе назад. Очите му заблестяха и не след дълго тя схвана желанието му — да я положи да легне. Бавно се отпуснаха на пода. Той продължаваше да я целува изкусително. Под дланите си тя усещаше дебел вълнен килим, слабият мирис на прах и вълна се смесваше с аромата на дрехите му. Това размъти главата ѝ и единственото, което можа да направи, беше да се хване за палтото му, в момента, в който той отпусна хватката си и коленичи между краката ѝ. Всичките ѝ сетива се насочиха само към него. Той повдигна роклята ѝ и студен въздух полази по бедрата ѝ. Тя несъзнателно ги стегна под допира му, но той продължи да я целува и хълбоците му продължиха да ги разделят. Изведнъж в главата ѝ изникна образът на исполински меч, който ще я разцепи на две. Трябваше да прехапе устната си, за да не изскимти, докато горещината в нея се надигаше нетърпеливо. Не можеше да диша, корсетът ѝ беше прекалено стегнат. Впиваше се в гръдния ѝ кош и не ѝ даваше да си поеме дъх. В следващия момент го усети пред най-интимното си място. Членът му напираше върху влажния ѝ отвор. Натисна силно и после влезе навътре. Телата им се сляха. После за момент той се поколеба. Това ѝ причини едновременно и болка, и удоволствие, които се опита да превъзмогне. Чарлз се откъсна от похотливото си опиянение, усетил съпротивление, което се

бе появило там, където не трябваше да има никаква бариера. По дяволите, тя беше девствена. *Не мога да спра. Проклятие, не искам да спирам*, мислеше си той, докато излизаше от нея, въпреки че цялото му тяло пулсираше от непреодолимо желание.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — изръмжа той.

— Какво? — изпелтечи момичето.

— Девствена си! — изграчи Чарлз, докато тя се извиваше под него и засилваше желанието му. Но се отдръпна. Маги го сграбчи за палтото и го дръпна обратно.

— Не, не си отивай! Съжалявам! Не съм достатъчно добра. Прав си, не съм го правила преди и ако съм непохватна, извинявай.

Чарлз наблюдаваше очертанятията на лицето ѝ в тъмнината, ужасен от себе си. Не намираше думи.

— Съжалявам — повтори тя в пристъп на отчаяние и ярост. — Дайте ми още един шанс. Не можете да ме отпратите сега. Знам, че мога да се справя по-добре.

Той изпита внезапно желание да я хване през раменете и да я разтърси. В началото на тази схватка беше останал с впечатлението, че тя само играе на непорочност. А после го бе подмамила в ситуация, непривична за него. В ролята на прелъстител! На безбожен мръсник. Тази мисъл остави в устата му горчив вкус. Той се изправи, стоейки неподвижно. Похотта му бе угаснала внезапно. Или поне така си помисли, въпреки че част от него все още не желаше да се отдели от нея.

— Стани! — каза той грубо, докато търсеше най-близкия кран на газта, която да освети стаята и да прогони похотливите му желания. Трябваше да се овладее. Пламъкът лумна в оранжево, после в жълто, осветявайки стаята с топъл блясък. Така беше дори по-зле от преди, защото, когато се обърна, момичето лежеше с вдигната пола и изгаряща страст в очите си. Косата ѝ беше разрошена около лицето, а горната част на роклята ѝ — разкопчана до кръста, така че се виждаше корсетът ѝ от грубо платно. По дяволите, гледката само го караше да я желае повече.

— Няма да си тръгна! — каза Маги, повдигайки брадичката си, въпреки че гласът ѝ трепереше. — Дадох ви каквото поискахте, не е моя вината, че сам се отказахте.

Отне му време да осмисли думите ѝ. Каквото е искал! Той огледа скромния салон и с отчайваща яснота видя къщата така, както тя я беше видяла и както най-вероятно е изглеждала, преди той да я наследи. Тихо, спокойно място, където лорд Едингтън да крие любовницата си. Какво би могло да бъде по-логично от мисълта, че той иска от нея точно това.

— Седни! — нареди той, сочейки към едрото очертание на дивана под белия чаршаф. — И за бога, закопчай си роклята.

Тя го гледаше в продължение на няколко минути, после се изправи, прекоси стаята и седна на ръба на дивана. Не направи никакъв опит да закопчае корсажа си. Чарлз се пооправи набързо, след което седна срещу нея и я погледна. Тя беше толкова дребна и рошава, толкова объркана и недоверчива, че той се почувства като някакво чудовище.

— Не можеш да твърдиш, че и ти желаеш това — каза той, сякаш се защитаваше от неотправеното ѝ обвинение. Маги го гледаше безмълвно и той започна да се колебае дали наистина го е пожелала. Ако го беше целунала тя, тогава можеше да я обвини. Но всъщност той я целуна и тя отвърна така, както той очакваше от нея. После тя разкопча роклята си. Бе приел това като покана, но може би е било само подчинение. Сега малката дрипла го гледаше, сякаш е убил майка ѝ. Тя изглеждала тъй жалко, бе така невзрачна в своята ужасна кафява басмена рокля! Навярно красива по някакъв свой си начин, но така вулгарна. Какво си беше въобразил в това тъмно помещение? Ако изобщо си бе помислил нещо извън факта, че млада, готова за любов жена му е в ръцете. Докато се занимаваше с управлението на наследството, месеци наред не бе докосвал жена. Значи и той нямаше вина, всеки млад мъж на негово място би сторил същото.

— Помислих си... — Нямаше нужда тя да знае какво си е помислил. — Маргарет, не очаквам от теб нищо друго, освен отлично изпълнение на ролята, която ти описах.

— О! — каза тя и въпреки че не се изчерви, във възгласа ѝ се долавяше целият срам, който изживяваше.

Чарлз вдигна вежди:

— Озовах се в тъмна стая с привлекателна млада жена до себе си. Може би съм се увлякъл. Това, че не искам нищо друго от теб, не значи, че бих отказал покана.

— О! — възкликна тя отново, а на него му се стори, че тя пресмята нещо, преди да сведе поглед под кръста му, където отвореното му палто не успяваше да прикрие издутината на панталона, която явно не споделяше неговите благородни разсъждения.

— Не мисля, че е толкова... лошо... — каза тя, за да направи нов опит, или поне така се стори на Чарлз. Погледна го с изражение на така добре изиграно спокойствие и кокетство, че той не се сдържа и изсумтя:

— Ако това е най-силният ентузиазъм, който можете да изиграете, мисля, че предпочитам компанията на госпожа Палм и петте ѝ дъщери за довечера.

Лицето ѝ се помрачи мигновено.

— Опитвам се!

— Не искам да се опитваш! — отвърна той. Погледна я. Стоеше на дивана и го наблюдаваше безмълвно. — Не ми вярваш, нали?

Тя направи физиономия и после измърмори:

— Не.

— Защо? — настоя той.

Тя изглеждаше още по-разстроена.

— Вие сте благородник, а аз — кабаретна певица. И казах истината. Не беше лошо.

— Със сигурност знаете как да очаровате един мъж.

Момичето го погледна. *Голям си глупак*, подиграваше се хапливият му вътрешен глас, но в живите ѝ очи той прочете загриженост за него самия.

— Познавам благородниците — каза тя накрая. — Те са щедри към другите благородници, но лесно биха оставили някой друг без вечеря, за да имат пари за залагания. Не е нужно много ум, за да знам какво мислят за мен благородниците. Защо вие да се интересувате какво искам аз?

Тези думи се забиха като чукове в съзнанието на Чарлз. Много по-дълбоко от предишния ѝ коментар. Колкото и да му се искаше да го отрече, в думите ѝ имаше много истина. Той никога не би се опитал да целуне, която и да е дебютантка само защото се е озовал в тъмното с нея, камо ли да отнеме девствеността ѝ върху стар турски килим. Нещо от мислите му трябва да се е изписало на лицето му, защото момичето извъртя очи от неудобство.

— Не казвам, че не сте прав по някакъв ваш си начин. Всеки би казал, че струвате колкото десет като мен. — Тя замълча за момент, после погледът ѝ се вдигна отново, за да срещне лицето му. — Прав бяхте... ако има някакво значение... Исках го, но просто не знаех дали трябва да го искам.

Чарлз прочисти гърлото си. Можеше да я целуне и да продължат от там, където са спрели... Но вече не бяха в тъмнината... И трябваше на следващия ден отново да се изправи пред нея, всъщност да я вижда редовно, докато трае нейната роля, а не беше сигурен дали иска да превърне простите им делови отношения в нещо по-сложно и по-значително. Не знаеше нищо за това момиче, освен за желанието ѝ да бъде оперна певица, както и мястото, където живееше.

— Може би се оказахме в тази неудобна ситуация просто защото не се познаваме достатъчно добре — каза той сам изненадан от тази мисъл. — Вместо да се целуваме лудо, може би ще е от по-голяма полза да се опознаем.

За негово учудване Маги се усмихна. Тъмните ѝ очи се присвиха от учудване, по начин, който не му помогна да запази безразличието, към което се стремеше.

— Може да съм млада, сър, но със сигурност съм видяла в живота повече от вас и мога да ви кажа, че няма нищо по-нормално от това мъж и жена да се целуват лудо, както вие го наричате.

— Трябва да се научите да бъдете дама! — каза той остро. — Следователно трябва да започнете да правите това, което е нормално за една дама.

Лукавата светлинка в погледа на Маги просветна отново, но тя само стисна устни, потискайки отговора, който напираше да избликне от нея.

— Без съмнение за работата ще е по-добре, ако те познавам малко по-добре. И моля те за последен път, закопчай си роклята — добави той, опитвайки се да скрие раздражението в гласа си.

Този път момичето се подчини, но толкова бавно, че отново му опъна нервите. Чарлз се опита да изглежда строг, сякаш не следеше с напрегнато внимание всяко движение на пръстите ѝ.

— Сега ще направим малко упражнение по светски разговор. Аз учтиво ще започна да ти задавам въпроси за твоя живот, на които ти ще ми дадеш учтиви отговори. Разбра ли?

Пръстите на момичето спряха.

— Това учтив въпрос ли трябваше да бъде?

Чарлз се намръщи, защото не знаеше дали тя се шегува. Реши да пренебрегне репликата ѝ.

— Е, госпожице Кинг, как намирате Лондон?

Тя го погледна, сякаш му беше пораснала втора глава и закопча още едно копче.

— Това е единственото място, дето съм била.

— Където съм била — поправи я Чарлз.

Ако се бе подразнила от поправката му, тя не го показа.

— Където съм била... Неам... Нямам нищо, с което да го сравня.

Чарлз кимна. Оставаха ѝ само четири копчета и тогава нежното розово вратле щеше отново да е скрито под яката и той щеше да е в безопасност.

— Това значи ли, че сте родена тук?

— На улица Кинг, в Холи Ленд — отвърна тя, разкривайки с нежелание не твърде престижната информация.

— Това е странно съвпадение — отбеляза той.

Тя отново го зяпна и той си направи мислена бележка да я отучи от това.

— Кое? — настоя тя без следа от еlegantност.

— Че името ви е Маргарет Кинг и сте родена на улица Кинг.

Маги се разсмя:

— Не е никакво съвпадение. Кръстена съм на улицата.

— Как може фамилията ви да идва от улицата?

Маги закопча последното копче.

— Майка ми е умряла, когато съм била бебе. Не я помня добре. Брат ми ме е гледал няколко години и тогава ми каза, че кръщелното ѝ име било Сиобхан, но и да е имала фамилно име, никога не съм го знала.

— Знаела — поправи я Чарлз инстинктивно.

— Знаела. Така че вече имало Голямата Маги, Малката Маги и Младата Маги, когато съм се появила на бял свят и затова хората ме нарекли Маги от улица Кинг или Маги Кинг. Върши работа като всяко друго име.

— Предполагам, че да — каза Чарлз изумен от чутото. — Брат ви ли беше онзи млад господин в опърпания костюм? — Това очевидно

беше невъзможно. Момчето бе видимо по-младо от Маги, а и изисканият му говор правеше родствената им връзка невъзможна. Чарлз откри, че има огромно желание да преодолее нежеланието ѝ да споделя, за да може разбере повече за нея.

Маги сбърчи нос.

— Не, това е Хари.

— Друг брат? — предположи Чарлз.

— Той е бедно сираче като мен — тонът на Маги стана саркастичен. — Не сме ли толкова клети, че направо да ви се доплаче.

— Не бих казал — отвърна Чарлз подобаващо.

Маги го погледна, сякаш го преоценяваше и след миг се усмихна.

— Браво на вас. Никога не съм харесвала монахините с тяхното съжаление и проповеди. Такива приказки не са помогнали никому. Както и да е. Бащата на Хари беше химик, но се разболя и всичко, което имаше, отиде за плащане сметките на лекарите. Така, когато старият умря, Хари и майка му останаха без нищо. Майка му се опита да работи, но и тя беше болна и скоро след това също умря.

— Значи Хари ви е съсед? — каза Чарлз, без да прикрива любопитството си. Седна до нея на дивана и тя се обърна към него, поклащайки глава.

— Не, той живее с нас. Работата е там, че аз все срещам хора, когато имат лош късмет, а когато можеш да направиш нещо добро за някого, да му помогнеш, просто го правиш. Пък ако някой ден ти имаш нужда от нещо, те няма да те забравят. Хари беше добро хлапе, не заслужаваше това, което му се случи. Накарах един човек, когото познавам, да говори с един свой познат правист и уредихме Хари като писар. Единият му крак е сакат и това го прави непригоден за друга работа. Хари не изкарваше достатъчно за обзаведена стая, не и ако иска и да яде, затова му предложих да остане при нас. И след време стана един от нас.

— Нас? — попита Чарлз. Беше решил, че момичето Нан и двете дечица живеят в жилището, а за другите мислеше, че са само гости, но сега не бе сигурен.

Изражението на Маги показа изненада.

— Ами вие се запознахте с почти всички. Само Джайлс не беше там.

Чарлз пресметна наум. Тримата на масата, двама в люлката, Маги, Нан и непознатият Джайлс...

— Това прави осем човека.

Явно имаше нотка на обвинение в гласа му, защото тя го погледна, готова да се защитава.

— Имаме три стаи. Франки, Джайлс и Хари спят в салона. Мол и Джо си спят в люлката. Нан, Сали и аз се разполагаме в спалнята. Разбираме се добре. Познавам хора, които биха се радвали да имат дори една стая за семейство, голямо колкото нашето.

— Разбирам — каза Чарлз.

— Хари е добро хлапе — продължи тя. — Научи мен и Сали да говорим по-добре, а и Джайлс също. Освен това научи Моли и Джайлс да четат и да пишат.

— Можеш ли да четеш? — повдигна учудено вежди Чарлз.

Тя се усмихна, сякаш беше казал някоя шега.

— Мога не само да чета, но и да пиша. Нямам голям опит, но чета на хлапетата истории от стари вестници, когато Хари има работа.

— Разбирам — повтори Чарлз. Това беше единственият отговор, който му хрумваше, и смяташе, че тя няма да го сметне за неуместен. Беше опитен в общуването с нежния пол. В колко салони бе седял и с колко жени бе говорил. Но този разговор беше много по-различен. Нямахте нищо общо с преструвките на светските дами и с фалшивите любезности, които им бе отправял. Той прочисти гърлото си и се изправи. Приглади косата си и изпъна дрехите.

— Мисля, че е време да видиш останалата част от къщата.

— Разбира се. — За секунда по лицето ѝ пробягна сянка на озадачение, която бързо се смени от безразличие. — Защо не.

Чарлз излезе от стаята с чувството, че тя му се присмива. Той тръгна нагоре, но се спря по средата на стълбището, за да я изчака да го настигне.

— Тоалетната — каза той студено, отваряйки вратата и Маги погледна вътре. Той се поколеба.

— Предполагам, не знаеш как се използва?

Самообладанието ѝ се пропука за стотни от секундата:

— Разбира се, че знам — тросна се тя и бързо се промуши покрай него. Тялото му реагира болезнено на близостта ѝ, но той си наложи да остане спокоен. Маги огледа помещенията със същата

педантичност, с която беше инспектирала и стаите на долния етаж. — О, има и вана! С топла вода от бойлера на печката! — каза тя, сякаш беше прекалено хубаво, за да е истина.

— Със сигурност — отвърна Чарлз.

Тя кимна разбиращо и излезе от банята.

— С хлапетата сме добре, но добре изобщо не означава много добре, нали знаете — каза тя, сякаш се радваше, че най-сетне има с кого да сподели вълнуваща тайна.

Как трябваше да отговори на това? Чарлз издаде нечленоразделен звук, който се надяваше, че изразява едновременно и окуражаване, и успокоение. Тя го погледна през рамо, докато се качваше нагоре по стълбите.

— Простирам се според чергата си, можете да попитате когото искате. Но въпреки че никога няма да се измъкна от средата си, понякога си позволявам да си помечтая... Моли и Джайлс трябва да тръгнат на истинско училище, да се научат да четат и пишат добре, за да имат бъдеще. А Джо... все пак той е още бебе... А и Хари не е роден за такъв живот. Той трябва да бъде нормален господин. Заслужава истинска работа, а защо не и да се запише да учи. Така и той ще може да стане адвокат, а не само да им преписва писмата.

На втория етаж по принцип трябваше да има три спални, но тъй като досега в тази къща не беше живяло семейство с деца, едната стая се ползваше за кабинет, а другата — за гардеробна към голямата спалня.

Маги надзърна в кабинета, после влезе в спалнята и се спря. Чарлз я последва. Госпожа Пършинг беше работила бързо. Светлината на газовите лампи разкриваше стая, напълно готова да ги посрещне. Хубав огън гореше в камината, всички дреболии бяха по местата си. Малкото жалко вързопче с вещите на Маги се намираще в средата на леглото с розова драперия. Присъствието на последната любовница на баща му личеше осезаемо по всичко в будоара — от стотиците грозни китайски фигурки до множеството кукли и бални тоалети. Чарлз почти можеше да се представи, че все още чува Франсис да се суети в гардеробната.

— Много е... изискано — изрече Маги с нотка на колебание в гласа си.

— Безвкусно е — отвърна раздражено Чарлз. — Последната дама, която живееше тук, имаше лош вкус. — *Но също така очите на сирена, тялото на богиня и морала на улична котка, допълни той мислено.*

Маги поклати глава, обикаляйки стаята.

— Това ваша къща ли е, сър?

Чарлз не можа да не се усмихне на забележката ѝ.

— Със сигурност.

Спомените, свързани с тази стая, в комбинация с прозорливостта на Маги го караха да се чувства неудобно. Но после се успокои. Защо да се оправдава? Не ѝ дължеше нищо.

— Това е звънецът — каза той, сочейки към шнура, който висеше до леглото. — Госпожа Пършинг вероятно вече ви прави вечеря. — *И какво ли е чула, ако е минала покрай салона на долния етаж? Какво ли си е помислила?* — Можеш да позвъниш, ако имаш нужда от нея за каквото и да е.

— Предполагам, че вече си тръгвате. — Маги се спря и се обърна към него.

Отново го порази колко дребничка е тя. Защо тогава не изглежда крехка и уязвима?

— Да, и трябва да ме наричаш „сър“ — добави той.

— С удоволствие, сър — каза тя и той долови ясно сарказма в гласа ѝ.

— Лека нощ, госпожице Кинг — каза той студено.

— Лека нощ — отвърна тя. И след кратка пауза добави: — Сър. Бихте ли желали да ме целунете отново, преди да си тръгнете?

Тя сериозно ли говореше? Тонът ѝ беше подигравателен, но очите ѝ изглеждаха замъглени от напрежение. По дяволите! Искаше му се, но ако го направеше, нямаше да може да спре. Не и този път. Без значение колко щеше да съжалява след това. Погледна я с най-унищожителния си поглед.

— Следващия път, когато ме попиташ нещо такова, гледай да си съвсем сигурна, че говориш сериозно. И че си готова да приемеш всичко, което ще последва.

След тази реплика той се обърна и си тръгна.

Маги вдигна ръка към устата си, втренчена в отворената врата. Лордът беше вече излязъл. Но устните ѝ все още бяха набъбнали от

целувките му. Не беше сигурна как се чувства от откритието, че този мъж не иска от нея нищо повече от договореното. Облекчена със сигурност, но и уплашена. Объркана. И странно разочарована. Тя знаеше, поне на теория, как би трябвало да протече връзката между мъж като него и жена като нея. Без това да се случи, тя рискуваше да загуби всичко. Как щеше да го накара да не се отегчи от плана си и да не я изхвърли отново на улицата?

На вратата се почука и главата на госпожа Пършинг се подаде в стаята.

— Донесох ви поднос с вечерята. Водя и един млад господин, който казва, че ви познава. — Тонът ѝ издаваше явно неодобрение. Тя пристъпи вътре, а вътре се вмъкна Джайлс. Приличаше на дрипльо, но носеше огромен букет цветя.

— Поздравления, Маги — лицето му грееше от одобрение. — Хванала си богаташ!

Изражението на госпожа Пършинг беше покрито с маската на заучено безразличие, но Маги знаеше, че тя слуша внимателно. Маги разчисти една малка масичка.

— Остави букета тук. Благодаря за цветята.

Ако госпожа Пършинг не одобряваше разместването, то не го показва по никакъв начин. Просто излезе и затвори вратата след себе си.

— Как ме намери? — напрегнато попита Маги, щом икономката се скри.

— Казаха ми — отвърна Джайлс безпомощно. Той подаде цветята. — За теб са. С почитанията на един господин.

Маги гледаше букета и чувство на тревога се надигна в стомаха ѝ. Не се сещаше за никой друг, който би ѝ изпратил такъв поздрав, освен Дани.

— И аз така мисля — съгласи се детето, сякаш отгатнало мислите ѝ.

Когато видя, че тя не посяга към цветята, Джайлс ги остави на масата до подноса с яденето.

— Не можеш да ми говориш така пред госпожа Пършинг — каза машинално Маги, докато съзнанието ѝ се опитваше да разгадае какво означава подаръкът на Дани.

Джайлс измрънка:

— Добре де.

— Кой ти даде цветята — попита тя, опитвайки се да разбере нещо повече.

— Един от доставчиците, които работят за Парк, продавачът на цветя. Маги, може ли да си хапна малко от това?

— Разбира се — каза Маги, въпреки че знаеше, че той ще изяде всичко.

Без да чака повече окуражаване, Джайлс стръвно се нахвърли на храната. Беше още мъниче, когато Маги го откри. Едва ѝ стигаше до кръста, но за две години беше надраснал връстниците си и не даваше вид, че ще спре да расте.

— И този цветар как така знаеше къде да те намери? — попита Маги, докато Джайлс тъпчеше устата си.

— Едва ли. То и аз не знам къде ще съм след два часа. Мисля, че търсеше Нан, защото беше на улицата, където тя продава супа, но вместо това намери мен и понеже знае, че те познавам, ми даде цветята.

— И какво ти каза? Искам да си спомниш точните му думи!

— Не помня точните му думи, но ми каза къде да те намеря и да ти ги предам с поздравления.

— Дани знае къде съм! — изпышка Маги и стомахът ѝ се сгърчи на топка.

Джайлс изсумтя. Изглеждаше подразнен от липсата на интерес към неговата роля в случката.

— Май знае, да. Най-вероятно той е казал на човека на Парк какво да ми каже.

Но как беше възможно? Доста хора я видяха да се качва в каретата на лорда, но как са узнали кой е и че притежава тази къща? Освен ако не са проследили каретата. Не бяха пътували толкова бързо. Някой по-чевръст в краката би могъл да ги настигне. Маги пристъпи към прозореца и дръпна пердетата. Хората тъкмо се прибираха по домовете си след работа. На улицата се виждаха два фойтона и половин дузина мъже с шапки и палта. Вниманието на Маги бе привлечено от една малка мръсна фигура в ъгъла на улицата, облечена в огромно палто, стигащо до земята. През рамо малчуганът беше праметнал метла. Уличен метач? Някой от помагачите на Дани? В тези времена кой можеше да си позволи да не работи за него? Главата на

детето се обърна към нея и тя можеше да се закълне, че то огледа добре къщата на лорда. След това ѝ обърна гръб.

— Стой далеч от Дани, Джайлс! — каза Маги твърдо, отстъпвайки назад.

— Добре де — каза той безразлично.

Джайлс знаеше, точно както и тя, че ако Дани иска да те намери, няма място в Лондон, където да се скриеш. Тя се надяваше, че в къщата на лорда ще е в безопасност, но явно е грешала. Най-доброто за всички беше да стои настрана от хлапетата, та ако Дани я хване, поне те да са в безопасност. С тази мисъл тя се обърна към Джайлс:

— Трябва да се прибиращ.

Момчето обра с парче хляб последните остатъци от соса и със задоволство го натъпка в устата си.

— Хубаво — повтори той с пълна уста, потупа със задоволство корема си и изхвърча от къщата.

На Маги ѝ се искаше да може да сподели безгрижието му. Седеше втренчена в празната чиния, която той беше оставил след себе си, и се опитваше да разбере какво точно иска Дани от нея. Каквото и да беше то, по-скоро бе свързано с живота, който изостави на онзи мост преди четири години, отколкото с живота ѝ след това. Не искаше да преживява пак времето, когато се занимаваше с кражби и измами.

Маги бавно отиде до леглото, където беше оставен вързопът ѝ, и го развърза. Една рокля от миналата година, две чисти ризи и три фусти, каквито в момента не носеше. Нареди дрехите в гардероба и те едва запълниха половин рафт. Стария си гребен от черупка на костенурка, четката за коса, както и няколко фиби и панделки сложи в чекмеджето на масичката заедно с металната огърлица, която преди време един обожател на малката Пег ѝ беше изпратил. Остана само пистолетът, който блестеше върху разстлания шал. Маги го вдигна. Тежеше, както би следвало да тежи един пистолет, а седефената му дръжка лежеше студена в ръката ѝ. Понечи да го остави в чекмеджето на нощното шкафче, но промени намерението си и го скри между пухения дюшек и подложката под него, като гледаше да го намести точно в ъгъла, за да може да го грабне, ако ѝ потрябва. Трябваше да го продаде. Всъщност трябваше отдавна да го е продала, но след нощта, в която застреля Джони, не можеше да се раздели с него.

Какво беше за нея револверът тя не знаеше. Свободата, вината, старият и новият живот, събрани в едно парче метал. Да, той беше всичко това, но ѝ напомняше и за преходността на живота, както и за всичко, останало недовършено. За онова, което ще трябва да направи, ако иска някога отново да бъде свободна.

Отблъсквайки тягостните мисли, тя си свали ризата. Миризмата на лорда още се усещаше по дрехите ѝ, а когато се съблече, я усети и по кожата си. Богата и остра миризма, която я караше да съжалява, че той я бе оставил да прекара нощта сама. Със сигурност ръцете му бяха достатъчно силни, за да я опазят от Дани. И все пак не биваше да забравя, че лордът сам по себе си е заплаха — мъж, свикнал да получава каквото пожелае, свикнал да му се подчиняват. При него тя беше в безопасност, но се страхуваше, че той ще я промени, че ще я превърне в това, което си е наумил. По вътрешната страна на бедрото ѝ имаше петно от кръв. Погледа го за момент, после наплюнчи ръба на чаршафа и го изчисти. Тук нямаше закачалки по стената, както в нейната спалня, но тя реши, че не бива да оставя носените дрехи при чистите, затова ги нареди на пода, преди да се пъкне в леглото. После загаси лампите, дръпна завивката и се опита да заспи, чувствайки се ужасно сама.

Докато каретата се движеше на запад, мъглата загуби плътния си мръсен оттенък, разсейвайки се над пътя. Чарлз дори можа да огледа една странноприемница с коне, които търпеливо стояха в тъмнината на осветения с газови фенери двор, чакайки да влезе следващият файтон.

Колко различно е всичко това след потискащото еднообразие на Челси, помисли си Чарлз, докато големите къщи се плъзгаха покрай прозореца му, наполовина скрити от очите на минувачите зад стени, порти и жив плет. Много, много по-различно от лабиринтите от тъмни улички и мръсни дворове на Лондон. Тук аристократите намираха временно избавление от кафявите мъгли и от буржоазията, която все по-настойчиво ги изтласкваше от традиционните благороднически обиталища в Мейфеър и Пикадили. Тук къщите не са притиснати една до друга, а нетърпеливи контета не трябваше да чакат да им доведат коня от най-близкия обор под наем, защото всяко имение имаше свое парче земя. Така богатите можеха да се насладят на светското общуване, без да изпитват неудобствата на града.

А той щеше да си вземе момиче от най-мръсната част на големия град и да я доведе... тук? Лицето на Маги изникна в съзнанието му — нежно, внимателно, оживено от интелект и ценни познания за злините по света, и се опита да си представи такова момиче с такова лице тук.

Обаче не са толкова покварени, колкото ти си мислеше — прошепна онази част от съзнанието му, която все още не се беше предала на инерцията на аристократичните предразсъдъци. Той изгледа недоволно едно имение, което искаше да мине за средновековно, но всъщност беше толкова ново, че дори хоросанът още не бе изсъхнал добре. Маги беше невинна, поне телесно. Но беше правила нищо, което да я превърне в уличница.

Но той за малко не ѝ стори зло, което никой джентълмен не биваше да си позволява.

Бързо прогони тази мисъл от ума си, за да я замести със спомена за дребното тяло в ръцете му, така напрегнато и крехко, че той се

страхуваше да не го пречупи. За кожата ѝ, ухаеща на сапун от луга и на апетитна, сурова женствена миризма... Това беше Маги.

По дяволите. Той се отместил не съвсем удобно на седалката, надявайки се да укроти възбудата си. Трябваше да реши какво да прави. Не искаше никакви усложнения. Трябваше просто да спечели един облог.

Хвърли меланхоличен поглед към един индийски дворец на удоволствията, чийто внушителен силует изникна сред мъглата. Куполите му блестяха на бледата лунна светлина. Това имение бележеше края на Едингтъновите владения — неговата земя. През изминалия век и половина семейството му бе превърнало тази земя от място за развъждане на добитък в имение, достойно за благородници. Всичко беше негово, законно наследено, но всяка една от къщите, дадена под наем за пет, десет или деветдесет и девет години, беше построена на кредит. Доходът от наема обаче беше пропилян набързо, а задълженията към банките бяха достигнали зашеметяващи суми. Единствената възможност да спаси наследството си беше да започне нови градежи, използвайки приходите от тях, за да плати старите дългове. Както и да намали разходите си до разумно ниво, но без да се показва слаб пред изпитателния поглед на обществото. За пръв път от няколко поколения насам приходът от собствеността на Едингтънови надвишаваше разходите. Чарлз бе успял да събере парче по парче останките от семейното състояние. Не му трябваша повече главоболия, нищо, което да изцежда финансите или енергията му. Имаше нужда от яснота, коректност и решителност. Така се надяваше да намери себе си отново. Защото от деня, в който пое наследството, нямаше нито един миг, в който да живее за собствено удоволствие.

Докато Чарлз предъвкваше тези мисли, портата на къщата му изплува пред него. Имението беше някак изолирано, кацнало сред останките на старинния парк. Къщите и дворовете бяха разстлани около главната сграда като плисирана пола. Основните владения на семейството бяха в Ланкастър, но тъй като Едингтънови се интересуваха повече от декадентските удоволствия на столицата, отколкото от прелестите на селския живот, това имение беше засенчило по значение твърде отдалеченото от Лондон родово седалище.

Пазачът изскочи от къщичката си и портите се разтвориха с жално скърцане. Каретата изтрополи по моста над потока и пое между двете редици от тисове по дългата паркова алея. Чакълът скриптеше под колелата. На върха на хълма се извисяваше замъкът, каменните му крила обгръщаха павирания преден двор. Грандиозната барокова фасада от светъл варовик изглеждаше призрачно в сумрака на мъглата. Тъмнозелен бръшлян се виеше по стените чак до медния покрив. Орнаментите около прозорците изглеждаха едновременно изящни и износени от времето.

Твърде е изхабено, казваше майка му, оплаквайки се от миризмата на старо, излъчваща се от картините и тапетите, покриващи стените. А коридорите бяха прекалено студени. Дори и в най-горещото лято, когато цял Лондон изнемогваше от жегата, а водите на Темза пресъхваха, оставяйки след себе си блата, пълни с миризлива кал, в къщата на Едингтън палеха огън, защото камъкът излъчваше гробовен хлад.

Конските копита изтракаха по калдъръма на двора и каретата спря пред къщата, чиито врати се извисяваха над извитите стълби подобно на старчески устни. Чарлз отвори вратичката и скочи пъргаво на земята.

„Нетърпелив си“, сякаш чу майка си да му натяква. „Не уважаваш нищо“ — майка му не се интересуваше от греховете, вършени от нейните потомци, стига да бяха извършвани с достойнство.

Чарлз тръгна да се изкачва по стълбите, но когато стигна до половината, вратата се отвори и майка му се появи заедно с двамата си компаньони, облечени в черни вълнени дрехи. Отнякъде се чу трополенето на прислужниците, които се опитваха да убедят господарката, че именно те са отворили вратата.

— Чарлз! — извика тя, спускайки се по стълбите.

— Майко — сухо отбеляза той. Поздрави я студено. Някога тя беше за него „мила мамо“, обятията ѝ винаги бяха готови да го посрещнат в благоуханна прегръдка. Ушите ѝ винаги бяха винаги готови да изслушат детските неволи, а гласът ѝ, с който го успокояваше, излъчваше симпатия, великодушие и нежност. Но после той замина да учи в интерната и всяка година, когато се прибираще за празниците, тя изглеждаше малко променена, смехът ѝ лека-полека преминаваше в неспирни оплаквания, прегръдките ѝ все по-често бяха

придружавани от натяквания или съвети, а подаръците ѝ се превърнаха в подкупи с надеждата, че той ще „запомни милата си майка, която го обича много“. А сега, докато гледаше тази чуруликаща подобно на птичка жена с лъскави мъниста, които тракаха около врата ѝ, той осъзна, че въпреки обичта, която още изпитваше към нея, от дълго време бе спрял да я харесва.

— Чарлз, къде се губиш? Чаках те за чая, а сега е почти време за вечеря — извика лейди Едингтън. Гласът ѝ беше пълен с притеснение и безпокойство.

Чарлз се отказа от намерението си да мине бързо покрай нея и протегна ръка. Тя се втренчи за миг учудена в ръката му, но бързо се овладя и я стисна. Силата ѝ се беше пречупила и Чарлз пое по стълбите с мрачно достойнство, докато тя подтичваше безпомощно край него.

— Аз не пия чай, нито вечерям с вас всеки ден, мадам — каза сухо той, докато минаваха през вратата. — Нямате причина да ме чакате, дори когато съм вкъщи. — Той наблегна на „когато“. — Аз доста често се храня сам.

— Но аз искам да знам къде си — възрази тя. — Не си казал нито на Робинс, нито на Кендъл, че няма да си тук. Знаеш, че се тревожа. Безпокоях се, че може да ти се е случило нещо ужасно. Ако просто ми казваш какви са плановете ти, яденето ти никога няма да бъде студено. И няма да се притеснявам толкова. Но смятам, че е по-добре да се храниш тук. По-полезно е за храносмилането. Да ядеш по разни случайни кръчми — просто не е правилно. Или поне не трябва да бъде.

Чарлз се спря, а вайканията на майка му продължаваха. Вече бяха в центъра на студения величествен хол. Отвсякъде напирала поставените от нея украси. Едрата Европа самодоволно се усмихваше отвисоко, докато сладострастните ѝ крака стискаха бика.

Чарлз пусна ръката на майка си, за да може да съблече връхните си дрехи, подавайки ги на най-близкия прислужник. Майка му продължаваше с вайканията си, докато се стигна дотам, че той вече не я слушаше. После рязко пресече бърборенето ѝ и се наведе към ухото ѝ.

— Аз не съм като баща си — прошепна той толкова тихо, че никой друг да не чуе. Поне това ѝ дължеше. — Няма защо да се

тревожиш за мен, брачното ти легло не се осквернява от моето отсъствие.

Тя се отдръпна рязко, с лек писък, лицето ѝ побеля като вар под двете петна руж. Чарлз почти съжали, че бе избухнал така. Почти... Но беше страдал твърде много като момче, стомахът му още се свиваше при спомена как майка му се тревожи и прехвърча от стая в стая, чакайки съпруга си, който закъсняваше за вечеря, ако изобщо се връщаше.

— Как можа да го кажеш! — ахна тя. Но не изглеждаше нито оскърбена, нито ужасена. Отговорът ѝ бе жалък израз на претенция за собственост. Само претенция... За нея единствено формалностите имаха значение. — Как смееш да говориш по този начин на майка си?

Чарлз въздъхна, изведнъж се почувства уморен. Думите му не променяха нищо. Нищо, което ѝ казваше, нямаше ефект.

— Днес ще вечерям в кабинета си. Изпийте си чая, мадам. Или вечеряйте, ако мислите, че е толкова късно. Но не ме чакайте — повдигна язвително вежди той. — Сигурен съм, че Мили не ме е чакала.

Лейди Едингтън не каза нищо. Неумелият ѝ опит да му противоречи беше пропаднал. Чарлз се обърна и се качи по стълбите. Стъпките му отекваха в тишината, докато майка му го гледеше отдолу със сухите си светли очи.

Той се отправи към източната галерия, подмина вратата на сестра си, и продължи към апартамента в самия край на крилото. Беше се настанил в него, когато баща му почина. Нямаше желание да изгони майка си от нейните покои, нито пък искаше да спи там, където е спал баща му. Затова си избра един апартамент от четири стаи, който преди сто години е бил обзаведен за друг лорд Едингтън. Апартаментът имаше собствено стълбище към библиотеката на втория етаж. Чарлз веднага се качи горе и отвори вратата. Обля го топлината на нагорещените въглища в камината, а бледата светлина на газовата лампа откри пред очите му уюта на познатото помещение. В библиотеката стилът тюдор се съчетаваше умело с пищността на барока. Високата ламперия и резбованият таван отговаряха на вкуса на седемнайсети век. Докато тежките мебели от кленово дърво, украсени с тигрови шарки и птичи очи, предаваха на стаята хладината на модерната епоха.

— Ето къде си бил!

Чарлз спря, когато чу познатия глас, после затвори вратата след себе си.

— Както винаги, когато съм си у дома.

Мили, която седеше отпусната в един морскосин фотьойл, се обърна към него.

— Нямаше те цял ден. Сигурно си пуснал в действие плана си, с който искаш да спечелиш облога — каза тя втренчвайки изпитателен поглед в очите му. — Познавам те.

— Правилно предполагаш — каза той кратко. В този момент нямаше никакво желание да спори със сестра си. Искаше да си налее един пръст бренди, добре де, може би три, и да си мисли за друга жена по един не много роднински начин. Той отиде до камината и дръпна рязко шнура на звънеца. Неговият камериер Кендал знаеше, че по това време позвъняването може да значи само едно — господарят иска вечерята си.

— Я стига — каза Мили. — Не съм идиотка. Преди два дни ме принуди да склуча този глупав облог, а сега закъсняваш. Писах на сестрата на сър Натаниел и на Летиша Мортимър и никоя от двете не знаеше къде си.

— Трябва да започнеш работа в Скотланд Ярд — каза Чарлз и се запъти към масичката с напитки в ъгъла, като разкопчаваше яката си. — Сигурен съм, че веднага ще те наемат за детектив.

— Коя е тя? — Попита Мили, сякаш не го беше чула. — Искам да знам!

— Дори и да предположим, че съм се захванал да работя по нашия облог, според мен че ти определено се ласкаеш, ако смяташ, че си губя времето да мисля за такива глупости, защо, по дяволите, бих ти казал? — отвърна Чарлз, хващайки се несъзнателно на въдицата на сестра си.

— Трябва да заблудиш не само мене — каза тя спокойно. — Трябва да убедиш всички.

Чарлз си наля пълна чаша с бренди. Повдигна я въпросително към сестра си, която сбърчи носа си в отказ.

— Но ти, уважаема сестричке, си основната подстрекателка.

Мили се намръщи.

— Ще разбере коя е. Попитах лорд Грифин... така де, помолих сестра му да ми каже всичко. Той е мил с мен. По-мил от теб.

Чарлз въздъхна, отпускаяки се в креслото, което Мили беше освободила.

— За бога, Мили, вече не си дете! Не може да пишеш писма на всеки мъж, на когото се харесваш. Кристофър Радклиф те харесва много, един господ знае защо, но се съмнявам, че това ще има значение, ако разбере колко недискретна си! Затова, ако не искаш да останеш стара мома, порасни поне малко.

Лицето на Мили се изкриви и за момент Чарлз реши, че тя ще се разплаче. Ако го направеше, щеше да я изхвърли. Насила, ако трябва. Вместо това тя въздъхна тъжно и седна на табуретката в краката му.

— Някога смятах, че си най-добрият брат на света — каза тя жално. — Даваше ми да яздя понито ти и ми носеше сладкиши. Но когато се върна от Ръгби, беше толкова тих и потаен, че ме изплаши... А сега... Защо? Вече дори не ми позволяваш да си купувам нови рокли.

— Вече получи пет нови рокли тази година, Мили! — уморено каза Чарлз.

— Но татко никога не ме е ограничавал така. Освен това, ако знаех, че наистина искаш да живея само от парите, които баба ми завеща, нямаше да си ги уشيا всичките тази зима. Сега цяло лято и цяла есен ще трябва да нося миналогодишните парцали! — Тя замълча за момент, за да постигне по-драматичен ефект, но Чарлз само отпи бавно от брендито, наслаждавайки се на приятното парене в гърлото си. — Какво стана, Чаз? — каза меко тя, използвайки прякор, който той не беше чувал от десет или повече години. — Защо не се забавляваме както преди?

— Просто пораснах — каза Чарлз кратко. — Както трябва да направиш и ти. Светът вече не подарява понита и сладкиши.

Мили го гледаше с нямо неразбиране. Той отпи още веднъж, когато на вратата се почука.

— Влез, Кендал — извика той. Вратата се отвори и камериерът му се появи.

— Лека нощ, Мили — каза той твърдо на сестра си, докато прислужникът влизаше. Тя стоеше сковано, а на лицето ѝ се изписа гняв. След това изхвъркна през вратата. *Тиранът тормози*

смейството си, помисли си Чарлз. Той огледа подноса, който Кендал поставяше на масата до креслото му. Печена патица с кайсиев сос, отбеляза той. Готвачът е станал доста дързък в последно време. Започна да яде, преструвайки се на възхитен от кулинарната фантазия на готвача. Но дори докато ядеше, в съзнанието му се появяваше образът на дребничката странна девойка от сцената.

Денят за Маги започна сутринта, когато госпожа Пършинг дръпна завесите и огромно количество светлина нахлу в стаята. Маги се изправи, преборвайки се с многото одеяла. Тя разтърка очите си. Не беше спала добре. Дюшекът бе прекалено мек, чаршафите — прекалено гладки, цялото легло беше твърде голямо за сам човек. Беше двойно по-голямо от това, което тя делеше със Сали и Нан. Тишината наоколо беше странна и потискаща. След като камбаната на църквата удари десет, улицата потъна в тишина, с изключение на звуците от количката на някои от нощните фенерджии или стъпките на патрулиращите полицаи.

След полунощ Маги стана, за да дръпне завесите дотолкова, че да вижда ъгъла, на който хлапето все още висеше, въпреки че никой не беше преминал по улицата от часове. Полицаят се спря веднъж при него и му каза нещо. След това момчето се изплъзна точно когато полицаят беше зад ъгъла и се върна чак когато онзи беше отминал. След като Маги видя това да се повтаря три пъти, умората я надви и тя легна в прекалено голямото и меко легло. Дълго време се взира в розовия балдахин над себе си, докато накрая все пак потъна в неспокоен сън.

— Добро утро, госпожице Кинг — каза госпожа Пършинг, оправяйки енергично драпериите.

— Добро утро — измърмори Маги. Тя се загледа в синьото небе, което все още беше червеникаво заради изгрева. Никой не си купува грахова супа преди десет часа, понеже изпълнението на малката Пег обикновено продължаваше до късно вечерта, Маги рядко виждаше сутрините между зората и момента, в който се събуждаше на обяд. Реши, че тия неща не ѝ липсват.

— Колко е часът?

— Отива към девет, госпожо — каза любезно икономката. — Оставих ви да поспите, докато дойде момичето на мадам Рошел. Донесох ви закуска, но ще трябва да ядете бързо. — Жената кимна към подноса на малката масичка. — Не се обличайте, ще я изпратя направо тук след малко.

Така започна най-главозамайващият ден в живота на Маги.

Най-напред високо и бледо момиче от магазина ѝ взе всички възможни мерки, а после самата мадам Рошел я навести за кратко и я увери, че лично ще се погрижи за всяка подробност от гардероба ѝ — от шапките до обувките. Маги все още усещаше миризмата на лорда по кожата си и се страхуваше, че и момичето от магазина ще я усети, но дори и да беше така, то не даде никакъв признак за това.

Когато шивачките си тръгнаха, Маги откри луксозното удоволствие да влезе във вана с толкова гореща вода, че почти щеше да се свари. Беше странно усещане. Беше потънала в ароматен облак от сапунена пяна. Въпреки неестественото усещане беше много успокояващо. Имаше цяла колекция от приятно ароматизирани френски сапуни, от които можеше да си избира, и тя експериментира свободно, докато не намери комбинация от два, които ѝ харесаха особено. Плъзгаха се по кожата ѝ леко, без да има нужда да изтъква парченца от тях под топлата вода. Госпожа Пършинг почука на вратата прекалено скоро, обявявайки, че компаньонката ѝ е пристигнала. Компаньонка? Любопитно. Маги облече своя корсет и риза, покривайки ги с една готова рокля, която мадам Рошел ѝ беше оставила за всеки случай. С дългата пола, мотаеща ѝ се в краката, тя слезе в салона, за да посрещне новата си гостенка. Маги отбеляза със задоволство, че покривалата са махнати от стаята, преобразявайки я в сравнение с предишната вечер. И все пак призракът на лорда все още беше там.

Долу я чакаше симпатична млада жена. Компаньонката, както се оказа, беше любезно, измислено наименование за нейната възпитателка и инструкторка по етикет.

— Разбрах, че ще ви представят в обществото, въпреки че идвате от една не така изискана среда — каза искрено и все пак внимателно госпожица Уест и ѝ протегна ръка. Беше умна млада жена. Опитното око на Маги пресметна стойността на дрехите ѝ и стигна до една значителна, но не прекалено голяма сума. Маги поклати глава.

— Така е — отвърна тя предпазливо.

— Не се страхувайте госпожице Кинг. Моята агенция има голям опит в обучението на жените и дъщерите на онези, които внезапно са приети в по-високи кръгове.

Без повече приказки госпожица Уест започна да изпразва куфарчето си и да излага етапите, през които трябва да мине ускорената им учебна програма. Маги щеше да се учи на обноси, да танцува, да придобие повърхностни познания по литература и френски. Трябваше също така да получи основни познания по география, история, политика и да усвои малко повече аритметика от основните познания, които имаше сега. Щяха да започнат първо насаме, но с течение на времето щяха да посещават и публични места, разбира се, под стриктния надзор на госпожица Уест.

— А кога ще пея? — попита Маги. — Би трябвало да взимам и уроци по вокално майсторство!

— А, да — отвърна госпожица Уест, преглеждайки графика в скута си. — Ще пристигам точно в девет. От единайсет до един ще имам обедна почивка, а през това време вие ще пеете. — Младата жена се усмихна на забележката си. — Ще обядвате веднага след това по време на уроците по география и математика. Аз ще си тръгвам в седем, след вечерята ви, за да можете да се подготвите за уроците на следващия ден.

— Разбирам — каза Маги, чувствайки лек световъртеж. Госпожа Пършинг отново влезе в салона.

— Госпожа Арабела Лад е тук за вокалните ви уроци.

— Аз ще остана — каза госпожица Уест. — За да наблюдавам обноските ви.

Маги беше чувала за госпожа Лад. Всеки, свързан с лондонската опера, беше чувал за нея. Арабела Нюкомб беше спрягана за следващата Джени Линд, докато гласът ѝ не се развали само пет години след началото на кариерата ѝ. Тя се ожени и използва познанията си, за да направи вокална академия, най-добрата певческа школа в Англия. Маги изпита страхопочитание, докато дамата се настаняваше в стаята. Беше изумена, че лорд Едингтън се беше свързал с нея буквално през нощта. Без да си губи времето госпожа Лад веднага започна с Маги поредица от упражнения, акомпанирайки ѝ на пианото, което се намираще под прозореца в другия край на

стаята. Отбеляза експедитивно дузина слабости в пеенето на Маги и каза, че ще започнат с основните принципи. В продължение на два часа Маги се упражняваше да диша правилно. Когато свършиха с упражненията, мускулите на корема ѝ я боляха, гърбът ѝ се беше схванал, а краката ѝ бяха вцепенени. После дойде време за обяд и госпожица Уест заприказва Маги, като внимателно я напътстваше и коригираше грешките ѝ, като междуременно ѝ даваше и напътствия за различни тънкости на етикета. Правилата се трупяха в съзнанието на Маги толкова неразбираемо, колкото и жуженето на пчелите, но тя се опитваше, доколкото може, да ги схване и запомни. Когато наближи времето за вечеря, тялото ѝ вече беше напълно изтощено. Дотогава не можеше да отмести очи от часовника. Нямахше търпение да стане седем часа. Когато до седем останаха десет минути, Маги погледна към вратата, очаквайки да се появи госпожа Пършинг, но вместо това дъхът ѝ спря, защото влезе самият лорд Едингтън. Тя потисна инстинктивната си реакция. Спомените от предишната вечер нахлуха в главата ѝ: устните му върху нейните, горещината на ръцете му върху гърдите ѝ, тялото му. Тя скочи на крака.

— Лорд Едингтън, колко любезно от ваша страна да ме посетите. Той повдигна веждите си към госпожица Уест:

— Агенцията ви ме увери, че сте добра.

— Аз съм най-добрата, милорд. Сега госпожица Кинг просто забрави, че една дама не се изправя, когато в стаята влиза мъж.

Изчервявайки се от срам и раздразнение, Маги седна.

— Дръжте се като дама — спокойно ѝ нареди госпожица Уест и Маги изправи гърба и раменете си, докато страните ѝ се изчервяваха все повече.

— Моля, седнете, милорд — каза тя с най-аристократичния си тон, докато част от нея кипеше. Каква голяма простотия беше всичко това! Какво позорство, измислено така, че да направи за смях една пораснала вече жена. Но знаеше, че е важно, дори необходимо и усмири тези си мисли, като се усмихна, въпреки че имаше чувството, че лицето ѝ ще се разпадне. Лордът се усмихна в отговор и зае стола до нейния, но в очите му не се четеше приветливо изражение. Те бяха изпълнени с напрежение. *И той не е забравил*, помисли си Маги, и той изпитва нещо. Кратка тръпка пробягна през цялото ѝ тяло. Въодушевление и страх се вплетоха в едно цяло.

— Мадам Рошел идва ли днес? — попита безразлично лордът.

— Да, сър — каза Маги, давайки най-доброто от себе си. — Първите ми дрехи ще пристигнат утре, тя обеща.

— Обеща тя — поправи я госпожица Уест.

— Обеща тя — повтори Маги, потискайки желанието си да се облегне удобно в креслото. — Прави ми повече от дузина рокли.

Лордът кимна кратко.

— Знам. Трябва да имате пълен гардероб, за да играете успешно тази роля. Цената е значителна. — Той се намръщи, преценявайки роклята, която тя носеше в този момент. — Това от мадам Рошел ли е?

— Да — отговори Маги.

Гримасата му се измени още повече.

— Изправете се, за да я вида по-добре.

Маги се подчини, завъртайки се бавно под нетърпеливия му поглед.

— Абсолютно неприемливо! — отсече той, наблюдавайки синята фуста, сякаш беше нещо обидно.

— Мисля, че я остави, за да имам нещо за носене, докато първите рокли станат готови — осмели се да каже Маги.

— Щом пристигнат, никога повече няма да слагате тази рокля! — заповяда лордът. — Разбрахте ли ме? Наредете да ѝ я изпратят обратно. Няма да платя за подобен парцал.

За момент Маги загуби ума и дума.

— Да, сър — едва успя да каже тя.

Лордът направи жест, с който я освободи, и тя отново седна. Стаята потъна в тишина. Маги втренчи поглед там, където гърлото му се скриваше в яката. След миг госпожица Уест се изкашля насочващо и Маги започна да говори като ученичка.

— Утре ще приема на интервю хора, които искат да работят като персонал, сър — готвач, камериерка и лична прислужница.

— Добре — каза лордът. Изглеждаше спокоен, но Маги беше опитна в изкуството да отгатва хорското настроение. Преди четири години това умение ѝ помагаше да разбере кога Джони иска да удари или да ритне някое от хлапетата. От лорд Едингтън не можеше да се очаква подобно примитивно насилие, но въпреки това напрежението около него беше не по-малко плашещо. Маги се отмести леко.

— След като искате уговорката ни да бъде тайна, мислех да наема две момичета, които познавам, милорд. Можете да вярвате на Нан и Сали, че ще си държат устите затворени.

— Че ще пазят тайна — поправи я госпожица Уест с нотка на неодобрение.

— Това също — каза Маги, като направи физиономия.

— Добре — повтори лордът.

— Но Сали ще загуби работата си, ако спре да ходи в обичайните си къщи, а Нан ще изгуби мястото на улицата, където спира количката си.

— Разбирам — каза лорд Едингтън.

Тишината отново изпълни стаята. Дали се опитваше да я затрудни допълнително?

— Уча се да се храня като дама — подхвана Маги колебливо, надявайки се, че той ще поеме част от тежестта на разговора, но лордът отново отговори с едно безразлично „Добре.“ Търпението й всеки момент щеше да рухне.

— Мадам Рошел ми поръча пет чифта долни гащи. Никога не съм носила долни гащи, но тя каза, че под кринолините всички дами ги носят. Вие харесвате ли долни гащи?

Госпожица Уест се опули, а лорд Едингтън се покашля.

— Госпожице Уест, ще ни извините ли за момент.

— Разбира се — каза жената, докато се изправяше бързешком. Тя излезе и затвори вратата след себе си, без да произведе ни най-малък шум.

Лордът задържа за момент погледа си върху Маги. Тя го посрещна смело и вдигна брадичка.

— Нарочно се опитвахте да ме затрудните! — обвини го тя.

Той повдигна вежди.

— Долни гащи?

— Поне ви накара да кажете нещо различно от „добре“.

— А вие какво очаквате да кажа? — попита раздражено лорд Едингтън, докато прекарваше ръка през златистата си коса. Това беше първото му незаучено движение, откакто бе дошъл.

— Не знам, сър. Нещо. Каквото и да е. Просто не ме гледайте като парче месо и не се дръжте, сякаш трябва да се правя, че всичко е съвсем обичайно.

Изненадан смях се откъсна от устата му.

— Парче месо?

Маги се намръщи.

— Знаете какво имам предвид, сър.

— Парче месо. Аз пък си мислех, че не съм се издал с нищо. Че съм успял да потисна неуместните мисли, които ме преследват, откакто ви оставих. Но дори и да се съм успял в намерението си, все пак не бих определил отношението си към вас с подобни кулинарни термини.

Маги прехапа устната си, докато тялото ѝ инстинктивно се стягаше.

— Преследват ви неуместни мисли?

Лордът поклати глава:

— Нямах намерение да си признавам подобни неща.

— И мен ме преследват... — тя сви безпомощно рамене. — Не спирам да мисля за това, което се случи... и как можеше да свърши, ако не бяхте си... тръгнали.

— Съжалявам за неуместната загуба на контрол.

— Нямах това предвид — Маги развълнувано скочи на крака. Той също инстинктивно се изправи. *В присъствието на дама*, помисли си тя иронично.

— Исках да кажа, имах предвид... че се изкъпах днес, в луксозната ви вана. Но мога да се закълна, че все още усещам миризмата ви по тялото си, по дрехите си. Цял ден не ми дава мира. Непрекъснато изпитвам желание да изтъркам кожата си, но в следващия момент...

Той вече не изглеждаше невъзмутим. Никак даже. Стоеше срещу нея, а цялото му тяло беше напрегнато, сякаш щеше да се счупи.

— А в следващия момент? — несигурно каза той?

— В следващия момент ми се иска да не бяхте спирали, да не бяхте си отивали и да бяхме правили това цяла нощ... — гласът ѝ се загуби в гърлото.

Лордът издаде протестиращ звук.

— Не трябва да говорите такива неща. — Гласът му внезапно утихна. — Аз не съм от камък.

— Тогава и вие чувствате това, което и аз — каза Маги с внезапно задоволство. — Не бях сигурна какво имахте предвид с вашето „преследват ме неуместни мисли“.

— Не знаете какво говорите! — прекъсна я лордът. Мина покрай Маги и отиде до прозореца. Загледа се в улицата с гръб към нея. — Вие сте... непорочна...

— Вече не... — тихо каза Маги.

— А трябва да бъдете. Дори не сте моят тип жена.

— Не съм ли? — попита Маги, въртейки очи. После прекоси стаята и застана точно до него. — Целунете ме. Целунете ме и тогава ми кажете, че не ме желаете.

Той се обърна и Маги затаи дъх при вида на напрежението в блестящите му кафяви очи.

— Предупредих ви да не го казвате отново, освен ако не сте напълно сигурна.

— Сигурна съм — думите ѝ се чува като шепот.

Ръцете му бяха върху нея, преди тя да успее да реагира, и силно я притеглиха към гърдите му. Тялото и се опияни от допира, а главата ѝ се въртеше диво. Устните му моментално се сведоха надолу, задушавайки я с топлината си. Но после той я пусна толкова бързо, колкото и я беше сграбчил. Сетивата ѝ се опитваха да се ориентират, а тя едва пазеше равновесие.

— Това грешка ли беше? — настоя той. Думите му звучаха равно, лицето му беше безстрастно, но очите му блестяха, а дъхът му се беше ускорил.

— Аз... аз не мисля така — успя да каже Маги, преглъщайки.

— Не искам любовница — каза лордът безцеремонно.

Сърцето на Маги подскочи в гърдите. Любовница?

Тя огледа салона, представяйки си, че ще бъде неин не само за няколко месеца, а може би за година или две... или три.

— Не искам да съм ви любовница — излъга тя. Можеше да го върже за себе си. Да го накара да се пристрасти, да не може да я остави. Мисълта беше едновременно опияняваща и плашеща. Той беше от онзи тип мъже, които искат да контролират всяко движение на жената: как се облича, как говори, как се забавлява. И все пак беше по-добрата възможност от Дани. Трябваше да бъде.

Трябваше отново да си легне с нея. И то възможно най-скоро. И ако съюзът им родеше нежелан плод, тя щеше да го накара да се закълне в честта си, че ще се грижи за детето и ще го закриля. Тогава

би се освободила от Дани завинаги. Той никога нямаше да я достигне тук. Тя си пое дълбоко въздух.

— Искам да ме любите!

Емоциите пробягаха толкова бързо по лицето на лорда, че тя едва ги разчиташе — изненада, цинизъм, съжаление, удоволствие и най-вече жажда. Той отвори устата си да отговори... Но в този момент вратата се отвори с такава сила, че се удари в стената. Маги се обърна, стягайки се автоматично. Джайлс стоеше на прага, а очите му бяха бели и широко отворени на фона на мръсното му лице.

— Нан... Пребили са я много лошо! И количката е потрошена.

— Дани! — прошепна Маги. — Не! — Още преди съзнанието ѝ да заповяда на краката да се движат, тя вече тичаше. Джайлс се втурна след нея, а тежките стъпки по стълбите ѝ подсказаха, че лордът я следва. Тя префуча край озадачената госпожица Уест, която стоеше в предния салон, и хукна към входната врата. Улицата беше празна, с изключение на черната карета на лорда и метача на ъгъла.

— Вземете каретата ми.

Маги се обърна и видя лорда на крачка от себе си.

— Защо? — заекна тя.

Той ѝ се усмихна любезно:

— Защото е по-бързо.

— Имам предвид, защо ми помагате?

— Ще отидете да я видите без значение дали ще помогна или не, прав ли съм?

— Така е.

— Мадам Рошел шие рокли, които струват стотици лири. Така че, както се казва... защитавам инвестицията си. Вземете каретата ми, аз идвам. — Той говореше спокойно, сякаш за да предотврати конфликта още преди да се е породил. Маги не се нуждаеше от повече покани. Тя сграбчи дръжката на вратата и се метна в купето. Джайлс се втурна след нея, последван от лорд Едингтън.

— Къде отиваме? — попита той, затваряйки вратата.

Маги погледна към Джайлс.

— Към къщата на старата Бес. Франки пак е изчезнал, но Сали се изплаши и накара всички да се скрият.

Маги обясни адреса, който лордът повтори на кочияша си. После седна на седалката и Маги се оказа до него. Джайлс седеше срещу тях.

— Какво е това място, където отиваме? — попита лордът.

Маги се усмихна лукаво в тъмното. *Скоро ще разбереш*, помисли си тя.

— Мисля, че благородниците като вас биха го нарекли къща с лоша репутация.

6

Животът на Чарлз изглежда беше тръгнал в странна посока, залитайки към абсурда. Преди два дни той не познаваше това момиче, а днес оставяше каретата си на нейно разположение, за да намери една пияна повлекана, която е избягала в бордей, за да се скрие от някакъв престъпен тип.

Чарлз разклати глава и зададе логичния въпрос:

— Кой е този Дани?

Маги обърна глава, за да го погледне право в очите и той остана с впечатлението, че не ѝ е приятно да чува това име от устата му.

— Никой — измънка тя.

— Очевидно е някой, щом пребива невинни момичета по улиците.

— Не зная дали е бил той, сър — каза Маги с неудобство.

Чарлз изобщо не ѝ повярва.

— Може би е дължала пари и е забравила да плаща вноските.

Детето стоеше срещу тях и внимателно следеше размяната на реплики. Чарлз плъзна ръка в джоба си, намери един шилинг и го подхвърли на момчето.

— Кой е Дани, Джайлс? — попита той.

Детето потърка шилинга с ръкава и после той изчезна из дрипите му.

— Всички познават Дани О'Съливан. Той е най-големият разбойник в Лондон. Командва половината от уличните банди, а другите му се подчиняват заради дълговете, които имат към него.

Маги стисна челюсти при това обяснение, но каза само:

— В Лондон има много такива като Дани.

— Защо е отвялякъл Нан? — попита Чарлз, пренебрегвайки забележката на Маги.

Очите на Джайлс срещнаха за миг тези на Маги, преди да отговори:

— Не знам. Досега не се е занимавал с нея.

Каквото и да знаеше детето, нямаше да го каже. И защо ли на Джайлс му трябваше да знае? Той само защитаваше инвестицията си, както каза на Маги. Щеше да я придружи да види приятелката си, а после да я отведе обратно, без да прави коментари по случилото се. Той решително изхвърли от съзнанието си въпросите, които не му влизаха в работа, и се концентрира върху сцената, прекъсната от дрипавото хлапе. Беше готов да прави любов с нея — с Маги Кинг, малката кабаретна певица. Бездомна. Не, не беше бездомна. Точно контрастът ѝ с бездомниците я правеше толкова уникална. Въпреки че бе толкова дребна, в нея нямаше нищо крехко, нищо изкуствено. Тя беше безцеремонна, безсрамна, сурова. Имаше повече съзнание за собствено достойнство, отколкото всеки друг, който той познаваше.

Наблюдаваше я скришом, докато тя гледаше през прозореца. Цялото ѝ тяло излъчваше притеснение. Но освен това от нея сякаш извираше някаква необяснима сила. Беше толкова различна от всичко, което познаваше. Бе като непознато вино. Когато човек го вкуси за пръв път, интересът му се разпалва, така че да се напие. Но дали след това щеше да изпитва същата нужда да я вкусува, да се връща към спомените за онази първа нощ в салона на градската му къща? Както самата тя беше казала, вече не бе непорочна, а и той ѝ бе обяснил какво може да очаква от него, ако продължава да го притиска.

Каретата спря и прекъсна мислите му. Чарлз отвори вратичката и стъпи на паважа. Мястото беше добро, доколкото адресът на един бордей може да бъде добро място. Наоколо имаше няколко скъпи ресторанта, а и беше точно на ъгъла на Хеймаркет. Бялата фасада беше прясно боядисана, на нея личеше само номерът на улицата, закрепен точно над вратата между два газени фенера. Маги се измъкна след него, оглеждайки се нагоре и надолу по улицата, преди да се втурне към сградата. Джайлс също излезе, но не тръгна след нея, а се облегна на една стена, давайки да се разбере, че ще чака Маги навън, докато тя се върне. Тълпите по улицата не го забелязваха. Въпреки че се беше стъмнило преди повече от час, навън беше пълно с добре облечени господа и млади дами в скъпи рокли, с нарисувани устни и почернени очи. Обичайното вечерно струпване на търсачи на силни усещания и проститутки, навъртащи се около Хеймаркет и Риджънт стрийт. В първия момент Чарлз не видя никой познат, но знаеше, че остане ли на улицата, е само въпрос на време, преди някой да го поздрави. Затова

реши да последва Маги. Щом хвана дръжката на вратата, едно малко момче дотича при него.

— Искате ли да ви намеря някоя красавица, милорд — изписка то, навеждайки се напред, докато сваляше малката си мръсна шапка.

— Не! — каза твърдо Чарлз. — Довел съм си собствено забавление.

Момчето направи презрителна физиономия и се втурна към две уличници, които стояха ръка за ръка с една стара жена. Чарлз пристъпи в предния коридор, като остави Джайлс да стои до стената. Вътре видя Маги лице в лице с едно момиче на не повече от тринайсет години, а двама огромни мъже се бяха изтегнали на две кресла в коридора. Това от онези заведения ли беше? Отвращението му явно се беше изписало на лицето, защото, когато Маги го погледна, измънка:

— Това е Нел, най-малката дъщеря на старата Бес.

Детето на собственичката, предположи Чарлз. Тази мисъл го успокои.

— Сладката Сали е във втората таванска стая вдясно — обясни детето. — Приятелката ви трябваше да си вземе стая тук, вместо да обикаля улиците. Ние караме господата да се държат прилично — девойчето посочи с глава към огромните мъжаги зад себе си.

— Благодаря, Нел — отвърна Маги и тръгна по стълбите нагоре. Чарлз забърза след нея. Колкото по-скоро намереха Нан, толкова по-скоро щяха да си тръгнат.

— Не е нужно да се качвате — рече Маги, докато се задъхваше по стъпалата. — Ще се оправя сама. Нан няма да иска да ви види.

— Казах ви, че пазя инвестицията си — отговори Чарлз. Не беше сигурен защо упорства така, но нещо в поведението на Маги го плашеше. Самостоятелността е хубаво нещо, само че нейната отиваше прекалено далеч.

— Точно толкова добре ще я защитавате и от долу.

Чарлз сви рамене, без да й дава отговор. Тя се намуси леко, но не протестира повече. На първия етаж ги посрещна добре осветен коридор, тапициран в червен атлаз, който продължаваше по дължината на сградата, а от вратите от двете му страни се разнасяха страстни стенания, примесени понякога с плач. Чарлз едва ли би разпознал звуците от съвкупление, ако не знаеше къде се намира. Погледна назад към Маги, за да види как реагира тя. Тя само поклати глава, сякаш

казваше — какво очаквахте. Не, тя със сигурност не беше непорочна. Продължиха към втория етаж и Маги се промъкна пред него по една полускрита слугинска стълба, водеща към тавана. Стълбището беше тясно и тъмно и излизаше в малък дървен коридор, осветен от няколко газови фенера. Чарлз избута Маги и посегна към втората врата отдясно. Тя се отвори още с докосването на дръжката. Малката стая беше дори по-пренаселена от кухнята на Маги. Хари, адвокатският писар, се мотаеше около вратата. Двете деца, които бяха в кухнята, сега се бяха сгушили в единия край на леглото, а Сали беше коленичила по средата, хванала друго ридаещо момиче. Нан. Косата ѝ беше още по-рошава, а лицето ѝ бе цялото в синини и сълзи. Гледката на обезобразеното момиче накара стомаха на Чарлз да се преобърне. Беше чул, разбира се, разказа на Джайлс, но не беше успял да си представи подробностите. Липсваше му опит, защото такива неща не се случваха на хора като него. Той можеше да ходи и по най-тъмните улички, без никой да го закачи.

— Има ли нещо счупено? — попита Маги, преминавайки покрай Чарлз и Хари, за да стигне до плачещото момиче. Нан поклати глава, но започна да стене още повече. Сали наблюдаваше Чарлз с каменно изражение.

— Какво прави той тук? — спокойно попита тя Маги.

— Той не създава проблеми.

— Не мога повече, Маги — избухна в сълзи Нан. — Просто не мога! — След това издаде вопъл, който се превърна в още сълзи. Малкото момиченце в края на леглото също се разплака, въпреки че дундуркаше бебето в опит да го успокои. Лицето на Сали се сви в спазъм и тя притисна Нан още по-силно, като отправи умолителен поглед към Хари. Младежът повелително хвана лакътя на Маги и я затегли към вратата. Поглеждайки настрани към Чарлз, той каза тихо:

— Трима побойници са я пресрещнали на алеята пред цветарницата на Гили. Хванали са я толкова бързо, че никой не е видял. Строшили са количката, после са я пребили и са я изнасилили. Казали са, че Дани ги е изпратил.

Ръката на Маги видимо се стегна върху рамото на момчето и Чарлз не можеше да отрече, че му се искаше тя да потърси помощ от него, а не от някакъв си младеж в евтин костюм.

— Сали не иска никой да се връща в апартамента. Но аз трябва да се върна. Адвокатът ще спре да ми дава работа, ако изчезна дори и за няколко дни. Млад съм, не мога да си позволя да съм и неблагонадежден.

— Сложи стол под дръжката на вратата, когато се прибереш, и кажи на Джайлс, че ще го спускам от бой, ако се върне там.

— Добре — каза Хари и излезе от стаята, след като ѝ стисна ръката.

— Трябва да останем тук — каза Сали, притискайки Нан към крежката си гръд.

Маги кимна.

— Върти ми се в главата една идея, но ще пратя Джайлс да ви каже, когато измисля всичко.

Сали се изсмя.

— Надявам се тази идея да е по-добра от плана ти да се отървем от Дани.

Маги понечи да каже нещо, но стисна устните си още по-силно.

— Ще отида да се видя с него.

На лицето на Сали се изписа ужас.

— Не!

— Трябва! Да не мислите, че ми се иска? Това беше мръсно предупреждение, не разбирате ли? Ако не отида сега, утре някой от вас може да е мъртъв. Всичко това е заради мен, нали? — Гласът ѝ пресекна. — Всичко това е по моя вина. Мислите, че ви държа при себе си, защото съм много добра! Но знаете ли какво? Не съм! Само ви поставям на пътя на Дани. Трябва просто всички да си отидете. Бягайте много надалеч! — Гласът ѝ отново заглъхна и за момент Чарлз реши, че тя всеки миг ще се разплаче. Вместо това Маги преглътна, прекоси стаята и целуна Нан по челото. — Не се бой, хлапе — каза тя толкова нежно, че Чарлз едва я чу. — Ще му го върна за теб. По един или по друг начин ще му го върна. — После се изправи и с каменно изражение излезе от стаята.

Чарлз я настигна чак на улицата. Маги се обърна, за да хвърли поглед към Джайлс, а после zakрачи по осветената от газови фенери улица, отдалечавайки се от каретата и избягвайки погледа на Чарлз. Той я настигна с три крачки и я хвана за лакътя.

— Искам да знам какво става — рязко попита той.

Тя се измъкна от хватката му.

— Не тук — промърмори Маги и ускори крачка, като зави покрай Хеймаркет и пое на север. Чарлз я следваше, като се мъчеше да обуздае гнева си. Не беше свикнал някой да се държи така с него. Тя не показваше с нищо, че ще забави ход и точно преди той отново да я хване, зави по алеята и спря с гръб към една стена. — Прекалено много хора ме познават тук — обясни тя.

— Какво става? — настоя отново Чарлз, като застана пред нея и постави ръце от двете страни на главата ѝ, за да не може тя отново да се измъкне. Чувстваше се все едно, че е влязъл в странен нов свят. Свят, в който нищо, което знаеше, нямаше значение. — Кой е този Дани? И какво общо има той с тебе?

— Видяхте какво се случва, сър. Нан си го е получила. Джайлс много точно ви каза кой е Дани. А освен това Дани няма нищо общо с мене и искам това да остане така.

Чарлз я гледаше недоверчиво.

— Тогава защо е накарал да изнасят онова момиче?

Маги повдигна брадичката си.

— Защото, въпреки че аз не искам да имам нищо общо с него, това не значи, че той не иска да има с мен. Изпращаше ми съобщения, че иска да говорим, но да се говори с Дани е опасно. Предполагам, че е искал да ми покаже, че отказът ми да говоря с него е още по-опасен.

Чарлз имаше неприятното усещане, че е попаднал в гадна ситуация, в която самият той няма място.

— Защо иска да говори с теб?

— Защото съм човек, достоен за уважение, който е помогнал на много хора през годините. И веднъж спасих живота му. Изглежда има странна представа за благодарност.

Странно защо, но второто твърдение му се стори по-вероятно от първото. Спасила му е живота? Как? Кога? Вместо това попита:

— От колко време избягваш този разбойник?

— Две седмици и половина — рече тя възмутено.

— И след като две седмици се кри от него, сега просто ще му се предложиш на тепсия и ще му кажеш, че си променила решението си и въпреки всичко искаш да говориш с него? И той ще запази спокойствие, и после ще те остави просто да си тръгнеш?

— Да, нещо такава.

Чарлз я гледа дълго. Не беше предполагал, че ще се случи подобно нещо. Искаше я само за няколко месеца, през които да я обучи да се държи като знатна дама. Въобще не си беше помислял за съществуването на някакви агресивни престъпни типове. Не дължеше нищо на това момиче. Трябваше просто да се обърне и да си тръгне, да ѝ каже, че разваля сделката, че не се е съгласявал да се забърква с разбойници. За него това момиче не беше нищо повече от средство да спечели един облог. Лесно можеше да намери някоя друга, някоя по-подходяща. Беше прекалено амбициозно от негова страна да вземе жена от простолюдието и да я издигне до дама от висшето общество само за няколко седмици.

Но тези трезви разсъждения не можаха да убедят напълно Чарлз. Привличаше го безстрашното самообладание, с което Маги успокояваше Нан, спомняше си вкуса на устните ѝ, топлината на тялото ѝ. Все още се чудеше какво още има в тази разгневена девойка, която изглеждаше по-стара от Лондон и едновременно с това беше млада и крехка като тревичка. Толкова крехка, че би могла да се прекърши дори от ток на обувка. Още по-впечатляващо беше, че тя изглежда осъзнаваше крехкостта си, но нямаше никакво желание да се предава. Не тя беше избрала къде да падне семето, което я е заченало. Но бе разбрала, че може или да се бори с всички сили, или да се предаде и да чака да умре. Но явно не беше от тия хора, които лесно се предават.

— Готова си да се пожертваш, ако това ще спаси онова момиче Нан, така ли?

Въпросът сякаш я изненада. Тя примигна и каза:

— Тя е едно от моите хлапета!

— Хлапета?

— Деца. — Ръцете ѝ инстинктивно стиснаха полата. — Те са моето семейство, грижа се за тях.

— Твоите деца? — повтори Чарлз с недоумение. — Онзи висок червенокос младеж...

— Франки — допълни Маги.

— Наричаш го дете?

— О, нали знаете, не в този смисъл, не сякаш съм му истинска майка. Но да, той е едно от моите хлапета и се грижа за него, доколкото мога! Те са всичко, което имам, не разбирате ли. Все едно

това е моята чест. Вие, благородниците, имате много чест, но за хора като мен тя се изразява в нещо дребно, като това да се грижиш за хората, които обичаш, и да се стараеш да се отнасят справедливо с тях. И само защото честта ми се изразява в нещо малко, това не означава, че не си струва да я защитавам.

Думите ѝ подействаха на Чарлз като удар с камшик. Тя не знае. Няма как да знае, помисли си той. И все пак прозрението го жегна. Тази дребна улична женица знаеше повече за честта от него. Ето за какво става дума, Мили. Дано само мога да те убедя.

— Хайде да повикаме каретата — каза той. Нямаше какво повече да мисли. — Ще дойда с тебе, за да говоря с този Дани, после ще те закарам обратно в Челси. Ще отнеме половин час.

Тя поклати глава.

— Той е железен, сър. Не познавате хора като него. Ако дойдете, ще ви убие на секундата.

— Аз съм благородник! — възрази Чарлз.

— И това много ще ви помогне на дъното на Темза. Ще има разследване и някой нещастник, когото Дани не харесва, ще бъде хванат и осъден. Вие ще сте все така мъртъв, а Дани все така свободен.

— Какво ще стане с тебе, ако отидеш сама?

— Ще се оправя. Познавам Дани. Длъжник ми е.

— Защо смяташ, че няма да хвърли в Темза и тебе? — настоя Чарлз.

— Защото иска нещо от мен, иначе нямаше да му трябвам — отвърна Маги.

Тя се отблъсна от стената, но Чарлз не помръдна и тя се опря в гърдите му. Тялото му реагира инстинктивно и се стегна. Беше толкова дребна, толкова топла и толкова нуждаеща се от мъж, който да я защитава.

— Много сте любезен, сър — промълви тя тихо. Очите ѝ блестяха, сякаш и тя усещаше желанието помежду им. — Много сте любезен... — След това се изправи на пръсти и без да обръща внимание на другите хора на улицата, привлече устата му към своята. Устните ѝ бяха малки и горещи, но обгръщаха неговите, които бяха твърди и напрегнати. Отвърна инстинктивно на целувката ѝ, докато желанието изпращаше опияняващи сигнали към слабините му. След един безкраен миг тя се измъкна от ръцете му и го погледна

полусъжалително, полупритеснено. — Мил сте, но не мога да ви позволя да направите тази грешка — каза тя и докато замъгленото му от страст съзнание се опитваше да свърже тези й думи с предишните, тя хукна надолу по алеята.

Половин секунда той стоеше, без да разбира нищо. После схвана — беше го целунала, за да го разсее, та да може да избяга и отиде при онзи престъпник Дани... И после какво? Щеше ли да се върне при него, дори и да можеше? Или за последно вкуси устните й усети тялото й?

— По дяволите! — изръмжа Чарлз и хукна след нея, а ботушите му отекваха по паважа. Големите му крачки скъсиха дистанцията между тях. Маги зави зад един ъгъл, а той я последва доста тромаво. Докато отново затича бързо, тя отново беше увеличила разстоянието. Явно се досещаше, че той не познава квартала, защото избираше малки улички, вмъквайки се в градинки и тесни проходи между сгради. Прескачаше огради и се криеше в тъмното. Той я следваше несръчно, мускулите му не можеха да се сравняват с лекотата й. Докато прескачаше поредната тухлена ограда, за изненада на семейството, което беше в двора, се питаше колко ли пъти и от колко ли мъже е бягала така и какво ли е щяло да се случи, ако дори веднъж не е била достатъчно бърза. Втурна се зад ъгъла и видя как краят на полата й изчезва в една странична уличка. Но когато стигна там, тя беше изчезнала като дим. Изтича до следващия ъгъл и се огледа, но от нея нямаше и следа. Докато дишането му се успокояваше, осъзна, че няма представа къде се намира.

— Извинете, милорд — чу се детски глас зад него. Обърна се и видя Джайлс, който се усмихваше в очакване. — Маги ми каза да ви последвам, в случай че стане нещо такова. Ама вие направо щяхте да я изядете, така я нацелувахте. — Тонът му беше пълен с възхищение и накара Чарлз да се изчерви при мисълта, че целувката на Маги е имала публика. — Както и да е, искате да се върнете обратно до къщата, нали?

— Искам да отида там, където отиде госпожица Кинг — изръмжа той още по-раздразнен от това, че Джайлс го е следил. Маги не само го бе подвела, но и предварително е планирала всичко. Може и да не беше толкова добър в заговорничеството, но си имаше свои начини да кара нещата да се случват както той поиска.

— Не мога да ви заведа там. Забранено ми е.

— Ще ти дам още един шилинг.

— Не мога да не се подчиня на Маги, тя ми е вместо майка. И то за някакви шилинги.

Чарлз улови намека.

— А за паунд?

— Сега вече говорим на един език! — Момчето засия. — Хайде да ви заведем обратно до каретата ви и после ще ви покажа пътя. Но трябва да дадете благородническата си дума, че ще я чакате отвън и няма да я търсите вътре.

— Добре. Обещавам — кратко отвърна Чарлз. Последва детето, надявайки се да не прави най-голямата грешка в живота си.

Убедена, че лорд Едингтън е изостанал из сокаците поне половин миля назад, Маги премина от тичане в бърз ход, докато стигна до Севън дийлс. Движеше се незабелязана между сградите и алеите. Биваше я да се прави на невидима. Една малка, дребна, незначителна фигурка между всички други. Новата ѝ рокля беше прекалено елегантна за тази част на града, но сивият цвят и очевидно неподходящият размер разваляха впечатлението. Освен това в квартала лампите бяха твърде далече една от друга, за да може някой да я огледа внимателно. Потта съхнеше върху тялото ѝ и ѝ стана студено. Тя се опита да не обръща внимание на това, както беше правила през всички тези години, когато нямаше нищо друго на гърба си, освен една памучна рокля. Слаба. Беше слаба и уязвима точно сега, когато най-малко можеше да си го позволи. Искаше ѝ се да беше взела пистолета. Движеше се по улиците към точно определен ъгъл, до точно определен двор, който не искаше да вижда отново. Много добре знаеше къде е старият мръсник. Дани беше петият или шестият бандит, за когото Маги знаеше, че ръководи бандите си точно оттук. Със сигурност е имало и много други преди него, но Маги не беше ходила там, откакто напусна стария си живот.

Ето го. Ъгъл, който не изглеждаше съвсем като ъгъл, а по-скоро като цепнатина. Място, където две къщи не се докосваха съвсем. Тя се вмъкна вътре и улеят се превърна в тъмен двор, заобиколени от мрачни стени, които сигурно някога са били боядисани, но сега бяха порутени

и сиви. Навсякъде имаше мъже и жени, мъжете и жените на Дани, обтегнали се на вратите, подпрени по стените или подаващи се през ниските прозорци, за да могат да общуват с другите. Дворът се осветяваше от счупените прозорци на къщите. Мъждивата светлина обаче само правеше сенките по-тъмни, отколкото да осветява пътя. В най-далечния ъгъл на стената имаше знак. Никой обаче в Севън дийлс не се нуждаеше от знак, за да разбере какво беше това. А то бе свърталището на Дани.

Маги тръгна право натам. Вече нямаше връщане назад. Нощта беше необичайно ясна за този сезон и на Маги ѝ липсваше мъглата, която щеше да прикрие движенията ѝ. Дузина очи я наблюдаваха. Дузина, които се виждаха, а кой знае още колко я следяха от тъмното.

— Хич и не надявай на място. Пълно е — подвикна някаква жена от навеса.

Маги вдигна рамене, без да спира, и отговори:

— Имам работа с Дани.

— Аха, и коя си ти? — попита жената и оголи черните си зъби, докато правеше гримаса на престорена развеселеност.

— Маги от улица Кинг — отговори тя на висок глас, така че да надвика останалите разговори в двора. Колкото повече хора знаеха, че е дошла да види Дани, толкова по-добре. Дори и да бяха негови хора.

Усмивката на жената изчезна, други глави също се обърнаха към тях. Шепотът се разнесе из целия двор.

— Дани е хванал Маги от улица Кинг. Маги Кинг се присъединява към него. Маги отново е в играта.

Маги не им обърна внимание, но изпита известно задоволство от известността си. Маги Кинг, неестествено талантливата крадла, излезе една вечер с Джони и с пистолет и се върна сама. След това, вместо да заеме неговото място, както беше редно, тя си прибра четата и си тръгна, оставяйки територията на Дани... Маги беше създала Дани... Беше го направила господар на улицата.

Тя посегна към вратата на кръчмата и се спря с ръка на дръжката. През дебелия врата се чу смях. Прекалено късно беше, за да се върне обратно. Тя се успокои и влезе. Вътре беше малко по-светло, отколкото на двора. Няколко мъже я изгледаха, а една жена, която седеше на коленете им ѝ отпрати предупредителен поглед. Маги не им обърна внимание и пристъпи напред. Една тежка ръка я хвана за

рамото. *Зад вратата* — помисли си тя. Някой я беше причакал зад вратата.

— Маги от улица Кинг — дълбокият глас прозвуча меко и с леко алкохолно опиянение.

— Да — каза тя, въпреки че това не беше въпрос.

— Дани те очаква.

— Знам — каза Маги със спокоен и чист глас.

— Ела с мен! — Ръката на рамото ѝ я побутна напред. Тя не се съпротивляваше. Прекосиха стаята и когато стигнаха до стълбите, Маги изведнъж вкопа токчетата си в пода. Внезапното ѝ спиране накара мъжа да я връхлети.

— Мога и сама да се кача до горе — каза тя.

Беше предизвикателство, но не много дръзко. Отдавна се беше научила, че ако се държи, сякаш има избор, и другите ще да се държат така. А един избор много бързо може да се превърне в два или три. За момент хватката на рамото ѝ се стегна, но след това мъжът сякаш размисли и я пусна. Маги се качи по стълбите. На първия етаж мъжът отново я хвана и я блъсна по коридора. Той спря и преди тя да успее да реагира, започва да я опипва навсякъде. Обърна я с лице към себе си.

— Махай се, проклето копеле — извика тя, измъквайки се от ръцете му. Той я сграбчи и повтори процедурата, без да обръща внимание на думите ѝ.

— Господин Съливан не иска никакви изненади.

— Нямам нито пистолет, нито нож под роклята си — увери го Маги и се измъкна от ръцете му, радвайки се, че беше оставила пистолета. Мъжът посочи една от вратите.

— Господин Съливан те очаква.

Маги го погледна презрително. Сърцето ѝ биеше бързо. Отвореше ли вратата, щеше да попадне под властта на Дани. По дяволите, защо се заблуждава. Отварянето на тази врата няма да направи нещата по-различни. Тя си беше негова още от момента, в който беше изпратил побойниците след Нан. Отвори вратата и влезе вътре. Светлина. От всяка стена и от всяка повърхност струеше светлина. Маги премигна заради неочаквания блясък. Насълзените ѝ очи се опитваха да фокусират фигурата, която седеше между лампата върху масата и тъмните завеси на прозореца пред задната стена. Синьото му око мигаше както винаги. Русата му коса блестеше от

брилянтин, а мустакът му беше идеално засукан. Дани. Ако се опиташе сега да го нападне, нямаше да постигне нищо, освен да го разтресе или още по-лошо — да го разсмее. Остана неподвижна на мястото си.

— Маги, скъпа — каза Дани, разтваряйки ръце, сякаш за да я прегърне.

— Дани — отвърна тя кратко, без да помръдне. — Каквито и неразрешени проблеми да има, те са си между мен и теб. Остави приятелите ми на мира.

— Ах, моя Маги — каза той сякаш със съжаление. — Не искам проблеми с теб.

Маги го гледаше с каменно изражение. Силният ирландски акцент изчезваше от речта му с лекота. Прекалено бързо. Маги не беше виждала истински ирландец, който така лесно да изрича ласкателства и да забравя акцента си. Кой всъщност бе Дани? Тя се чудеше не за пръв път. И какъв е бил, преди да дойде в Лондон, с мистериозната си превръзка на око и дълбокия си портфейл. — Просто искам да сме приятели — продължи Дани. — Не разбирам защо правиш всичко толкова трудно. Помолих няколко пъти да дойдеш и да си поговорим като хората, но ти така и не ме послуша. — Дани наведе глава, преструвайки се на безпомощен, което накара стомаха на Маги да се свие. — Какво можех да направя? Трябваше да ти изпратя покана, на която да обърнеш внимание.

— Сега те слушам. Но ако отново докоснеш някой от приятелите ми, ще оглушея завинаги.

Дани се разсмя и седна на стола до масата.

— Маги, любима моя, сега разбирам защо толкова много те харесвам.

Маги само изсумтя.

— Просто искам да поговоря с теб. Да бъда сигурен. Казах ти, че ще ти съобщя, когато дългът ми към теб е изплатен. Така и стана преди две седмици.

— Вече не се занимавам с това. Не поддържам уменията си.

— Знам, голяма загуба е. Честно ти казвам, загуба. — Той поклати тъжно глава. — Скоро отново ще се научиш.

— Махнах се от този живот завинаги — подчерта Маги, макар и да знаеше, че е безсмислено.

Дани се наведе напред.

— Забравяш, Маги, че ти си от Свещената земя, а Свещената земя е моя. Което значи, че си моя, докато аз не реша нещо друго. И сега ти казвам, че се връщаш в играта. Знам къде живееш в Челси, Маги. Знам в коя стая спиш. Знам, че приятелите ти са отседнали при онази стара сводница Бес Шъптън и знам, че къщата ѝ ще стане много страшна за тях, ако откажеш да правиш онова, което искам от теб.

Маги го гледаше безмълвно и у нея се надигаше някакво вцепенение. Не можеше да направи нищо. Въпреки това повдигна брадичка.

— Какво искаш сега от мен?

— Сега? Нищо — той се усмихна и белите му зъби заблестяха изпод мустака му. — Сега си точно където те искам. Бъди добра ученичка на лорда, а когато поискам нещо друго от теб, ще ти изпратя съобщение, което да не можеш да пропуснеш.

— Не ги докосвай, Дани! — каза Маги, а гласът ѝ одрезгавя.

— Бъди добро момиче, Маги — каза Дани с усмивка, — и няма да се изкушавам.

Той удари по масата с кокалчетата на ръката си и биячът отвори вратата. Беше свободна. Маги се промъкна покрай тромавия мъж, като едва-едва го виждаше. Коридорът ѝ изглеждаше напълно тъмен след блясъка на стаята, но тя се отпрати пипнешком към стълбите и лесно намери пътя до долу. Когато стигна до кръчмата, очите ѝ отново бяха привикнали към тъмнината. Прекоси задименото помещение, отвори вратата към двора и затича. Да бяга надалече! Краката ѝ сякаш бяха продължение на мислите. Трябваше да се освободи. Саутхемптън, Лийдс, по дяволите, Америка или Австралия. Трябва да се махне от Лондон и да отиде някъде много далеч, където Дани няма да я намери. Но Нан никога нямаше да дойде, нито Франки или Джайлс, а Дани щеше да ги убие заради нея. Беше в капан, като муха в бутилка. Дъхът ѝ изхлипа в дробовете, но тя не му обърна внимание и се мушна между сградите, излизайки на улицата. Беше почти зашеметена, когато една ръка я сграбчи през раменете.

Гласъкът я запрати към твърдите гърди на мъж. Тя замахна диво към носа на нападателя си. Ударът бе прекалено слаб, за да го счупи. Тя не можа да се откопчи и се намери притисната към тялото му.

— Маги.

Култивиран глас произнесе името ѝ с аристократично провлачване, сякаш искаше да я накара да се опомни. Тя се поколеба за миг и това позволи на мъжа да улови китката ѝ със свободната си ръка. Лицето постепенно се очертаваше — строга брадичка, не издадена, а добре оформена, твърди устни, широко чело и очи с цвят на бренди.

— Лорд Едингтън? — промълви тя. — Защо сте тук? Тук не е безопасно.

Без да отпуска хватката си, той започна да я придърпва към черната карета, която чакаше на двасетина крачки. Как не я бе забелязала? Побиха я тръпки. Била е заслепена от страха си, заслепена и глупава, а по тези места хората можеха да проявят глупост и невнимание само веднъж в живота.

— Ако е опасно за мен, би трябвало да е опасно и за теб. Качвай се! — Гласът му беше леден и Маги потисна треперенето си. Тя го бе измамил, бе го предала. Помисли, че той ще си измие ръцете, след като я изхвърли някъде, и че тя ще трябва да заживее както преди. Не можеше да си представи, че аристократ като него би се напъхал в Севън дийлс. Защо беше дошъл? От яд заради предателството ѝ? Той отвори врата на каретата и я блъсна вътре. Тя едва успя да избегне удара със седалката.

— Карай! — сопна се Чарлз на кочияша, овладявайки гнева си със студена твърдост. Стивънс се подчини и размаха камшика, затваряйки вратата със свободната си ръка. Маги загуби равновесие и тупна не твърде грациозно върху възглавниците.

Чарлз седна срещу нея с бавни и сдържани движения, въпреки гнева, който свиваше стомаха му на топка. В мъждивата светлина на фенерите, които висяха отзад на каретата, Чарлз наблюдаваше как

момичето се оглежда. Знаеше, че тя няма какво друго да види, освен самия него.

— Къде е Джайлс? — попита Маги.

— Отпратих го — сухо процеди лордът. — Опитва се да ти остане верен. Когато си тръгна, ме накара да се закълна, че няма да тръгна след теб.

— Значи удържа на думата си — каза тя иронично. Въпреки че се правеше на дръзка, тя се бе свила в най-далечния ъгъл на каретата.

Има причина да те е страх от мен след това, което направи — помисли си той заканително. Но на глас изрече:

— Разбира се, че не. Ти излезе точно когато мислех да вляза.

— Но защо? — Объркването й бе очевидно.

— Защото избяга, да те вземат дяволите! — сопна се той отново. — Един мъж не може да изостави жена сама в опасна ситуация. Не и ако е истински джентълмен. Трябва или да я спре, или да я придружи.

Тя издаде отчаян вопъл. Наполовина смях, наполовина плач.

— Ти си идиот.

Чарлз стисна зъби, докато се успокои достатъчно, за да отговори.

— Сама каза, че трябва да защитиш приятелите си. Аз пък трябва да защитавам тебе.

Гледаше тясната пролука, която водеше към двора на Дани О'Съливан, чудейки се дали би имал куража да влезе и дали едно такова усилие си струва, или ще се покаже като глупак, който пропилява живота си за нищо.

Тогава Маги избухна, заглушавайки мисления му спор със себе си, но за нещастие, без да може да го спре. Искаше му се да я разтърси, да я удари, да я притегли към себе си, да я целуне... Но не направи никое от тези неща, дори сега, когато знаеше кое би било най-добре.

— Казах ти, че е прекалено опасно да идваме.

— Ако не бе избягала така ненадейно, нямаше да бъда принуден да те преследвам сам — отвърна Чарлз с равен глас. — Можех да изпратя двама лакеи с тебе.

— Двама? Защо не дузина? Би било много по-добре — щеше да се получи война вместо убийство. Целият този двор е пълен с хора на Дани — намуси се тя с раздражение и брадичката й демонстративно се повдигна нагоре. Безсмисленото упорство на жеста го накара да я

пожелае до болка. — Не трябва да правя всичко, което ми кажете, сър. Вие не ме притежавате.

— Аз откупих времето ти, цялото ти време, за два паунда на седмица — припомни й той, присвивайки очи.

При тези думи тя изглеждаше, сякаш ще се разпадне сама, обви ръце около себе си и се прегърна здраво. Така заприлича на това, което всъщност си беше, въпреки опитите да го скрие: малка, млада и крехка.

— Развалям сделката. Напускам Англия. Не мога да остана.

— Заради този Дани? — каза Чарлз.

Очите й запламтяха и в тях се прокрадна частица от стария й бунтовнически дух.

— Просто се запитах: „Маги, моето момиче, как ли е в Австралия по това време на годината?“

— Не! — каза Чарлз решително, неочаквано стигайки до вярното решение. Здравият разум протестираше срещу всеки помисъл да си има работа с подобна жена. Но съвестта не му позволяваше да върне Маги към тъмното й минало. Не можа да устои на порива да застане между нея и света. И ако ще го прави, да го направи както подобава.

— Какво? — Маги го гледаше с неверие, ярко изписано върху лицето й.

— Не — повтори той, — отиваме в Скотланд Ярд.

Тя се изсмя язвително.

— Полицаяте знаят за Дани. Мислиш ли, че им пука? Те арестуват дребни джебчии и ваксаджии, но не и едрите мошеници, които въртят половината град. Не ги интересува.

— Е, сега мен ме интересува — тросна се Чарлз жегнат.

— Това не е достатъчно. Разбира се, ти си много важен човек, но това не е достатъчно някой да забрави интереса си — контрира го Маги.

— Все пак няма да те пусна — настоя Чарлз. Поне в този пункт планът му беше ясен. Въобще не ставаше дума за проява на безразсъдна смелост, ставаше дума само за пари. Вярно, че парите бяха бремене, но той бе свикнал с него. — Ако не бива да ходим в полицията, няма да отидем. Макар че аз мисля, че не е лошо поне да подадем оплакване — По лицето на Маги се прочете явно объркване, но той побърза да й обясни. — Няма значение дали полицията може да

направи нещо. Аз все пак съм твой работодател. И ако някой заплашва теб, това значи, че заплашва и мен.

Корсетът ѝ беше полуотворен и той пъкна ръката си. Кожата ѝ пареше под ръката му. Зърното ѝ се втвърди при допира му. Той го прекара между два от пръстите си и тя изплака, а звукът го прониза с плътската си радост. Той отново целуна устата ѝ, твърдо и бързо, докато тя се гърчеше под ръката, която опипваше гърдите ѝ. Той хвана глезена ѝ с едната си ръка и плъзна длан по него, през чорапите ѝ, под полата. Кожата ѝ беше мека и нежна, стряскащо деликатна там, където се свързваха бедрата. Изглежда тя бе направена само от кости, огън, сухожилия и малко от нещо друго. Дъхът ѝ се беше учестил, ръцете на раменете му се стягаха почти до болка. Пръстите му срещнаха меко гнездо от къдрици и той намери отвора ѝ влажен от страст. Плъзна и другата си ръка надолу, за да повдигне задничето ѝ, и вкара пръста си до кокалчето. Тя охкаше и се въртеше в ръцете му, искаше го точно толкова много и толкова отчаяно, колкото и той нея.

— Кажи ми, че ще останеш! — настояваше той и разпалваше без срам желанието ѝ.

— Не! — изстена тя гърлено.

Той вкара втори пръст в нея, горещата ѝ влага почти го докара до кулминацията.

— Кажи — грубо каза той.

— Не!

Той вкара трети пръст в нея. Ръцете ѝ го стиснаха инстинктивно и въпреки че го гледаше, изглежда не го виждаше.

— Кажи!!!

— Не!

Той започна да движи пръстите си в нея, докато тя се гърчеше при всяко движение и издаваше стенещи звуци от удоволствие, но въпреки това продължаваше да повтаря „не, не, не, не“ ...

Той я искаше, нуждаеше се отчаяно от нея! Не можеше да чака. Отдръпна се леко и използва навлажнената си ръка, за да откопчае копчетата на панталона си, за да освободи члена си. Щеше да се съгласи. Той щеше да я накара да се съгласи. Нямаше да се откаже, без значение какви аргументи имаше, за да настоява. Членът му напираше към отвора ѝ, а ръката му повдигаше задничето ѝ.

— Кажи ми, че ще останеш — повтори той, но думите му бяха толкова гърлени, че смисълът им едва се долавяше.

— Не — каза тя с полузадушен глас.

Той навлезе грубо в нея, плъзна се във влажната ѝ дълбина, а другата му ръка я придържаше при движенията на кръста му. Тя изстена стреснато. Понечи отново да влезе в нея, но нямаше как да я повдигне, докато тежестта ѝ беше на скута му. Той се отдръпна рязко и я обърна така, че гърбът ѝ опря в стената, а той коленичи на пода.

— Не спирай! — умоляваше го тя, обхващайки го с бедрата си. Той не можеше да спре, дори и да искаше. Проникна в нея отново и отново, а тя се извиваше, стенийки, на облегалката, а ръцете ѝ се стягаха все повече около него. Искаше го още по-близо, още по-дълбоко. Той се надигаше над нея отново и отново, топлината и страстта се превръщаха в огнена стихия, която трещеше в ушите му и обсебваше съзнанието му, докато избухна. Той усети кулминацията ѝ по това, че мускулите ѝ се стегнаха конвулсивно около него. Това го накара да свърши веднага след нея. Беше спиращо дъха, спиращо мислите. Огнена тръпка премина през цялото му тяло. Тя се отпусна задъхана на възглавницата под него, докато учестеното му дишане изпълваше цялата карета. Той се отдръпна и оправи дрехите си с безмълвно достойнство. Тя обаче не помръдна. Лежеше там, където я беше оставил, с поли, вдигнати над бедрата, с широко отворени в тъмнината очи.

— Ще останеш в къщата в Челси — думите трябваше да прозвучат хладнокръвно, но се сподавиха в гърлото му.

Тя поклати глава, като я удари във възглавницата зад себе си, загледана в тавана над нея.

— Не мога. Дани ми нареди да остана с тебе и да изпълнявам нарежданията ти.

— Не разбирам — каза Чарлз и временно потушените огньовете на яда му започнаха да се разпалват отново.

— Ако той иска да бъда там, значи крои нещо. Сигурно има някакъв план, а плановете му обикновено са ужасни. Затова трябва да изчезна.

Чарлз се намръщи.

— Защо ще те кара да стоиш при мен? Нещо блъфира. Може би иска само да те сплаши.

— Той със сигурност ме изплаши. — Гласът ѝ беше тих и точно това подейства на Чарлз по-силно от всяко драматично заявление.

— Опитва се да те извади от равновесие — каза той с най-разумния и убедителен тон, с който можеше да говори. — Наистина ли мислиш, че там, навън, ще си на по-сигурно място? — Той махна към прозореца на каретата.

Маги бавно поклати глава, докато се изправяше на седалката.

— Не мисля, че съм в безопасност, където и да било.

— Ако всички места са еднакви, то тогава по-добре остани там, където е по-удобно. — Чарлз инстинктивно посегна към нея, но когато я докосна, тя се отдръпна и той махна ръката си. Тя прехапа устни и протегна ръка, докосвайки неговата в знак на извинение.

— Предполагам.

— Ще изпратя хора да те охраняват — повтори той, като сложи ръце върху нейните. — Просто стой вътре и ще си в безопасност.

— А хлапетата? Аз може и да съм в безопасност, но те не са.

— Нали спомена, че може Нан и Сали да станат прислужници в къщата — каза Чарлз, хващайки се като удавник за самка. Идеята му хареса, защото можеше да я накара да се съгласи с плана му.

— Ами Моли и Джо? Да не говорим за Хари, Франки и Джайлс. — Маги се мръщеше отново.

— Адвокатът ми приема чираци — каза Чарлз в пристъп на внезапно вдъхновение. — Те учат право, живеят в неговата къща и се хранят на неговата маса. Всичко, което Дани ще знае, е, че вашия писарушко е изчезнал. А ако Хари излезе способен, може даже да направи добра кариера.

Помръкналото ѝ изражение леко се разведри. В очите ѝ се появи проблесък на плаха надежда.

— Би направил всичко това? — думите се изтръгнаха от нея като свещена молитва.

— Защо не. Резултатът, разбира се, зависи от младежите. Що се отнася до адвоката ми, това за него вече е обичайна практика. Вместо да угажда на бащи, готови да заплатят за обучението на глупавите си синове, той сам си намира бедни, но талантливи младежи, които по-късно му носят много по-добра печалба. Твърди, че това му доставя по-голямо удоволствие и по-малко проблеми. Не е система, която аз съм измислил, така че нямам заслуга.

— И все пак ще направиш така, че Хари да получи шанс. Дори не съм мечтала за подобно нещо. Благодаря!

За момент му се стори, че в очите ѝ блеснаха сълзи, но тя премигна веднъж и всичко изчезна.

— За малкия Джайлс съм сигурен, че ще се намери някое не много известно училище в провинцията. — Чарлз продължи с изреждането, но по някакъв странен начин се смути от моментната ѝ слабост. Не че не беше виждал много жени да плачат пред него, но в повечето случаи ставаше дума за дреболии, а не за толкова съдбовни неща като сега. — А Франки... какво най-добре може да прави Франки?

Маги се засмя.

— Най-вече да лъже на карти. Предполагам, че би могъл да бъде пазач. На някой от твоите имоти.

— А Моли и малкият Джо?

— Те трябва да останат с Нан. Ако беше само готвачка за през деня, те можеше да живеят някъде и тя да се прибира вечер при тях, но нали ще живее в къщата.

— Тогава и те трябва да останат — изрече той, усещайки прилив на отвращение. В един момент осъзна, че е поканил цяла тълпа дрипльовци да се настанят в къщата, определена за жената, която междуременно беше станала негова любовница.

Маги се отдръпна и започна бавно да закопчава корсажа си, наслаждавайки се на всеки миг. Той отново изпита нужда да я притегли към себе си и да завладее устата ѝ със своята.

— Говориш всичко това сериозно, нали?

Чарлз се разсмя.

— Вероятно го правя само за да съм сигурен, че ще останеш и пак ще се любим.

— Не вярвам — каза Маги упорито, като тръскаше главата си. — Не е нужно да изпращаш Джайлс на училище, за да ме накараш да остана. Достатъчно е просто да замине на сигурно място. — Тя замълча, а после гласът ѝ стана колеблив. — Защо мислиш, че не можеш да си добър?

— Защото се познавам от доста време. Никой от обществото дори не би задал този въпрос. Името Едингтън е достатъчно, за да се каже какъв съм. По-точно — какви сме всички Едингтънговци.

Пръстите на Маги се спряха на последното копче.

— И какви сте вие? — Гласът ѝ беше нежен, но в него се прокрадваше и нотка любопитство.

Устата на Чарлз се изви в усмивка.

— Непоправими сибарити^[1]. Чревоугодници и развратници. Избери нещо от това и поне един от моите предци ще съвпада с описаното.

Маги поклати объркано глава.

— Но между оперните певици се говори съвсем друго. Някои от примадоните са имали кратки афери с тебе, но не съм чувала да казват нищо лошо.

Чарлз изсумтя.

— Те имат много бегла представа за джентълмените, които се въртят около тях. Ако ги ухажваш по подходящ начин и им правиш скъпи подаръци, няма да има по-добър човек от тебе. Но не очакват никаква особена вярност и най-вече не таят никакви надежди.

— Нито пък аз — каза тя, без да отмества поглед от неговия.

Чарлз прекара пръсти през косата си.

— Именно. Знаеш ли как открих, че баща ми изневерява на майка ми? Бях на шест години и един коняр водеше дебелото ми пони през Хайд парк, когато видях баща си да се вози на своята двуколка с красива дама до себе си. Повиках го и за половин секунда той ме погледна с най-любопитното изражение, което бях виждал. Тогава не го разбрах, но изражението му беше толкова странно, че се запечати в съзнанието ми. Чак след години разбрах какво е било — вина. Но само след миг той се разсмя и дойде при мен, за да ме запознае със специалната си приятелка — госпожица Доркас Пършинг.

— Госпожа Пършинг ли имате предвид? — попита Маги недоумяващо.

— Същата. Тя беше четвъртата или петата господарка на къщата в Челси. А когато му омръзна, тя го накара да я назначи за икономка. Разбира се, всичко това узнах много години по-късно.

— Икономка, която обслужва държанките на бившия си любовник? — Недоверието ѝ нарастваше.

Чарлз се облегна назад.

— Госпожа, или госпожица, Пършинг винаги е била практична. Не мисля, че някога е обичала баща ми. Впрочем това беше най-

подходящото поведение спрямо него, защото единственото създание, което моят родител някога е обичал, беше самият той.

Припомни си дългите дни на онова топло лято и вълнението, което беше изпитал, когато баща му го заведе да види прекрасната госпожица Пършинг в Хайд парк.

— Тя ми купуваше сладолед всеки път, когато ме видеше, а аз си мислех, че е фея или ангел. Баща ми ми купуваше играчки и понита, защото малкият лорд Едингтън трябваше да има всички тези неща, но така и не му хрумна, че може да поискам сладолед в парка.

Докато говореше, каретата спря. Чарлз погледна навън към червената тухлена фасада на къщата си.

— Е, пристигнахме — каза Маги, а гласът ѝ внезапно се пречупи. — Предполагам, че ще се видим по-късно. Освен ако... освен ако не влезем заедно? — В гласа ѝ се прокрадна крехка надежда и това накара Чарлз да се почувства едновременно и доволен, и обхванат от страстно желание.

Той погледна към черната врата под навеса. За момент си позволи да си представи как ще ѝ подаде ръка, ще я заведе до вратата, после и в спалнята... Но неговото място не беше в лятната къща в Челси. Той имаше друг дом и важни задължения, които си стояха неизпълнени заради непланирания развой на вечерта. Чарлз поклати глава.

— Не. Чакай ме у дома, а и трябва да изпратя няколко здрави момчета за пазачи. — Той се пресегна и отвори вратата. — Пожелавам ти хубава вечер.

Маги дълго го гледа, после кимна и слезе.

— До утре тогава — каза тя и този път в гласа ѝ не се усещаха прикрити желания.

— До утре — увери я Чарлз.

Тя му се усмихна, бързо и загадъчно, после затвори вратата на каретата и се качи по стълбите. Чарлз изчака докато вратата се отвори и видя стройния силует на госпожа Пършинг, очертан от масленожълтата светлина на газовите лампи. След това отвори прозорчето към кочияша и нареди да го откарат в имението. Студените стаи го чакаха.

[1] Сибарит — човек, който води разкошен и разпуснат начин на живот; търсач на удоволствия и лукс (по името на древния град Сибарис в Южна Италия, жителите на който били прочути с такива склонности) — Бел.ред. ↑

8

Когато Чарлз пристигна в имението, къщата беше призрачно осветена от гърбавата луна. Светлинка мъждукаше в прозореца на сестра му, но иначе целият дом беше потънал в тъмнина. Той въздъхна, предчувствайки досадното мъмрене на майка си. Щеше да му натяква за непочтителното му отношение към нея предишната вечер. Почти чуваше гласа ѝ, който го заплашваше, че няма да му сервира вечеря. Един непочтителен син не би трябвало да очаква каквото и да било внимание.

Чарлз отвори вратата и видя една самотна прислужница да го чака, седейки търпеливо на пейка във формата на позлатен сфинкс. На масата пред нея горяха две свещи. Той ѝ благодари студено, но когато тя се изправи, усети, че няма палто, шапка и ръкавици, които да ѝ подаде. Беше ги забравил в къщата в Челси, когато хукна след Маги. Той остави камериерката да стои с объркано изражение и тръгна по стълбите, придържайки една свещ пред себе си.

Когато всички газови лампи бяха запалени, имението изглеждаше сякаш е направено от ледени блокове. Като дете си го беше въобразил, а след това го беше втълпил и на сестра си, че тази къща някога е принадлежала на Снежната царица. Но осветявана от мъждукащия пламък на свещта, къщата губеше своя блясък. Портретите на предците му го гледаха снизходително от стените, докато вървеше към източната галерия, и той почувства огромна самота, сякаш беше затворен в мавзолей. Зави по коридора и видя ивицата светлина под вратата на сестра си. Приближи се и внезапно си спомни разговора им от предишната вечер... Или може би беше караница? Не му се искаше днес да се среща с нея, но нямаше друг път, по който можеше да стигне до библиотеката и до личните си покои. А и гордостта му не му позволяваше да се крие като заек. Той продължи напред и щом стигна до вратата, отвътре долетя очакваният поздрав на Мили.

— Ето те най-после! От часове те чакам!

Чарлз си придаде въпросителен вид и влезе в дневната.

— О, Чарлз, би трябвало да съм ти много ядосана. Ела, седни. Винаги ме изнервяш, като стърчиш така.

Чарлз внимателно положи тялото си на едно необичайно канапе, което изглеждаше така, сякаш едва удържа собствената си тежест. Покрито блюдо стоеше на масичката пред него. Когато вдигна капака, откри студено телешко със златист пудинг за гарнитура. Едно от любимите неща от детството му. Очевидно сестра му искаше той да е в добро настроение. Това не беше добър знак. Но храната не трябваше да се похабява и затова той се залови да яде, докато тя продължаваше да бърбори.

— Какво си говорихте с мама снощи? Сигурно е било нещо лошо, защото тя се затвори в стаята си с обяснението, че сърцето ѝ е прекалено слабо, за да издържи тежестта на днешното общество. Заради това изпуснах чая с лейди Мери и лейди Елизабет.

— Не отиде ли сама? — попита Чарлз по-скоро с надежда да отклони вниманието ѝ от себе си, отколкото от любопитство.

— Как бих могла? Не беше просто неангажиращо женско събиране, а истински прием. Имало е точно петдесет гости. Впрочем трябва да са били четиридесет и осем, без мен и мама. Половината от тях са били господа. Ако не беше изгонил братовчедката Берил...

— ... щеше все още да ни пие кръвта, както правят всички далечни роднини — отвърна Чарлз.

Мили отвори уста да възрази, но после я затвори с безпомощно изражение. Чарлз се почуди дали сестра му винаги е била толкова превзета. Да я слуша беше като да търпи кряскането на затворена в клетка сипка. Вярно, че начинът, по който говореше сестра му, не беше по-различен от този на повечето му познати. Образованите бяха хитри и думите им пронизваха, а глупавите просто бърбореха. Общото между тях обаче беше, че едните се създаваха от другите, чрез множество разочарования и достатъчно време. Колко далече от това беше начинът, по който се изразяваше Маги.

— Но всъщност не за това те повиках. Време е вече да започнем да организираме тазгодишното семейно тържество, а мама е непрекъснато замаяна от ароматни соли и лауданум.

По дяволите. Чарлз се изправи леко. Именно на тазгодишното семейно събиране трябваше да им представи Маги. Майка му

обикновено не започваше организацията преди март, и той се беше надявал да има достатъчно време, за да успее да подготви момичето както трябва.

— Кога ще бъде? — попита той с ведър тон.

— Решила е, че иска да прекара късната пролет в провинцията и затова възнамерява да го направи възможно най-скоро.

— Кога, Мили?

Тя му направи физиономия.

— След шест седмици.

Това време щеше ли да е достатъчно? Трябваше да се справи.

— Но не за това съм така развълнувана! Измислила е наистина очарователна тема за тържеството! Искаш ли да я чуеш?

Предпочитам въобще да не я чувам, помисли си Чарлз, докато казваше:

— Да, разбира се.

— Еклога! Митически пасторал. Можеш ли да си представиш? Всички мъже ще са облечени като сатири, овчари или богове, а всички дами ще са нимфи и овчарки.

— Или богини, облечени като овчарки? — предположи Чарлз.

— Като амазонки. — Поправи го Мили. — И ѝ е хрумнала най-прекрасната идея кой от нас какво ще играе!

— Нека позная, ти ще си Диана, а аз — Аполон.

Мили се нацупи.

— Направих загадката прекалено лесна като ти казах за амазонките. Не е ли прекрасно! Ти ще бъдеш слънцето, целият златен и красив, до бледата, студена красота на сестра си! Разбира се, маман ще бъде нашата майка Лето.

— А скъпият ни починал баща се явява Юпитер? Колко предвидливо от страна на мама.

Само че скъпият им баща въобще не беше верен на майка им... Планът не му хареса. Обичаше маскарадите, но не искаше да бъде Аполон.

Мили не беше забравила спора им. Докато изброяваше всички подробности, които майка им беше запланивала за събитието, направи няколко остри забележки по повод вероятността Чарлз да им представи някоя неподходяща жена. Чарлз остави сарказма ѝ без

коментар и я насочи обратно към въпроса за предстоящото празненство.

След половин час Чарлз се изправи и тръгна към стаята си. Почувства се направо разнебитен след преживяния бурен ден. Затова веднага потърси удобството на леглото. Но когато най-сетне успя да заспи, сънят не му донесе забрава. Налегнаха го сънища, в които той беше похотлив сатир, преследващ млади нимфи. И всички до една досущ приличаха на госпожица Маги Кинг. Всеки път, щом си помислеше, че е хванал някоя, тя се изплъзваше между пръстите му и се превръщаше в птица или цвете. А една се преобрази дори в разярена вакханка, която се опитваше да го изяде жив. Или пък когато се протегнеше да я докосне, нимфата просто изчезваше, разтваряйки се във въздуха.

Следващият ден обърка Маги дори повече и от предишния, защото уроците започнаха от момента, в който се събуди, и продължиха без прекъсване до седем часа вечерта. Нямаше никакво време за себе си, дори и когато около обяд Нан и Сали пристигнаха с Моли и Джо. Докато се мъчеше да подслуша разговора между госпожа Пършинг, Нан и Сали, Маги така се разсея, че невъзмутимата госпожица Уест се нацупи и стана да затвори вратата към коридора, натяквайки й, че не внимава и само й губи времето.

Маги се постара отново да се съсредоточи. Обръщения и формалности, тънкости на граматиката и на произношението. Мадам Рошел ги прекъсна за още няколко проби. Маги наблюдаваше с пълно изумление платовете, които се гънеха по тънкото й тяло, забодени тук, захванати там, тропосани или вече здраво защити. Уроците по пеене на госпожа Лад не бяха по-добре от всички останали. Маги установи, че прави всичко погрешно. Трябваше да се подложи на изтощителни упражнения. Но когато госпожица Уест си тръгна в определения час, от лорд Едингтън все още нямаше и следа. Маги почака още половин час с отворени пред нея учебници, но след това й омръзна и отиде да вземе вана. Беше се къпала и предишната вечер, което потресе госпожа Пършинг. Не можеше да реши дали Маги поддържа безупречна хигиена, или беше някоя луда, която застрашава здравето си.

Маги облече една вечерна рокля, която мадам Рошел беше донесла през деня. Беше светлосиня и сдържана, но без да е непорочна. Маги не намираше разлика между сдържана и непорочна, но реши да не се задълбочава. Дрехата беше много мека и удобна и галеше приятно кожата ѝ. Нямаше желание да навлича няколкото слоя дрехи, които госпожица Уест смяташе, че една дама трябва да носи. Затова облече роклята само върху една тънка риза и се покатери на леглото. Отново отвори пред себе си всичките книги, които ѝ бяха оставили. Опита се да се концентрира върху тях, но част от съзнанието ѝ постоянно дебнеше да чуе познатите стъпки по коридора. Тя подскочи, когато на вратата най-сетне се почука. Чарлз!

— Аз съм — чу се гласът на Сали. Маги потисна разочарованието си. Може би е забравил. Може би никога не е възнамерявал да дойде.

— Влез.

Вратата се отвори и Сали пристъпи плахо, примигвайки от силната светлина. Изглеждаше толкова малка и обикновена в помпозната стая. Маги никога не беше забелязвала колко слаба и невзрачна беше най-добрата ѝ приятелка. В малкия им апартамент всички изглеждаха направо огромни, но в тази стая момичето почти се губеше.

— Госпожа Пършинг ни праща утре в града да си купим дрехи. Нан и Моли ще си вземат униформи на камериерки, а аз — рокля от черно копринено моаре. — Докато произнасяше думите, момичето явно се забавляваше. — Коприна, Маги! Можеш ли да си представиш?

Маги притисна колене към гърдите си.

— Как не. И аз цял ден пробвам коприни и дантели и още много неща, чиито имена дори не знам.

Сали въздъхна и седна на леглото.

— Трябва да е страшен кеф.

— Да — каза Маги, въпреки че беше прекалено заета да си мисли за събитията от последните два дни, за да може да се съсредоточи върху роклите, които се шиеха за нея някъде на Бонд стрийт.

— Твоят лорд Едингтън изпрати двама лакеи да ни вземат. Едва успяха да качат Джайлс в каретата, когато разбра, че ще ходи на училище. Наложил се да го държат и по пътя, за да не скочи в движение.

Той пицеше така, че щеше да събуди и мъртвите. Разплака и Джо и двамата пицяха и плачеха, а хората по улицата гледаха каретата, сякаш вътре убиваха някого.

Маги се засмя.

— Надявам се да ми прости.

— Надявам се да заключват училището нощем, за да не избяга — рече Сали. — Взехме и Хари. Те с Франки бяха в апартамента на Чърч Лейн.

Маги не пропусна да забележи пропуса й.

— Но не взехте Франки?

— Не, той не искаше и да чуе за заминаване. Каза, че не иска нищо от твоя... твоя богаташ.

Маги подозираше, че думите му са били много по-вулгарни от тези на Сали. Тя прехапа устни и поклати глава.

— Не вярвах, че ще дойде, но все пак се надяхах.

— Знам — каза Сали. — Но Хари слушаше много внимателно какво му обясни пазачът за адвоката и накрая се усмихна.

Маги кимна и сърцето й подскочи леко. Хари беше част от семейството им вече от две години и половина, а тя почти не го беше виждала да се усмихва. Маги беше на колко... седемнайсет? Не, не можеше да е толкова малка. Може би на деветнайсет? Хари тъкмо беше навършил седемнайсет миналата Коледа и въпреки това много често й изглеждаше като старец.

— Това е добре — каза тя, но думите я нараняваха. Беше добре, че се е усмихнал, но въпреки това ставаше дума за щастие, което тя никога не бе успяла да му даде, а лордът му го подаряваше с едно набързо написано писмо. Не беше честно. Част от нея изплака. Потта и кръвта й, работата през целия й живот не можеха да се сравнят с това, което лорд Едингтън можеше да направи с едно махване на ръката.

— Съжалявам, че не можах да направя достатъчно за Хари — каза тя тихо. Не съм била никога достатъчно добра, достатъчно силна, достатъчно могъща.

Сали погледна въпросително към Маги.

— Вече говориш като превзета госпожица, знаеш ли.

Маги се сви от неудобство.

— Трябва да се упражнявам, иначе ще се изпусна, когато не трябва. Не съм по-различна от преди.

— Ти винаги си била по-различна. Но на нас, хлапетата, не ни пречи. Хубаво е, че се учиш да си като дама.

Маги я погледна със съмнение.

— Наистина ли мислиш така?

— Наистина ами.

— Днес имах чувството, че губя себе си. Знам, че не съм дама, но и не съм сигурна какво точно съм.

— Ти си старата ми приятелка. Ако да се държиш като дама ще ти донесе нещо в този свят, то ние, хлапетата, ще сме последните, които да недоволстват от това. Хайде, госпожа Пършинг каза, че трябва да ти среща косата и да те приготвя за лягане.

Маги се разсмя.

— Не е нужно да се държиш така, когато я няма. Винаги сме го правили сами.

— Ако ще ми се плаща, за да ти мия косата, да я реша и да ти лъскам обувките, значи ще го правя — отвърна Сали със сериозно изражение. — Сега ела!

Маги се изправи неохотно и я поведе към гардеробната, където послушно седна пред тоалетката и остави Сали да свали фибите от косата ѝ. Тежките къдрици се отпуснаха, падайки почти до пода. Маги погледна към Сали в огледалото.

— Добре че така и не отидох при майстора на перуки, както мислех. Сега щях да съм една смешна дама без коса.

— Би било жалко да я отрежеш. — Сали вдигна четката и започна да я реши. Очите ѝ се бяха съсредоточили върху работата. — Е, спа ли вече с благородника?

— Сали! — Предупреди я Маги.

Сали само въздъхна.

— Реших, че ще го направя още първия ден, когато той дойде в апартамента. Той ти хвърляше такива погледи, но ти май не ги разбра, затова му отвръщаше така, че мен ме побиваха тръпки. После дойде при Бес и той те гледаше, сякаш си негова жена.

— Не искам да говоря за това — измърмори Маги. Не и със Сали, която нямаше да разбере страстта ѝ, копнежа ѝ не само към лорда, но и към всичко онова, което можеше да я откъсне от мизерния ѝ живот.

— Не ти натяквам, Маги. Просто искам да си щастлива. Той прави ли те щастлива?

Щастлива. Думата се затъркала в съзнанието на Маги сякаш беше напълно непозната. Чувстваше ли се щастлива с лорда? Усещаше желание, да... и страх, и амбиция, и страст... и още нещо... странно чувство, сякаш можеше да надникне в него и да открие нещо, което очакваше да намери там. Това прозрение само по себе си беше плашещо. Как момиче като нея може да има връзка с човек като лорд Едингтън? Как той би могъл да бъде за нея нещо различно от неразгадаема мистерия? И все пак чувството ѝ напомняше... Не, това със сигурност не беше щастие, но имаше нещо в него, свързано с щастието.

— Нещо такова — отговори най-накрая Маги.

Сали спря да я реши и очите ѝ се разшириха за момент.

— Не му позволявай да те нарани. Каквото и да правиш, не му позволявай да те нарани.

Не знам как бих могла да го спра... — помисли си Маги, но на глас каза:

— Няма!

На външната врата се почука и това прекъсна отговора на Сали.

— Мисля, че трябва да отворя — каза Сали със самоуверена усмивка. Тя остави четката и влезе в другата стая.

Маги я последва, а сърцето ѝ щеше да изскочи. Най-вероятно бяха Нан или Моли, или госпожа Пършинг. Тя наблюдаваше от другия край на стаята, докато Сали отваряше, и силно прехапа устни, когато видя мъжкия силует на вратата.

Той е! Той е! — Сетивата ѝ крещяха, въпреки че всячески се опитваше да потисне вълнението си. Той изглеждаше свършен в тъмния си вечерен костюм. Безупречен и нереален.

— Извинете, че ви притеснявам, госпожице Кинг. Госпожа Пършинг каза, че учите. Не беше разбрала, че вече сте свършили.

— Често ли ходите в спалните на жените, когато учат? — попита Маги автоматично и в същия момент се обърна към Сали — Достатъчно за тази вечер, Сали.

Сали излезе с леко кимване, затваряйки вратата след себе си. Изражението на лорд Едингтън беше комбинация от учудване и копнеж.

— Не знам как да се държа с вас, Маги. Не съм срещал друга такава жена.

А пък аз съм срещала купища кончета като теб, помисли си Маги, но не го каза, защото знаеше, че не е вярно. Никога досега не беше срещала благородник, който и за момент да се усъмни в честта си. И никога не беше срещала такъв, който да ѝ обърне внимание.

— Затова ли ме наричате Маги, Маргарет и госпожица Кинг?

Той се сви:

— Госпожица Кинг е начинът, по който се обръщаме към дама, Маргарет е обръщение, което бих използвал за прислугата, а Маги... не съм сигурен какво е Маги... Вие ще трябва да ми кажете.

Въпросът я обърка.

— Не знам, сър. Маги е просто Маги. Трябва ли да знам?

— Не съм сигурен. Вероятно е свързано с моето отношение към вас, но аз все още не съм готов да отговоря точно на този въпрос.

— Знаете повече за мен, отколкото аз за вас, сър.

— Така ли? — веждата на лорда се повдигна.

— Знаете три имена, с които да ме наричате, а аз само едно — лорд Едингтън.

— Кръщелното ми име е Чарлз. Чарлз Едуард Ксавие Кросъм, лорд Едингтън.

— Чарлз ми харесва.

— И на мен ми харесва Маги — отвърна той, приближавайки се към нея. — Звучи толкова прямо. Толкова откровено.

Маги само изсумтя в отговор:

— Значи може би аз ви познавам по-добре, отколкото вие мен.

Лордът се замисли и спря на известно разстояние от нея.

— Лъгали ли сте ме?

— Вас не или поне не много, но съм лъгала. И мамила, и краля, и убивала...

— Кой не го е правил? — Той посегна и Маги затаи дъх, но той само хвана в шепа къдриците ѝ и ги прекара през пръстите си. После ги пусна. — Косата ви е забележителна. Не съм си представял, че е толкова дълга.

— Тъкмо споделих със Сали колко се радвам, че не я продадох на перукера.

Тя праметна косата върху едното си рамо и започна машинално да я подрежда. Лордът отмести ръката ѝ.

— Харесва ми така, пусната.

— Гъделичка ме, сър — отговори тя, но не направи опит да довърши прическата.

Какво правеше той тук? Част от нея искаше да го попита защо е дошъл. Какво търси? Но останалата част от нея не искаше да знае. Затова задържа устата си затворена и му се усмихна. Тя повдигна ръката си, така че вече не беше под неговата, а я държеше.

— Радвам се, че сте тук. Започвах да си мисля, че няма да дойдете тази вечер.

— Как бих могъл да стоя далече от вас?

Тя безмълвно постави ръката му на кръста си и пристъпи към него, навеждайки подканващо глава назад. Вместо да я целуне обаче той обгърна лицето ѝ с ръце.

— Притесняваш ме, Маги. Отдаваш се прекалено лесно.

Тя се отдръпна леко.

— Отдала съм се само на вас, знаете.

Устата му се изви в усмивка.

— Това е най-сериозната причина да се притеснявам.

— А може би аз се възползвам от вас? Може би използвам тялото си, за да ви обвържа и да изстискам повече пари от вас. Аз нямам угризения, така че защо вие да имате?

Думите ѝ очевидно го изненадаха и въпреки че не отговори, в погледа му за момент блесна остър лъч.

— Така ли възприемаш случилото се? Шанс да изстискаш малко повече пари? — Гласът му беше бавен и спокоен и Маги не можеше да разчете нищо в него. — Това ли беше всичко?

Искаше ѝ се да му изкрещи, че е само това, но вместо това рече овладяно:

— Това е всичко, което момиче като мен би могло да очаква. Ако си позволя да поискам нещо повече, ще излезе, че заблуждавам себе си, вярвайки в една неосъществима мечта.

— А ти никога ли не мечтаеш, Маги? — попита той нежно.

— А вие? — отвърна тя. — Не вярвате в собствената си чест, но позволявате ли си да мечтаете? Проблемът с мечтите и сънищата е, че в един момент се събуждаш. По-добре е да не сънуваш.

Той я пусна и обиколи стаята с бавната походка на дебнещ лъв. Спря се пред една масичка, отрупана с порцеланови фигурки, и взе една овчарка. Гледа я толкова дълго, че Маги реши, че няма какво да ѝ отвърне. Най-сетне проговори, но сякаш по-скоро на себе си, отколкото на нея.

— За последен път идвах в тази къща преди седем години. Майка ми тъкмо беше разбрала, че баща ми, само шест седмици след сватбата им, я е купил, за да крие в нея любовниците си. Плака истерично, когато разбра, а аз знаех, че много малко неща на този свят могат да я разплачат. Затова се втурнах към Челси, готов да се спречкам с баща си. Обмислях безумната идея да го извикам на дуел, да го убия или да направя нещо страшно... Когато пристигнах, него го нямаше. Тук беше само Франсис, последната му любовница, която съвсем наскоро се беше нанесла. Тя беше една от онези рядко срещани жени, които са толкова красиви, че мъжете биха извършили и най-страшния грях само за една нейна усмивка. Тя ме поздрави любезно и ме изслуша с разбиране и дори симпатия, когато разбра за какво съм дошъл. Тя беше вулгарна, разбира се, поведението ѝ беше по-скоро престорено, но когато се усмихнеше, всеки мъж се чувстваше като цар. После ме подлъга в спалнята си, беше си наумила да ме прельсти.

— И? Успя ли? — попита Маги, опитвайки се да улови поуката от историята.

Чарлз поклати глава, а ъгълчетата на устата му се разляха в усмивка.

— Имах някои скрупули. Бях по-ядосан на баща си за това, че е разстроил майка ми, отколкото за която и да е изневяра. Но все пак се подадох на очарованието на Франсис. Макар и само за момент отвърнах на целувката ѝ, и си представих, че мога отмъстя на баща си по съвсем различен начин. Но лудостта ми мина бързо и аз изчезнах от къщата, която разплака майка ми. Но по един или друг начин Франсис успя, защото след това бях прекалено страхлив, за да повдигна въпроса пред баща си.

— Защо ми разказвате това? Защо ми го казвате изобщо? Не виждам логична причина.

Лордът остави фигурката с нетърпеливо движение.

— Защото тези стаи ми напомнят за Франсис. Много пъти съм се чудил защо ме целуна, защо искаше да ме прельсти. Накрая реших, че

тялото ѝ е единственото оръжие, което знае как да използва. Когато един млад мъж се появи и заплаши да ѝ отнеме всичко, което има, тя не се опита да се бори с него, а реши да му се отдаде, така че той да не може да ѝ се противопоставя. Ти не си Франсис и все пак говориш как използваш тялото си, тук, в тази стая, и когато се даваш така лесно... — Чарлз загуби нишката на мислите си и занемя.

Маги се изправи и скръсти ръце пред гърдите си.

— Прав сте. Не съм Франсис. Не съм красива. Никой мъж, никога не е давал нищо, за да ме накара да се усмихна. Но не съм курва или поне не още. И не искам да разплаквам никоя жена, дори и тя да е богата, разглежена благородничка. Но това не значи, че съм толкова глупава, че да си представям, че сте се върнал, защото не можете да живеете без любовта ми, че ще ме превърнете в принцеса и ще ме отнесете в някой замък в облаците. Трябва да внимавам и да се грижа за хлапетата си, защото никой друг няма да го направи.

— Това значи ли, че не ме искаш? — попита лордът.

Тя въздъхна, чувствайки се стара.

— Знаете отговора на този въпрос. Искам ви много повече, отколкото е добре за мен. Но не бива да забравям реалността — тя се приближи до него и положи ръка на гърдите му. — Това е истина — каза Маги и се надигна на пръсти, за да може да го целуне по врата. Кожата му беше топла и солена под устните ѝ. — Както и това. Вие, аз, тази нощ. Не мога да си позволя да вярвам в друго.

Той я гледа толкова дълго, че тя се притесни, че иска си тръгне. Когато проговори, каза:

— Така да бъде — и се засмя с кратък горчив смях. — Ще ми се да бях така уверен като тебе.

Преди да успее да го попита какво има предвид, той я целуна и после дълго-дълго не бяха нужни думи.

9

Мина ден, после два, бъдещето потъваше в миналото като време, което прекалено дълго е било в застои. Чарлз не знаеше какво да мисли за случващото се, тъй като, въпреки че седмиците минаваха неусетно, времето от изгрев до залез му се струваше безкрайно. Книгите, срещите и юридическите разправи, козето пълнеха деня му, бяха прекалено познати. Семейството му изглежда също бе хванато в този вечен кръговрат. Майка му минаваше през обичайните си цикли на сближаване и скарване с Мили и все така го хокаше за дългите му отсъствия.

Всеки ден Чарлз чакаше слънцето да започне да залязва, за да поеме към Лондон, където мъглите над Темза се вдигаха и плъзваха като дим по улиците на Челси, да стигне до една определена къща, където светлината беше жълта, а малките буржоазни стаи — топли. Къщата, където Маги щеше да вечеря с госпожица Уест, където упражняваше най-новите си уроци по един едновременно поразително интелигентен и стряскащо неук начин.

Той я беше отвлечал от книгите ѝ първите три вечери, но скоро Маги го беше попитала дали за него е по-важно да прекарва времето си с нея, или да изпълни задачата, за която я е наел. Макар да пренебрегна провокативния ѝ въпрос, Чарлз трябваше да признае, че е права. Затова я остави с неохота на книгите и задачите, които госпожица Уест ѝ беше задала предишния ден. Той четеше ежедневните доклади на госпожица Уест, прелистваше списания и вестници, пишеше писма и така се мъчеше да запълни деня си. После караше Маги да му покаже какво е научила през деня, проверявайки напредъка ѝ, докато тя държеше погледа си съсредоточен върху средната част на тялото му. После дистанцията между тях, дистанцията, която той с такива усилия бе създал и поддържаше, изчезваше в прегръдките им.

Чарлз подозираше, че привличането му към уличната девойка ще се изпари в момента, в който новите ѝ дрехи пристигнат и тя

заприлича на другите момичета, които срещаше по салоните и баловете. На практика обаче преобразяването ѝ имаше точно обратния ефект. Дори когато речта ѝ стана по-изискана от гледна точка на дикцията и граматиката, когато се обви в муселин, дантелени яки, кринолини и фини ботушки, нестандартността на съзнанието ѝ само пролича още по-ясно. Част от него се чудеше дали тя изобщо някога би могла да мине за дама. Не защото бе прекалено груба, а защото имаше характер, беше самоуверена и силна. В нея се усещаше решителност, която той никога не беше виждал у жените, посещаващи светските салони. И все пак кой би разпознал произхода ѝ, особено сега, когато вече го прикриваха елегантните дрехи и изисканите маниери? Кой би заподозрял откъде тя черпи силата си?

След първата седмица госпожица Уест започна да води Маги на публични места, където тя играеше ролята на осиротяла девойка, дошла да живее при своя чичо, стар ерген. Маги разказваше през смях на Чарлз за срещите си в Хайд парк, където младите мъже се опитвали да ѝ се представят неофициално, и той усещаше в гласа ѝ страхопочитанието и благодарността, които една жена изпитва, когато открие, че е едновременно уважавана и пленителна. Той разпознаваше опитите на младите мъже точно каквито бяха — не за нередна връзка, а като закачки с жена от техните кръгове. Не можеше да не изпитва ревност от това, че те я карат да се вълнува и изчервява; ревност, примесена с яд към самия себе си, че не се е държал по-предпазливо с нея.

В някои от дните, когато идваше да я види, удоволствието от срещата им беше помрачено от изражението на покорство в очите ѝ. Чарлз бързо научи какво означава това — че някой просяк или разбойник бе прекъсвал учебния ѝ процес, докато е била навън, за да докладва на Дани как напредва тя. Чарлз се вбесяваше, когато видеше признаците на външна намеса, и едновременно с това се страхуваше за нея. Странно чувство, което не беше свикнал да изпитва. Един следобед, прекаран в Скотланд Ярд, го убеди в безполезността на каналния ред, защото инспекторът се кланяше, усмихваше и говореше, но всички уверения звучаха безсмислено и празно. Тъй като нямаше начин, по който да се справи със сенките от миналото на Маги, единственото, което можеше да ѝ предложи, бяха успокоителни думи, на които тя не вярваше. Напомняше ѝ колко е щастлив приятелят ѝ

Хари и колко непокорен беше малкият Джайлс, преди Чарлз да му предложи по четири шилинга на седмица, за да отиде на сигурно място. Изглежда тя се трудеше под растящото усещане за заплаха и макар че логиката му казваше, че никоя жена под опеката на лорд Едингтън не е в опасност, той не можеше да пренебрегне страховете ѝ. Дори и да е в безопасност сега, какво щеше да стане с нея, когато ще трябва да се върне отново на улицата? Какво ли щеше да ѝ направи мистериозният и агресивен Дани О'Съливан?

Дори и сега не всичките ѝ приятели бяха на сигурно място, Франки, опърничавият червенокос младеж, който заплаши Чарлз в апартамента на Маги, отказа да се подчини и упорито обикаляше улиците, въпреки че посещаваше Маги поне веднъж седмично, за да ѝ носи новини. Чарлз нямаше доверие на момчето, не вярваше на пламъка в очите му, когато гледаше Маги, колкото и разсеяна да беше тя към него. Една вечер Чарлз срещна младежа да си тръгва точно когато пристигаше той. Момчето смело го погледна в очите и му се усмихна саркастично.

— Един господ знае защо, но моята Маги ви харесва. Ако я нараните, ще ви извадя вътрешностите и ще нахраня с тях кучетата!

Чарлз го изгледа студено, тайно възхитен от предаността, която Маги беше породила у него.

— Ако се страхуваш, че някой ще я нарани, по-добре се страхувай от Дани О'Съливан, а не от мен.

Франки се смръщи.

— И кой казва, че не го правя? — изричайки това, момчето се измъкна навън и се скри в сенките на нощта.

Мина седмица, после две, три. През някои нощи на Чарлз му се струваше, че Маги е старомодна във възгледите си за собствената му душа, а в други си мислеше, че никога няма да разбере нея или ревностното ѝ защитническо поведение спрямо странното ѝ семейство. Най-често тя изглеждаше завладяваща, но същевременно с това безскрупулна, провокативна и очарователна. Имаше силна воля, затворена в едно толкова крехко тяло, че изглеждаше сякаш ще се пречупи под собствената си тежест. Той не знаеше защо ходи при нея всяка вечер, когато бе възможно, а още по-малко разбираше защо тя стои при него, въпреки глупавите ѝ аргументи, които изобщо не обясняваха това, което се случваше между двама им. Тя беше и цвят, и

надежда, и яд, и огън и той не смееше да постави връзката им под съмнение от страх, че някоя сутрин тя просто ще изчезне.

И все пак след още няколко седмици нея нямаше да я има. Какво щеше да прави той тогава?

Третият четвъртък в къщата в Челси пристигна бележка, в която Маги разпозна почерка на лорда.

„Тази вечер имам други уговорки.

Съжалявам:

лорд Едингтън“

Маги въздъхна едновременно от разочарование и от облекчение. Тя чакаше ежедневните му визити с напрежение и те винаги я изпълваха с пламтяща радост, но когато той си тръгваше, се чувстваше празна, сякаш беше взел някаква важна част от нея със себе си, сгъната в джоба му. След това имаше само няколко часа да поспи преди изгрев, когато уроците ѝ, разходките и всички нови задължения започваха отново. Поне веднъж седмично идваше лорд Едингтън изпращаше съобщение, че няма да може да дойде. Това ѝ напомняше за другия му живот, от който Маги не беше част и който не разбираше. Тя винаги си бе мислила, че благородниците могат да правят каквото си поискат, но се оказа, че правилото важи само за случаите, когато това ще направи други благородници щастливи. Което ѝ изглеждаше като много жалка форма на свобода, за богатството, с което вървеше редом. Беше доловила от лорд Едингтън, макар той никога да не го беше казвал, че висшата класа е един голям куклен театър, в който едно и също действие се повтаря години наред, а отделните носители на титли не са нищо повече от кукли на конци.

Госпожица Уест тъкмо си беше тръгнала, когато госпожа Пършинг донесе бележката, а Моли подреждаше порцелана върху сребърния поднос на една опасно клатеща се купчина. Маги погледна към завесите, зад които се криеше тъмната улица. Там, на ъгъла, сигурно стоеше и онова хлапе. Проклет да си, Дани. Проклети да са претенциите ти, тормоза ти, лъжите ти.

Маги се почувства неутешима, заклецена като в капан в същата къща, която ѝ се виждаше тъй просторна преди две седмици. Всеки

затвор, без значение колко е голям и луксозен, си остава затвор. Трябваше да излезе, да отиде някъде, където я познават, някъде, където разбираше какво се случва. Не на Чърч Лейн, въпреки че Франки някак си плащаше наема там, това щеше да е най-опасното място за нея в Лондон тази вечер. Но може би в квартирата на някоя приятелка...

Маги не беше говорила с Пърл Бланк, откакто стана любовница... или ученичка... или каквото там беше на лорд Едингтън. Няколкото внимателно написани писма и внимателно подбрани отговори я наведоха на мисълта, че Пърл знае тайни, които би ѝ разкрила, ако Маги се осмели да я попита. Може би сега е моментът да се види с нея и да разбере. Взела решение, Маги се изправи. Тръгна към спалнята си и бързо се преоблече в старите си дрехи. За момент се зачуди дали да свали дългите гащи — никое улично момиче не носеше това нововъведение. Но в последните седмици тя беше свикнала с тях, пък и нямаше да се виждат под полата. Старите ѝ дрехи висяха странно на нея, защото сега носеше по-модерен корсет, който оформяше по-добре фигурата ѝ. Наложил се да отпусне шнуровите, доколкото успя сама. Не искаше да вика Сали. Не искаше тя да знае за бягството ѝ, защото със сигурност щеше да протестира, а тя самата няма да се откаже от намерението си да отиде и ще остави Сали ядосана и разстроена. Маги бръкна под дюшека за пистолета и ръката ѝ напипа студения метал. Сключи пръсти около дръжката и го взе, търсейки със свободната си ръка патроните, които Франки ѝ беше донесъл. Зареди непохватно пистолета и го плъзна през скритата дупка в широкия джоб на полата си. Той увисна тежко, успокоително допрян до бедрото ѝ. Въпреки тежестта на пистолета Маги се почувства безкрайно лека и свободна без своя кринолин. Премина без премеждия първия етаж, но в предния коридор видя госпожа Пършинг да говори с един от охранителите, които лорд Едингтън беше поставил. Когато я видя, икономката повдигна вежди и попита:

— Излизате ли, госпожице?

— Да — отвърна Маги без обяснения. За нейна изненада икономката не започна да спори и да я разубеждава, а само стисна устни. Отнякъде беше дочула за нападението над Нан и притеснението, което изглежда беше постоянна част от характера ѝ, се беше превърнало в бдителност.

— Харел и Томас тази вечер са на смяна. Може да дойдат с вас.

— Не, ще съм в по-голяма безопасност сама.

Лицето на госпожа Пършинг се напрегна още повече, но тя само кимна.

— Внимавайте, госпожице Кинг.

— Ще внимавам — отвърна Маги. Тя се вмъкна в сутрешната стая и надникна през завесите. Момчето на Дани стоеше на поста си. Кварталът беше по-оживен от всякога. Улицата гъмжеше от файтони и омнибуси, а по паважа отекваха стъпките на стотици пешеходци. Черните вечерни костюми бяха нещо като униформа. Еди мъж се спря на ъгъла и заговори момчето на Дани, което след кратък разговор пое пред него, разчиствайки уличната мръсотия с голямата си метла, за да може господинът да мине, без да се изцапа. Маги бързо се измъкна през входната врата и побърза да стигне до тротоара, преди метачът да е прекосил и половината улица. Докато той вземе пенито си от господина и отново насочи поглед към дома на лорд Едингтън, Маги вече беше три къщи по-нагоре и момчето не я разпозна между другите прислужници, които крачеха по улицата.

До апартамента на Пърл Бланк на площад Сент Джеймс имаше доста път. Когато Маги пристигна, вече се беше стъмнило напълно, а тъмната мъгла обвиваше плътно града. Стъклената входна врата на сградата, в която живееше Пърл, светеше приветливо. Маги влезе във фойето и кимна на портиера. Малката приемна стая блестеше в алени цветове и месинг. По ъглите имаше саксии с папрати.

— Доста неприятна нощ за разходки — весело отбеляза портиерът.

— Да, газовите фенери сякаш светят в зелено, нали, Нед?

Нед кимна одобрително.

— Така е, госпожице, така е.

— Госпожица Бланк има ли гости тази вечер?

— Не, тази вечер още никой не е дошъл. Вие ще сте първата.

Маги кимна и прекоси фойето, отправяйки се към махагоновото стълбище, което се издигаше през центъра на сградата. Дебелият ориенталски килим заглушаваше стъпките ѝ, а парапетът под ръката ѝ бе излъскан до блясък. На всеки етаж имаше по четири апартамента. Пърл живееше на последния. Беше заявила, че не понася някой да ходи над главата ѝ, а тя да чува стъпките му.

Маги почука и слугинята, която ѝ отвори, я заведе през коридора до богат салон, украсен с луксозни вещи и картини. Пърл твърдеше, че има много добър вкус за красивите неща, но според близките ѝ усетът ѝ бе право пропорционален на стойността на вещите. Маги знаеше, че всяка вещь е внимателно избрана, оценена и документирана. Защото Пърл беше наясно, че в някой прекрасен момент кариерата ѝ ще приключи и живееше така, че после да може да осигури себе си и двете си незаконни деца. Сега те живееха при една старица в Корнуел, но скоро щяха да пораснат и да се нуждаят от добро образование.

Когато Маги влезе, Пърл се изправи пъргаво от креслото си.

— Мон шери! — извика тя, разтваряйки ръцете си като изразителна покана. — Не можах да повярвам на очите си, когато лорд Едингтън те отмъкна буквално от сцената. От бързане ти даже забрави шала и бонето си. Трябва да те е зашеметил. Вярно, ти ми писа, но не ми каза нищо друго, освен адреса. Много мистериозно! Е, стана ли му вече любовница? И ако да, защо все още носиш тези стари парцали?

Прислужницата, която я въведе, се оттегли дискретно и Маги можа да прегърне Пърл.

— Не бих казала, че съм му точно любовница. А нося тези стари парцали, защото дойдох тайно. Лордът не знае, че съм тук.

Пърл я пусна и я задържа на една ръка разстояние.

— Не знае, че си тук? Искаш да кажеш, че не ти позволява да общуваш със старата си приятелка? — В гласа ѝ се долавяше спотаен укор и загриженост.

Маги беше трогната.

— Приятелка? Пърл, мислех, че съм само едно от протежетата ти.

— Не и ти, мон шери. Познаваш ме от прекалено отдавна, за да сме нещо различно от врагове или приятелки, а враг ти не си ми. Сега седни и ми разкажи всичко.

— Никой не бива да ме вижда, че общувам с теб, защото трябва да пазя тайна. Лорд Едингтън не ме взе да му бъда любовница, а да изиграя ролята на дама от висшето общество. Трябва да се преструвам, че съм невинна девица с благороднически произход, за да ме представи на приятелите си. Сама разбираш, че ако някой, който го познава, ме види да те посещавам...

Пърл я погледна хитро.

— Значи затова говориш така правилно. Сигурно те учи на добри обноски.

— Опитвам се — каза Маги, осъзнавайки в миг колко много още има да научи. До празненството на семейство Едингтън оставаха още три седмици, а тя още не бе усвоила и половината от онова, което бе нужно. Ще успее ли? Можеше ли за толкова кратко време да се превърне в млада аристократка, та дори и само външно.

— Но той ти е и любовник, нали? — настоя Пърл. Маги прехапа устна и кимна. Пърл въздъхна от задоволство. — Използваш ли гъба с оцет? И миеш ли се след това?

Маги отново кимна. От дългогодишното си общуване с оперната певица беше придобила и някои специални познания. След първите две нощи, прекарани с лорда, тя започна съвестно да се предпазва от забременяване, без да казва на Едингтън, въпреки че в началото ѝ беше трудно да крие тези мерки. Не знаеше защо, но не искаше лордът да знае, че тя... пресмята. Страхуваше се, че ще се ядоса или ще се обади. Но пък и тя трябваше да предприеме необходимото, за да не я сполети съдбата на Нан или тази на собствената ѝ майка.

— Веднъж той ме попита каква е вероятността да зачена. Казах му, че не знам дали е възможно, тъй като цикълът ми идва само един или два пъти в годината. Изглеждаше доволен.

Пърл изсумтя.

— Той не е глупак. Но не вярвай на тялото си. Сега се храниш по-добре, вече не приличаш на малка, умираща от глад птичка. Когато това се случи, и други неща се променят.

Маги отново кимна.

— Значи си негова любовница?

— Не точно — отговори Маги, избягвайки очите ѝ.

— Какво ти даде? — Оперната певица не можеше да бъде излъгана.

— Гардероб, струващ сто паунда. Наета карета на разположение и къща, в която да живея, докато стане време за облога. Уроци по изискано държание и уроци по пеене при госпожа Лад. Разходите ми, плюс два паунда седмично.

— Много евтино, малката ми, много евтино. Ти си млада и хубава, сега вече имаш и култура, а той не ти подарява бижута, произведения на изкуството, нито пък ти дава истински пари.

Не е така, искаше да ѝ отвърне Маги. Но беше така. Тя знаеше, че е така. Той беше нейният покровител, а тя неговата курва. Нямахше как да е по-просто от това.

— Може би по-късно, след като изиграя маскарада... Тогава няма да имам повече нужда от уроци по обноски. — Нямахше да има „след това“ и тя го знаеше, но каза това на Пърл, за да я успокои. — Освен това той направи и други неща. За моите хлапета. Хари ще стане адвокат благодарение на него, а Джайлс изпрати на училище. Нае Нан и Сали и дори малката Моли като камериерки.

Пърл мълча дълго, а пръстите ѝ с елегантен маникюр потупваха притеснено по долната ѝ устна.

— Това със сигурност струва нещо. Но точно за себе си ти не взимаш нищо — каза тя.

— Не мога да искам повече — започна Маги, но Пърл я прекъсна:

— О, прекалено си скромна, но не за това говоря. Разбираш ли, Маги, ако знаех, че имаш неприятности, на драго сърце щях да ти уредя прослушване, но вместо това получих писмо, че трябва да го направя...

— От Дани е — допълни Маги, а стомахът ѝ се сви.

Пърл сви нежните си рамене:

— Беше написано на скъпа хартия с красив почерк. Друго, освен това не мога да кажа със сигурност. Но тонът му! Накара ме да потреперя, мон шер, да треперя! — Тя бръкна в едно чекмедже, извади лист хартия и го подаде на Маги, сякаш се радваше, че ще се отърве от него.

Листът беше тежък, пъхнат в луксозен плик, носещ водния знак с корона и диамант на един от най-скъпите адвокати в Лондон. С едър елегантен почерк някой беше написал:

„Момичето, което познавате като Маги Кинг, се намира в затруднение, тъй като я освободиха от работата ѝ и сега не може да си намери друга. Ще направите удоволствие на един джентълмен, ако ѝ уредите да участва на прослушването, което ще се проведе на 29 май. Ще бъдете възнаградена щедро.“

Нямаше подпис, нито пък почеркът беше на лорд Едингтън. И все пак... все пак...

— Няма заплахи, нито груби думи, но точно този неутрален учтив тон ме плаши — каза нервно Пърл. — Притесних се какво ли ще стане, ако откажа. Не съм искала да те подведа по никакъв начин.

— Разбира се, че не си... — съгласи се Маги, опитвайки се да се усмихне възможно най-уверено, докато тялото ѝ изстиваше. — И все пак стана добре. Това е най-хубавото нещо, което ми се е случвало.

Пърл се стовари с тежка въздишка на канапето и се облегна назад, сякаш ѝ олекна.

— И все пак странно съвпадение — каза тя. — Някой те изпраща да се явиш на прослушването, а после лорд Едингтън те наема да изиграеш някакъв странен маскаррад. Вярваш ли, че наистина е съвпадение? — Пърл я гледаше със съчувствието на жена, която беше стигнала много далеч в този живот благодарение на собствените си усилия. — Защо смяташ, че Дани О'Съливан има пръст в тази работа?

Маги само поклати глава.

— Смятам, че е по-добре да запазя подозренията за себе си. Ако е бил той, няма да те закача повече. — Маги знаеше, че Пърл има много приятели, някои от тях много важни хора. Злите езици говореха, че не е оставила нито един любовник, който да не копнее за нея. Тези хора щяха да я защитят.

Пърл я гледа дълго и внимателно, но после кимна.

— Още пазя шала и бонето ти — тя се изправи и отвори друго чекмедже, от което извади вещите. Маги ги взе и кимна за благодарност. — След това, което ми разказа, мисля, че повече няма да имаш нужда от тях.

— Надявам се — съгласи се Маги, отклонявайки поканата за понататъшен разговор. — Благодаря, Пърл — каза тя нервно и стана. Понечи да ѝ върне писмото, но Пърл ѝ махна да го задържи. Маги го пусна в джоба си при пистолета и си тръгна.

10

Преди да излезе на улицата и да потъне в мъглата, Маги си сложи бонето и се уви в шала. Рояк мисли и предположения се блъскаха в главата ѝ по обратния път към Челси.

Значи тя беше попаднала точно там, където искаше Дани. Вече беше сигурна в това. Но каква роля играеше Едингтън в цялата комедия? Беше невероятно да се е съгласил доброволно. От друга страна, Пърл беше права, като казваше, че ѝ се вижда странно, дето лордът точно този ден е решил да търси подходящо момиче за маскарада си. Случайност ли е, че мистериозният автор на писмото е поискал точно тогава тя да бъде в операта? Нейното явяване на сцената тъкмо в този ден е било внимателно подготвено. Въпросът сега беше дали присъствието на Едингтън е било случайно? Трябваше да напусне Лондон, да напусне Англия! Да отиде на другия край на света, някъде, където Дани няма да я намери. Само ако имаше как да го стори, като намери и на хлапетата си сигурно място.

Вече не беше нужно да се крие на връщане от метача на ъгъла. Не можеше да види дали е на поста си, или не, защото мъглата поглъщаше всичко. Когато стигна до къщата, се сепна, разпознавайки пред входа каретата на лорда. Какво прави той тук? Не трябваше ли да е на вечеря или на бал? Нямахше да е доволен, че е излизала сама, никак даже. За момент Маги понечи отново да потъне в мъглата и да изчезне, но после разумът ѝ се намеси. Той вече е разбрал, че е излизала, и няма какво да направи, освен да се изправи пред него възможно най-скоро, преди раздражението му да се е превърнало в нещо по-страшно. Когато се приближи до вратата, странно движение около стълбите привлече вниманието ѝ. Тя посегна за пистолета, но се оказа прекалено бавна. Непознатият я хвана и извърна главата ѝ настрани.

Познатото движение веднага издаде нападателя.

— По дяволите, Франки! Какво правиш! Изкара ми ангелите!

Франки се ухили и се облегна на парапета. Заради мъглата Маги все още не можеше да види лицето му.

— Не мога да повярвам, че успях да уплаша великата Маги Кинг.

— За малко да те застрелям, магаре такова! Тогава щеше ли да се смееш?

— Нямахте пистолет в ръцете си.

Маги му се нацупи:

— Какво правиш тук?

— Търсех те.

— Нямахте ме вкъщи, така че защо остана?

— Защото така исках. — Той застана под навеса и Маги се удиви колко висок е станал. Беше вече колкото голям мъж, въпреки че щяха да минат още няколко години, преди съвсем да изгуби детинското си изражение. На колко ли е години? По-млад е от нея, но не много. Така поне изглеждаше, когато бяха още дечица в бандата на госпожица Баркър.

— Все още си в апартамента, нали?

— Дадох на вдовицата Мерик наема за следващия месец, но вече не спя там. Една вечер се прибрах и заварих няколко от биячите на Дани да ме чакат. Така и не ме видяха, но реших, че не е полезно да оставам там и затова реших да се покрия за известно време. Намерих едно къштенце в Саутуорк. Исках да те предупредя да не ме търсиш на старото място.

Маги го хвана за ръката и я стисна нежно.

— Знаеш, че се притеснявам за теб.

Франки се дръпна и ръката на Маги падна.

— Няма нужда, и сам се оправям добре.

— Знам. Но това не ме спира да се притеснявам. Ако само позволиш на лорда да...

— Не! — отрязва я Франки. — Нищо няма да взема от това конте.

— Е, взел си достатъчно от мен, което значи, че и от него — репликира го Маги. Тя усещаше саркастичното му изражение дори и в тъмното.

— Това е различно, ти си изкарала всичко това, лежейки на гърба си.

Тя замръзна.

— Не е така, Франки!

— Опитваш се да ми кажеш, че не спиш с него ли? И че каретата му го води тук всяка вечер само за да си побъбрите?

— Казвам, че нещата не стоят така — повтори тя нежно.

Франки постоя мирно за момент и после сякаш се отърси от мисълта, която го тормозеше.

— По дяволите, знам, че не е така, но просто ми се искаше... — той прекъсна... — Не мога да взема нищо от него... Просто не мога, Маги! Опитвам се да мисля за теб и за него и да се радвам и за вас, и за Нан, и за Сали и за всички, но просто не ми се вижда честно. Имам предвид... Той е конте! Не мога да се сравнявам с конте!

Ръцете на Франки се разпериха от яд, после отново паднаха надолу. Маги го погледна. За първи път от много време насам наистина се взря в него. За нея той си беше Франки, винаги е бил нейният Франки. Но сега не само беше станал по-висок. Изведнъж тя си спомни за скритите погледи, които ѝ беше отправял през последните месеци, смените на настроенията му, мъжкарските му прояви и странните му изчезвания. Необясними преди, сега те придобиваха смисъл, който я ужасяваше.

— Ти ме обичаш — каза тя със сподавен шепот. — Франки, защо никога не си ми казал? Защо не каза нещо?

Смехът му секна.

— Наистина ли не знаеше, Маги? Сърцето ми се къса от две години и повече, а ти дори не си предположила. Как можех да кажа каквото и да е. Хари те обича като свой личен ангел, но аз... аз исках да те обичам като жена, исках да ме видиш като мъж.

— О, Франки... ако знаех... ако поне предполагах... може би щях да погледна на теб по друг начин. Но сега...

— Знам. Всичко е различно. Дори не говориш като преди. Ти си родена за аристократка, а сега си имаш и своето конте. А аз си имам улицата, така че остави ме да си я запазя, заедно с достойнството си. Той спечели и това е суровата истина. Но не ме карай да ям огризките му.

Гласът на Франки беше ведър, но Маги усещаше болката. Болката, която беше там от седмици... само ако беше разбрала. Тя прехапа устни и му подаде ръка.

— Винаги ще бъдеш едно от моите хлапета.

— Никога не съм се страхувал за това, Маги — каза той. После бързо хвана ръката ѝ, но после я пусна бързо. — Стой настрана от този Дани.

— Ти също.

И като кимна с глава за сбогом, Франки си тръгна и мъглата го погълна. Маги гледаше след него и хиляди „може би“ и „ако“ се въртяха в главата ѝ. Тя потрепери от студения вятър и се качи по стълбите. Пъхна ключа си в ключалката и го завъртя толкова леко, че едвам чу изщракването му. Отвори вратата и се вмъкна в коридора. Само един газов фенер светеше слабо. Дори пазачът не беше на смяна. Мръщейки се, свали шапката и шала си и ги остави на масичката в коридора, за да може госпожа Пършинг да ги прибере сутринта. Шумът от обувки по плочките я накара да замръзне. Тя погледна в огледалото, но в него се отразяваше само стената. Вниманието ѝ се съсредоточи върху тежката стъклена купа на масата до шапката ѝ. С едната ръка посегна към нея, а с другата към пистолета.

— Къде беше, Маги?

Едингтън. Студенината в думите му режеше въздуха. Тя затвори очи за миг, пое си дълбоко дъх и се обърна, за да го види облеган на вратата на сутрешната стая. Изглеждаше прекрасно във вечерните си дрехи. Защо всеки път, когато го погледнеше, нещо я пробождаше в гърдите? Задето беше толкова красив, богат, толкова спокоен и знатен ли? Или имаше нещо повече... Самият факт, че той беше лорд Едингтън, а тя само някаква си Маги, беше сериозен проблем. Изглежда у него се бяха събрали много поводи за терзания, които разкъсваха душата и тялото му.

— Навън — отговори кратко тя, инстинктивно заемайки отбранителна позиция. — Вие нали нямаше да радвате тази вечер?

Веждите му се свиха, показвайки презрението, което отговорът ѝ беше предизвикал.

— Вечерята приключи рано. Виждам, че си била навън. Не това питах.

Маги го гледаше, потискайки желанието да се прегърне сама.

— Посетих Пърл Бланк.

Лицето му се стегна, но не от вина, в това беше сигурна.

— Това е на другия край на града!

— На половината — поправи го Маги.

— Беше ужасена от онзи Дани, който, нужно ли е да ти напомням, накара да пребият и изнасят приятелката ти, и въпреки това реши да се разхождаш на негова територия сама и след залез-слънце.

— На улицата е по-безопасно, отколкото тук. Пък и никой от хората на Дани не знаеше къде съм. Слава богу, поне за час не бях там, където той ме е сложил.

Лордът понечи да я репликира, но се спря.

— Той те е сложил?

Маги въздъхна, изглеждаше угрижена.

— Това е дълъг разговор. По-добре е да седнем.

Едингтън я изгледа и после се отмести, приканвайки я да влезе в стаята. Запали лампите и затвори вратата, а Маги седна на дивана под прозореца. Без да чака покана, той седна до нея и се облегна на възглавницата. Беше смущаващо близо до нея. Маги пое дълбоко въздух. И започна:

— Пърл ми даде бележка, написана от някакъв непознат, който я кара да ми уреди прослушването, на което ме намерихте.

Едингтън се намръщи.

— В бележката не може да се е казвало какви са намеренията ми. Никой, освен сестра ми не знаеше, че търся жена, която да играе тази роля.

— Не се казваше това. Посочваше се само датата. Но аз е трябвало да отида точно на това прослушване и вие все пак ме избрахте. Озовах се тук и Дани каза, че е доволен.

— Може би Дани е имал друг план, който се е объркал, но е искал да си мислиш, че всичко става както го е планирал.

— Кой знаеше, че ще сте на това прослушване? Може би е искал да се запозная с вас, но не е знаел как точно ще се случи това — предположи Маги.

— Въпросът е кой не знаеше — отвърна той. — Дайнс и Гидфърд бяха там, както обикновено, но аз ходя на поне осем от всеки десет прослушвания. Това едва ли е тайна. — Той присви устни. — Аз харесвам опера.

Маги разтърси глава раздражено.

— Но нищо от това не решава истинския проблем. Защо Дани — или някой друг — би искал да ви попречи?

Лордът погледна скептично.

— Все още не съм убеден, че някой би искал това.

Е, аз съм — помисли си Маги, пропускайки заяждането. Всичките ѝ инстинкти, придобити за цял един живот, ѝ казваха, че нещо не е наред. Казаха ѝ, че тук има капан, и ако самата тя не беше примамката, сигурно щеше да разбере какво е то.

Лордът я гледа дълго, веждите му се сключиха.

— Ако наистина смяташ, че си изпратена нарочно на това прослушване, за да се запознаеш с мен, и тъй като аз твърдя, че никой не ме е пращал, тогава възниква един очевиден въпрос, който не си си задала.

Маги се размърда притеснено.

— Ако сте замесен, щяхте ли да си признаете?

Едингтън не я удостои с отговор. Това беше неговият начин да изрази неудоволствието си. След миг Маги сведе поглед към ръцете си, които бяха сключени в скута ѝ, към същите ръце, чийто талант я беше вкарал в този капан.

— Вече ме познаваш твърде добре. Преди две седмици въпросът ти би бил правилен. Ако си убедена, че Дани иска да си в тази къща, едва ли е логично е да мислиш, че съм замесен.

— Не съм толкова доверчива, колкото ме изкарвате. Когато прочетох писмото, за кратко смятах, че може да сте ме подвели — тя вдигна очи към него. — В крайна сметка, какво знам аз за вас? Знам името и титлата ви. Знам, че имате майка и сестра, къща извън Лондон, където след няколко седмици ще има прием. Познавам и някои ваши навици. И това е всичко. Но въпреки че не знам почти нищо за вас, смятам, че ви познавам повече от останалите хора около вас. Познавам ви достатъчно добре, за да съм сигурна, че не сте човек, който би се забъркал в тъмна афера. — Кехлибарените му очи срещнаха нейните, но той не проговори. Изражението му стана още по-далечно. Тя прочисти нервно гърлото си. — Знам, че не го казвам правилно, но това, което се опитвам да ви кажа, е, че повечето аристократи не биха се загрижили за момиче като мен, имам предвид, че не би ги интересувало какво ще стане с мен, дори и да делях леглото им. Разбира се, те говорят за чест и за достойнството на джентълмена, но това са само думи. Вие сте различен. Понякога, когато съм с вас,

забравам, че всъщност не съм дама. — Той продължаваше да седи безмълвен и Маги допълни: — Разбирате ли ме?

— Да. Не заслужавам такова доверие, но да, разбирам.

Маги го зяпна объркана.

— Защо да не заслужавате?

Усмивката му беше по-скоро гримаса.

— Забравяш, че съм гулял и развратничел наравно с повечето от тях. А също така и че съм играл хазарт, просрочвал съм сметките при шивача, че съм използвал други хора само за да си доставя удоволствие, както впрочем семейството ми е правило години наред.

Маги поклати глава в знак на отрицание.

— Но вие винаги сте трезвен и честен...

— Опитвал съм се да се поправя... но някои навици стават втора природа. Някои дела не могат да се поправят, след като веднъж си ги извършил.

— Но какво толкова може да сте направили?

— Всички онези неща, които хората смятат, че се полагат на мъжете в моето положение. Никога ли не си чувала, че греховете на бащата се приписват по презумпция и на сина?

Маги гледаше невярващо.

— Тоест, кръвта вода не става? Да, но не го вярвам.

— Защо? — той изглеждаше заинтригуван.

— Майка ми беше ирландска курва и по това, което съм чувала, когато не е лежала по гръб, се е наливала с джин. Баща ми... съмнявам се, че майка ми някога въобще е знаела името му, а и той няма как да е бил кой знае колко по-добър. Когато тя умря от холера, санитарите я заровиха в обща яма. Дори и последното ѝ обиталище не беше изцяло нейно. И въпреки това аз вярвам, че съм предопределена за нещо повече от това.

— Мисля — каза Чарлз замислено, — мисля, че при мен е различно. Какво ти остави майка ти?

Думите му се сблъскаха с толкова стара болка, че тя дори вече не я помнеше.

— Нищо. Дори и име не ми остави.

— Но на мен баща ми ми остави и титла и солидното наследство на Едингтънови. Как бих могъл да взема едното и да не взема другото? Имотите идват с дълговете си. Титлата с вината си. Вината не може да

приключи със смъртта на баща ми, точно както последствията от живота му, както и от този на предците ми, не свършват със смъртта им. Последствията отекват до ден-днешен и така и ще продължи. Злото, което хората правят, живее и след тях. Доброто често е погребано с костите им — промърмори Чарлз. Устните му се извиха в усмивка, но очите му бяха тъжни.

Маги само го погледна и той обясни:

— Страхувам се, че не е толкова лесно. Всъщност точно за това е и облогът със сестра ми. Толкова е странно всичко. Не са минали и три седмици от момента, в който сключихме облога, а ето че ние седим тук и си говорим. Опитвах се да поправа една от грешките на баща си или поне малко да я изкупя, като осигуря детето на гувернантката си.

— Неговото дете — уточни Маги.

— Неговото дете, но нейният срам. Госпожица Барет беше отпратена само година след като майка ми я нае, но аз така и не попитах защо. Научих причината, когато няколко месеца след смъртта му преглеждах документите. Намерих едно писмо от собственичката на евтин пансион, където тя е живяла. То го информираше, че госпожица Барет е мъртва и че дъщеря ѝ ще бъде изхвърлена, ако той не плати дължимия наем.

— Платил ли го е?

Лордът поклати глава.

— Сигурно е имал хазартен дълг или нов кон, който го е интересувал повече. Разпознах името и от писмото научих доста, но разбрах цялата истина едва когато намерих дъщерята.

— Какво разбрахте?

— Че гувернантката не се е оставила доброволно да бъде съблазнена. Че баща ми я е нарекъл курва и я е изхвърлил само с пет паунда, когато е признала за състоянието си и го е молела за помощ. Заявил е, че няма как да знае дали копелето, което носи, е наистина негово. След това младото момиче е било принудено да продаде всичко, което е имало, за да живее, а когато парите ѝ са свършили, е трябвало буквално да проси помощ от баща ми. Понякога ѝ е пращал по няколко паунда, а понякога само псувни.

— О, Чарлз, съжалявам! Не исках да...

— Мисля, че за мен би било по-разумно да възприемам титлата си като обида към християнското си име. Открих Лили Барет в отчаяна

мизерия. Тя е получила образованието и обноските, които майка ѝ е можела да ѝ предложи, но как момиче като нея би могло да стане дама.

— Какво направихте? — попита Маги.

— Един полковник дължеше на баща ми пари, но не успя да се издължи, преди той да почине. Уредих да вземе Лили в домакинството си като далечна роднина, с малка, но прилична зестра, която аз осигурих, за да може да си намери почтен, макар и не богат джентълмен, с който животът ѝ да поеме в друга посока.

— Но сестра ви не беше съгласна?

— Скъпата ми сестра Мили се умори от присъствието на Лили и реши да се отърве от нея на бала на Ръшмор, като заяви на всеослушание, че не разбира как момиче от простолюдието може да присъства на подобно събитие.

— И така се стигна до облога, така ли? Ако вие спечелите, тя какво ще направи?

— Ще организира дебютантски бал в чест на Лили Барет. Така едновременно ще се извини и ще възстанови доброто ѝ име.

— Планът ви е много рискован и крие твърде много проблеми.

— Но трябва да сполучи! — отговорът на Чарлз бе категоричен.

Маги присви устни.

— Прекалено сте добър за греховете на баща си.

Той отвърна с мрачен поглед.

— Ако бях толкова добър, защо тогава продължавам да идвам тук вечер след вечер?

Тя се задъха от напрежение.

— Какво имате предвид?

— Кабаретна певица и лорд, Маги? Не звучи по-различно от лорд и гувернантка.

— Аз те желая! Това прави нещата съвършено различни!

— Но когато цялата тази история свърши, какво ще стане с теб? Аз ще продължа празния си живот, но ти ще трябва да се завреш прекалено млада в някой пансион, защото си била твърде горда, за да ми признаеш, че имаш нужда от помощ.

— Не е нужно да се притеснявате за мен. Ако Дани ме хване, няма да доживея до старини — заяви цинично Маги.

— За бога! Такъв варварин ли е този Дани?

Маги потърка лицето си с ръце, потискайки напирания в гърлото ѝ смях.

— Той е най-могъщият разбойник в Лондон. Как мислите, че е станал такъв? Видяхте какво направи с Нан, разказах ви как убива хора. Да не мислите, че ви се подигравах? Вие, изглежда, не вярвате много на думите ми, но той е точно такъв.

— А ако направиш това, което той иска?

— Ще живея малко по-дълго. Няколко седмици или дори няколко месеца. Но вие не трябва да се безпокоите. Когато маскарадът свърши, аз си тръгвам. Ще замина за Канада или Америка, или някъде другаде. Спестила съм всяко пени, което ми давате, и ще използвам парите, за да си купя билет и да започна някъде на чисто. Сали ще дойде с мен, а сега си мисля, че и Франки ще дойде. Ако можете да задържите Джайлс за малко в училище и да намерите някакво място за Нан, Моли и Джо... само за малко. Хари вече си има нов живот и ми обеща, че щом получи истинска работа, ще се грижи за тях.

— Маги — прекъсна я Чарлз, — за твое спокойствие ще задържа Джайлс в училище, дори ще се грижа за него през ваканциите. Разбира се, всички ще решат, че е мой... — устните му се извиха притеснено. — Дори ще го изпратя в Оксфорд или Кеймбридж, ако реши, че иска да има висше образование. А може да му купя чин в армията или във флота, ако пожелае. Колкото до Нан и малкото ѝ семейство, сигурен съм, че ще мога да ѝ намеря някакво препитание, докато сестра ѝ и синът ѝ станат достатъчно големи, за да ги изпратим в училище и тя да започне да работи при нормални условия.

— Бихте направили всичко това за мен? — прошепна Маги, а гърлото ѝ се сви така, че едва изрече следващите си думи. — Не очаквам Нан и Джайлс да ви благодарят, нито пък аз някога ще успея да ви се отплатя.

— Можеш да ми се отплатиш, като не си тръгваш.

Дъхът на Маги спря за момент.

— Какво?

Изражението му беше напрегнато.

— Не мога да те пусна да отидеш в Америка. Трябва да останеш тук. Вземи къщата, задръж каретата, натрупай малко спестявания за стари години. Казах ти, че не искам любовница и това е самата истина. Не искам любовница. Искам теб.

— Не мога... — изпелтечи Маги. — Дани, той никога няма да ме пусне. Докато съм близо до вас, ще бъда в опасност, защото той ще се опита да ме използва.

— Ще те защитя — настоя Чарлз.

Маги разтърси глава, въпреки че част от нея искаше да остана в рая, който той ѝ предлагаше, колкото и да беше илюзорен. Да продължи да го вижда всяка вечер, седмица след седмица... да говори с него и да го слуша, да му се усмихва. Да задържи целувките му, тялото му, страстта, топлината, честността му. Това беше божествена мечта, но тя знаеше, че за момичетата като нея е по-добре да не мечтаят. За момичета като нея мечтите бяха опасен капан.

— Не можете да защитавате любовница. Любовницата е... просто удобство, а не истински човек като сестра или приятелка. Ако съм ваша любовница, няма да съм в по-голяма безопасност от сега. Не мога да живея до края на живота си, гледайки през прозореца, чудейки се кой ме наблюдава, чудейки се кога Дани ще поиска от мен да направя нещо ужасно. Не бих могла да живея тук, като зная, че може да дойде и да поиска нещо от мене. Тогава ще трябва да сторя нещо ужасно, с което ще ви нараня... Не, не мога да го понеса.

Чарлз мълча дълго и накрая каза:

— Сигурна ли си в това?

— Трябва да бъда. Но това не означава, че не искам сега да ви благодаря... Имам предвид по единствения начин, по който мога.

По лицето на лорда се изписа болка.

— Не е нужно да го правиш. Можеш да ми откажеш всяка вечер, в която не искаш. Надявам се, че го разбираш?

— Но аз те желая — простичко каза Маги. Тя му подаде ръка в знак на покана и той я притегли нежно към себе си. Маги не знаеше какво е усещането да се завърнеш вкъщи, никога не беше разбирала какво имат предвид хората, когато говорят за това, но си представяше, че трябва да е нещо като тази целувка. Той я прегръщаше, целуваше я и тя се остави да потъне в обятията му и се отпусна по течението.

Той я целуна отново и сладостта разпали страстта, идваща от самата ѝ същност; страст, отекваща в цялото ѝ тяло. Той я притисна към канаето и тя се предаде на устните и ръцете му. Той разкопча за секунди роклята ѝ, но тя го спря, закопча джоба на полата и скри

пистолета. Едва след това му позволи да я съблече. Бельото ѝ се вдигна.

— Чакай — задъха се тя, докато го отблъскваше. — Трябва да се кача за малко до горе, веднага ще се върна, обещавам.

Очите му, замъглени от похотта, се смръщиха.

— Защо?

— Аз... аз трябва да използвам тоалетната...

— Сега?

— Да — отвърна тя с кротък глас.

Това не го заблуди.

— Какво си намислила, Маги?

— Аз... аз трябва да си взема гъба... — заекваше тя, а страните ѝ се изчервиха. Опита се да се измъкне изпод него, но не можа.

— Гъба? — повтори той.

— С оцет... помага да се предотвратят всякакви... нежелани изненади...

— Профилактика?

Маги го гледаше безмълвно.

— ... да предотврати зачеване, да спре бременност? — добави той с раздражение.

Тя прехапа устната си и кимна.

— Невинаги работи, но помага.

— За това ли никога не ми позволяваш да...

— Да! — Маги го прекъсна забързано. — Моля ви, знам, че не искате дете от мене, точно както и аз. Нека да отида да я взема.

— Защо не ми каза?

Маги не можеше да прецени дали е обиден, или доволен, че е предприела такива стъпки.

— Не мислех, че ще поискате да узнаете. Смятах, че просто ще сте доволен, ако това не се случи.

Той затвори очи за кратко. Когато ги отвори, каза:

— Ти си полусъблечена. Аз ще я взема. Къде е?

— В чекмеджето на бюрото ми — промълви Маги, още понизена.

Той се откъсна от нея и тя се облегна на канапето, докато той отиваше към вратата. Погледна я през рамо.

— Стой тук — каза той и излезе от стаята.

Чарлз намери кутийката точно там, където Маги му каза. Отвори я и откри малка гъбичка, която плуваше в течност, чиято миризма не можеше да бъде сбъркана — оцет. Как може да не е разбрал, че тя използва... това. Трябва много да е внимавала. Много внимателна във взимането на мерки срещу това да роди дете без баща, достатъчно внимателна това между тях да не се разрасне и да не въвлече още някого в последиците си. В тази малка кутийка се събираше цял един циничен свят. А може би е мъдрост? В днешно време е трудно да се определи разликата, но в някакъв смисъл това звучеше като обвинение. Чувството между тях беше незаконно, несанкционирано, непризнато... така и трябваше да си остане. Затова със своята обичайна откровеност тя беше взела мерки нещата да си останат без последствие. Това го ядоса по странен начин. Не спрямо нея, а спрямо себе си. Беше ядосан на света.

Той затвори капачето и стисна в ръка кутийката, преди отново да слезе долу. Къщата беше тъмна и тиха. Чарлз беше изпратил пазачите в задния двор и бе освободил всички други за вечерта, защото очакваше караница с Маги. Когато стигна до сутрешната стая, Маги го чакаше на канапето, но се беше съблякла по гащи и долна риза. Тя го гледаше с нямо любопитство, сякаш фактът, че е полугола, няма никакво значение. *Докато е живяла с трима или повече човека в стая, изглежда е загубила чувство за благоприличие*, помисли си той. Внезапно го обзе прилив на ревност. Колко ли пъти Хари и Франки са я виждали облечена така или дори с още по-малко дрехи. Наложил си да потисне тази мисъл, затвори вратата и отиде при нея. Маги го погледна въпросително и той ѝ подаде кутийката. Тя я пое и я отвори. Гледа я известно време, преди да посегне към нея...

— Не! — каза той. Може и да беше безразлична към дрехите си, но знаеше, че ако тя направи това пред него, ще се унижи. Тя го погледна, готова да спори, както винаги, но той само поклати глава и повтори:

— Не, повярвай ми, ще го сложиш, когато е време. Не е нужно да го правиш сега. — Пред мен, добави той без думи и по смекчаването на изражението ѝ знаеше, че го е разбрала.

— Благодаря — каза тя със странна нотка в гласа си. — Толкова сте добър с мен.

Дори и наполовина не е вярно. Ако бях добър, щях да си тръгна от тук... помисли той, но не каза нищо. Тя внимателно остави кутийката на масичката до себе си. Сякаш се страхува да не се счупи дори от дъха ѝ, рече си той. След това го погледна с очакване. Не биваше да посяга сега към нея. Не и сега, след болезненото напомняне за лицемерието на света, а и за неговото собствено. И въпреки това не можеше да я погледне, без да я пожелае. Тялото ѝ беше прекалено слабо, прекалено очертано през памучната ѝ риза. Старите ѝ очи в младото ѝ тяло го гледаха, изпълнени с желание, което той знаеше, че се отразява в собствения му поглед. Тя стоеше сковано, а през тялото ѝ минаваше напрежение, което подпалваше кръвта му. Той искаше да ѝ даде нещо, нещо, което би взела от него, щом не искаше да му бъде любовница. И така, той застана между краката ѝ и бавно и съзнателно коленичи.

Тя изписка:

— Не, Чарлз, не можеш да коленичиш пред мен.

— Ще правя това, което ми харесва. А това ми харесва, повярвай ми.

Тя не го помоли да се изправи отново. Той плъзна ръка по крака ѝ, върху финия памук на дългите ѝ гащи, докато стигна до кръста. Развърза връзките, после сграбчи плата и го дръпна. Маги се извъртя върху възглавницата, за да му помогне, и след миг дрехата беше свалена. Той смъкна палтото и жилетката си, захвърли ги настрана, последвани от вратовръзката му. След това повдигна бедрата ѝ.

— Ела по-напред! — нареди ѝ той. Тя го направи така, че застана на ръба на канапето. — Сега легни! — Тя се подчини, но очите ѝ предаваха несигурността ѝ. — Няма да ме спреш! — Това беше по-скоро нареждане, отколкото въпрос.

— Не — отговори тя дрезгаво.

Бавно, но решително, той вдигна края на ризата ѝ, откривайки краката ѝ, корема, пъпчето. Виждаше, как мускулите на корема ѝ потрепваха под пресекващия му дъх. Той я целуна по корема, който се стегна при допира на устните му. После пренесе вниманието си към вътрешната част на бедрото ѝ, на половината разстояние от коляното ѝ. Тя го стисна инстинктивно, когато усети допира на устните му. Кожата ѝ беше невероятно тънка и нежна, опъната по мускулите и сухожилията ѝ, без никакви грапавини. Прекалено нежна, прекалено

уязвима за живота, който водеше. Той се придвижи нагоре, обсипвайки с целувки всяка частица от тялото ѝ. Вкусът на кожата ѝ, звукът на диханието ѝ, очакването, което вибрираше в тялото ѝ, раздвижи горещината по цялото му тяло, събирайки я в слабините му, карайки го да стене от неудовлетворено желание. Чарлз докосна гнездото от къдрици между бедрата ѝ. Гънките ѝ вече се бяха разделили, набъбнали от желание. Той плъзна език по цепката ѝ и тя издаде приглушен, хленчещ звук. Вкусът ѝ — горещ, плътски и женствен, почти го накара да свърши. Той погледна нагоре и срещна погледа ѝ, лицето ѝ беше почервенияло от неудобство и жажда. Устните ѝ безмълвно изрекоха: „Не“. Но съвсем друго послание гореше в очите ѝ, така че той се наведе отново и навлезе в нея, прокарайки езика си през съсредоточието на силните усещания. Тя отново изплака, извивайки гърба си, а той я вкусваше отново и отново, сменяйки скоростта и движенията си, за да я задържи в поза, която да не ѝ позволи да се съпротивлява. Да не може да спре устрема му, да не може да контролира собствените си реакции. Хлипанията ѝ се превърнаха в стонове от удоволствие. Краката ѝ се стягаха конвулсивно около него, докато свършваше, бързо и силно, извивайки се в отговор на вътрешния ритъм, който той първоначално следеше, докато тя не се задъха и молбите ѝ за още и за почивка се превърнаха нечленоразделни, получовешки звуци. Най-накрая тя се свлече безжизнена на канапето, омекнала, сякаш нямаше кости.

Чарлз погледна нагоре, точно когато погледът ѝ се проясняваше.

— Чувствам се... пълна... — думите ѝ бяха дрезгави.

— Разнежена?

Маги кимна в знак на съгласие и затвори очи, докато той се изправи и отстъпи от нея. Събличаше се. Тя можеше да чуе всяко негово движение. В този момент можеше да се закълне, че чува сърцето му, но не отвори очи, докато не усети нещо студено и мокро между краката си. Тя се сепна от допира и инстинктивно стисна краката си около ръката му. Той държеше гъбата и тя го наблюдава как поставя едната си длан на корема ѝ, разтваряйки краката ѝ, а с другата я намества. Грубата гъба се плъзна лесно във влажната ѝ вътрешност. Студената ѝ влага беше странно възбуждаща. Маги рязко пое дъх, тръпка на удоволствие се разля по нея, докато гъбата влизаше все по-навътре в тялото ѝ.

— О, как ми се иска да можеше да направиш това отново...

Чарлз се засмя мрачно.

— Друг път — обеща той. Тя изненада дори себе си, когато изпита внезапната нужда да изстене от благодарност, че е успял да превърне нещо толкова прозаично и дори противно в средство за доставяне на удоволствие.

Вдигна я безмълвно и я свали на килима. Тя се плъзна надолу, издърпвайки го върху себе си. Кожата му изгаряше тялото ѝ, повърхността ѝ беше осезаемо по-груба от нейната, но дори това ѝ се виждаше заредено с възможности за чувствена наслада, която караше цялото ѝ тяло да се тресе от удоволствие.

— Целуни ме — молеше тя, и докато той навлизаше плавно в нея, изви тялото си така, че устните му да срещнат нейните. С първия му натиск гъбата се плъзна по-навътре в утробата ѝ, неочакваното усещане изтръгна стенание от гърлото ѝ. Тя го притисна още по-силно към себе си, докато той ускоряваше ритъма. Първоначално навлизаше бавно и дълбоко, но после движенията му станаха по-бързи и неудържими, възпламенявайки цялото ѝ тяло. Кожата ѝ пламтеше от страст и жажда, жажда за него, за още наслада... Той постави лактите си от двете страни на главата ѝ и хвана лицето ѝ с ръце. Очите му отразиха пламъка, който гореше в нея. Изведнъж тя усети, че се губи в тях, че изчезва в чувствения екстаз.

Горещината бавно се оттегляше, оставяйки я задъхана и омекнала на килима. Чарлз се беше претърколил настрани, вече не дишаха в ритъм, а въздухът излизаше с хриптене от гърдите им.

— Благодаря! — каза тя, затваряйки очи.

— Не ме задължавай с благодарности — каза Чарлз толкова нежно, че тя едва го чу, — просто кажи — изпитах невероятно удоволствие.

— Определено беше невероятно! — съгласи се Маги, но в себе си го почувства като сбогуване.

11

— Чарлз! Слизай веднага долу! Половината гости вече пристигнаха!

Чарлз вдигна поглед и видя сестра си на вратата на кабинета си. Очите ѝ бяха разгорещени дори докато му се цупеше. Той се изправи, потискайки раздразнението си и си наложи да излъчва безразличие. Странната верига от събития, която беше започнала с желанието на сестра му да унижи незаконната дъщеря на баща им, съвсем скоро щеше да свърши. Трябваше да изпитва задоволство и нетърпение, но тези емоции бяха притъпени от страха му пред евентуалния провал.

Въпреки всички опити на Чарлз да я успокои, Маги в последните седмици ставаше все по-неспокойна, а Дани О'Съливан ѝ пращаше все по-настойчиви бележки. Тя не говореше за страховете си като другите жени. Вместо това се вцепеняваше всеки път, когато разговорът затихнеше. Въпреки уверенията на Чарлз, че притесненията ѝ са напразни, нейните стракове и несигурност пораждаха неувереност и у него.

И още нещо помрачаваше настроението му и то нямаше нищо общо с Дани. Днешното тържество слагаше край на отношенията му с госпожица Маги Кинг. Тя вече си беше купила билет за Америка и се готвеше да замине в деня след празненството. Чарлз не бе доволен от това, но какво можеше да направи? В Лондон Маги беше нещастна, образът на Дани ѝ се привиждаше зад всяка сянка, зад всяко прошумоляване на дърветата. По никакъв начин не можеше да я убеди, че ще бъде на сигурно място в къщата му като негова любовница. Той разбираше егоистичността на доводите си и беше достатъчно честен, за да не настоява прекалено. Все пак беше джентълмен, а и много уважаваше Маги.

— Идваш ли? — попита Мили нетърпеливо, прекъсвайки мислите му.

Чарлз осъзна, че е стоял неподвижен, гледайки пламъците в огнището. Той успокои лицето си и вдигна надменно вежди, действие,

което със сигурност щеше да ядоса сестра му.

— Разбира се. Просто те чакам да тръгнеш.

Мили разкърши рамене и излезе от стаята. Чарлз, я последва безмълвно, докато тя се носеше през източната галерия към главното стълбище. Въодушевляването ѝ надделя над раздразнението и след десет стъпки тя отново забъбри въодушевено.

— Всички гости подраниха. Почти половината са били на чай при Ашкрофтови. Защо не отиде там да ги поздравяваш? Лорд Рашуорт както обикновено не е искал да се помръдне от креслото си, но лейди Рашуорт и лейди Виктория вече пристигнаха и се качиха да се освежат. Лорд и лейди Джеймс Ашкрофт, трите им дъщери и господин Уелдън пият чай в китайския салон с мама. Мъжете от фамилия Радклиф пристигнаха с тях, после дойде и лорд Хамилтън...

Чарлз слушаше с половин ухо изреждането на гостите. Някои от тях идваха всяка година, следвайки традиция, установена още от предците. За тазгодишното събиране обаче лейди Едингтън се беше решила да наруши обичая, който повеляваше броят на мъжете и жените да е равен. Колко точно са дъщерите и синовете на елитните гости беше твърде незначителен въпрос за нея. Повечето поканените живееха под наем в именията на Едингтънови на не повече от миля от главния замък. Така названието „домашно тържество“ беше придобило почти символичен смисъл. Всяка година с него отбелязваха началото на лондонския сезон и дългата поредица от празненства и балове, на които висшето общество уреждаше браковете на своите наследници. Гостите познаваха Чарлз по-добре от всеки друг не защото той ги бе избрал за свои приятели, а защото, както казваше майка му, „те са от нашата черга“. Чарлз така и не беше разбрал какво точно представлява „нашата черга“, защото тези хора не бяха равни нито по общественото си положение, нито по богатство или политически убеждения. Маги трябваше да заблуди точно тях. Струваше му се, че това няма да е толкова трудно, защото малцина от тях познаваха всички правила и обноски, които тя беше овладяла през последните седмици.

Възбудените им гласове достигнаха до ушите му, когато двамата с Мили стигнаха върха на стълбището над главния вход. Високо над балюстрадата се издигаше син купол, където Европа, понесена на гърба на бика, се рееше над морето. А долу ниско се мяркаха рояк камериери, ръководени от облечения в небесносиня ливрея портиер,

който отваряше и затваряше вратата с необичайна тържественост. Високата порта се отвори отново, когато Чарлз и Мили заслizaха по стълбата. Лорд Гифърд се появи под ръка с непозната дама. Следваше ги сър Натаниел Дайнс. Докато непознатата влизаше, лицето на Мили изрази объркване, което обаче скоро бе последвано от осъзнаване и екзалтация. Чарлз потисна тържествуващата си усмивка. Планът да представят Джейн Хаузър в компанията на двамата му приятели беше гениален. Макар че Чарлз се ласкаеше, че той го е измислил, всъщност заслугата беше на Дайнс. Баронетът знаеше, че Чарлз има твърде незначителен опит с интригите на светското общество. Чарлз им беше споделил притесненията за начина, по който ще представи на Мили непознатата. Знаеше, че тя ще бъде нащрек заради облога им. Всяко непознато лице щеше да събуди подозрението ѝ. Дайнс се засмя и заяви, че трябва да направят лъжлив ход и предложи своята позната Джейн Хаузър. Чарлз се съгласи, че идеята е отлична.

Каквато и да беше госпожица Хаузър, а доколкото познаваше хората от простолюдието, в чиято компания Дайнс често се забавляваше, тя не беше дама. Бе много красива, със златни къдрици и големи пъстри очи. Роклята ѝ беше скъпа, но не дразнеше очите. В нея обаче имаше нещо твърде вулгарно, твърде самоуверено. Мили със сигурност щеше да разкритикува цветовете, шарките и кройката на роклята ѝ. Щеше да отбележи недостатъците на прическата ѝ, в която къдриците не са съвсем на място. Но и без специалните познания на сестра си Чарлз също усещаше, че видът на непознатата е по-скоро нагласен, а не изискан.

— Това ли намери Чарлз? Мислех си, че дори и ти можеш да се справиш по-добре.

— Тя не трябва да заблуди теб, а другите. Затова си затвори устата и ги остави те да преценят — отвърна троснато той.

Мили пристъпи напред, за да посрещне новодошлите и да ги покани в салона. Тя поздрави много радушно лорд Гифърд в рязък контраст със студеното кимване, с което удостои Дайнс. Веднага обаче загука към госпожицата, която ѝ беше представена като негова братовчедка. Мили погледна през рамо към Чарлз, давайки му да разбере, че няма да е нейна вината, ако гостите не се заблудят от хубавото личице на новопристигналата. Мили взе три лаврови венчета

от подноса на една камериерка, и постави две на главите на новодошлите господа, а третото върху косата на Чарлз.

— Чух, че тази година темата била гуляйджийска — весело каза Гифърд, намествайки венчето си.

В отговор Мили се нацупи смразяващо:

— Темата е римски пасторал! — каза тя отчетливо. Взе една огърлица от цветя и я наниза на врата на госпожица Хаузър върху огърлицата, която тя вече носеше. С учтиво извинение и предупредителен поглед към лорд Гифърд Мили демонстративно хвана жената за ръце и се засуети около нея с едва прикрита наслада. Чарлз не пропусна тържествуващия блясък в очите на госпожица Хаузър, когато тя изчезна във вътрешността на къщата, оставяйки го насаме с Дайнс и Гифърд.

— За бога, Дайнс! Тя е просто перфектна! — каза Гифърд, щом жените излязоха.

Дайнс се усмихна самодоволно и намести монокъла си, за да проследи оттеглянето на своето протеже.

— До час ще ги е накарала да се гърчат от ужас. Можеш ли да си представиш физиономията на сестра си, когато се запознае с госпожица Хаузър? — Гифърд се захили. — Виктория ще изглежда, сякаш е смукала лимон, обзалагам се.

— Казал си на Гифърд? — Чарлз изгледа втренчено Дайнс, въпреки очевидността на отговора. Беше по-добре, отколкото да попита „Защо, по дяволите, го направи!“, което всъщност му се искаше да каже.

— Не смяташ ли, че заслужавам доверие, приятелю? — тонът на Гифърд беше безгрижен, но сините му очи пламтяха. — Вече знаех половината ти план така или иначе. Какво лошо има да ми позволите да помогна при реализирането на лъжливия ход.

— Докато това те забавлява, може да ти се вярва, но когато ти омръзне... — каза Чарлз.

Гифърд се засмя, успокоително.

— Вярно, стари приятелю, вярно. Но мисля, че за една вечер няма да ми омръзне.

Дайнс обясни:

— Трябваше да изглежда, сякаш сме имали проблем с намирането на подходяща кандидатка. Включването на Гифърд ще

помогне да внушим тази версия.

Чарлз кимна, все още не напълно убеден. На Гифърд не можеше да се разчита. Ако маскарадът не го забавляваше достатъчно, той на драго сърце би развалил целия замисъл, само за да види какви ще са последствията. А можеше вече и да се е досетил за Маги. Все пак беше на прослушването и знаеше какво търси Чарлз. Щеше да е по-сигурно, ако го държат по-далече от центъра на събитията.

— Кога ще видим истинската? — попита Гифърд с лукава усмивка. Чарлз се отдръпна с раздражение. Имаше ли нещо, което Дайнс на не е издал?

— Нека първо видим кои са останалите гости.

— Вече почти всички са тук и можем да започваме — фриволно подметна Гифърд.

— Защо не — каза Чарлз, борейки се с усещането, че започва да губи контрол над ситуацията. За да не се разкреши на Дайнс, той се обърна и тръгна към китайския салон, подканяйки приятелите си да го последват.

Помещението вече беше пълно. Лейди Едингтън стоеше в единия край, обкръжена от група по-възрастни дами: майката на Гифърд, лейди Ращуорт, сестра му Виктория, лейди Джеймс Ашуърт, украсена с огромен диамант, който блестеше на врата ѝ. По-младото поколение се беше разпръснало из цялата зала. Момичетата Ашуърт, момчетата Радклиф и дъщерите на Хайд непрекъснато се събираха и разделяха, образувайки произволни компании. По-възрастните мъже се бяха отделили в далечния край зад една голяма ваза, която закриваше далечната врата. Припомняйки си списъка с поканените, Чарлз установи, че липсват само неколцина — семейство Мортимър, които почти неизбежно закъсняваха, и семейство Моръл, които може и да не са били поканени тази година заради клюките в жълтите вестници, предизвикани от скандалната афера на лорд Моръл. Не че лейди Едингтън по принцип беше против аферите, освен ако не са свързани с нея и собствения ѝ съпруг. Но да се оставиш да те спипат и да те изложат пред цялото висше общество беше признак на лош вкус. А това не можеше да се прости лесно. Гифърд внимателно огледа залата и повдигна вежди:

— Пристигнали ли са достатъчно хора?

Чарлз отговори утвърдително с леко присвиване на раменете. Гифърд се втурна към групичка младежи, събрани около един клавесин. Инструментът бе поръчан от един от предишните лордове Едингтън, любител на източната екзотика. Беше настроен според ориенталската гама от пет тона и блестеше с изкусните си резби, с червения си лак и украшения в китайски стил. Една от близначките Хайд се изпречи пред него, но Чарлз не успя да я разпознае. Другата близначка, Мили, госпожица Хаузър и момчетата Радклиф стояха в полукръг около клавесина. Гифърд се присъедини към тях. Чарлз го последва, а Дайнс тръгна към друга компания.

— Знаете ли, госпожице Кросъм — каза Гифърд по обичайния си отегчен начин, — идвайки насам, видях да се строи цял дворец. За кого ли е?

Мили се впусна в обяснение:

— На лорд Лангстън. Не е ли невероятен? Казва, че го строят по подобие на готическо абатство.

Питър Радклиф се засмя:

— Никога не съм виждал абатство с толкова много колони и кули.

— Не знаете ли? — включи се едната близначка — Лангстън се смята за познавач на средновековието и постоянно цитира „Смъртта на Артур“, за да установи къде е бил истинският Камелот. Обзалагам се, че в двореца му ще има кръгла маса, както и рицарска зала с оръжия и стари брони във всеки ъгъл.

— И гербове на всяка стена — добави другата близначка, изсвирвайки на клавесина тон, който трябваше да прозвучи готически, но бе просто глух.

— И огнище за печене на шиш в кухнята — съгласи се първата.

Гифърд огледа залата с досада.

— Все пак звучи по-интересно от скучния следобеден чай с бисквити, придружен от същите клюки, каквито обсъждаме на всяко парти.

— Искате ли да го разгледате? — попита Мили.

Благодаря ти, Мили, каза си тихо Чарлз.

— С удоволствие бих го видяла! — госпожица Хаузър се въодушеви пискливо. Близначката на пианото погледна скришно към сестра си и двете прихнаха.

— Не виждам защо да не отидем, ако имаме достатъчно карети — каза Чарлз в отговор на погледа, който сестра му му отпрати.

— Каретата на Дайнс е все още тук — каза Гифърд.

— Както и нашата — добави Питър.

— Ще наредя да ги докарат — каза Чарлз, кимайки на един пазащ, който дискретно бдеше в края на залата. — Нека видим колко от другите ще поискат да дойдат.

— Чарлз, ти също ще дойдеш, нали? — намеси се Мили с превзета гримаса. — Имаме нужда от водач, който да ни обяснява детайлите. Знаеш, че не обръщам много внимание на строежите.

— Разбира се — каза Чарлз хладно.

Отне им половин час, докато докарат каретите и се разпределят по тях. Най-накрая всички, които искаха да тръгнат, бяха настанени и потеглиха.

Чарлз се оказа притиснат между Гифърд и Кристофър Радклиф в ландото на Едингтън. Радклиф се опияняваше от собствената си важност, блестейки в новата си капитанска униформа. Срещу него седеше сестра му и неизбежната госпожица Флора Ашкрофт, чиято майка през целия сезон се опитваше да ги сватосва. Зад гърба на Чарлз се чуваше как Дайнс забавлява госпожица Хаузър с някакви истории. Те се возеха в карета, която делеха с лорд Хамилтън, лорд Радклиф и госпожица Ашкрофт. Близначките Радклиф бяха най-отзад в покритата си карета. Процесията премина през моста, после прегази през малкото поточе точно пред вратите на имението и зави към главния път, който водеше към Лондон.

Това е, помисли си Чарлз, маскирайки чувствата си под маската на безразличие. Беше дошъл моментът на истината. Ако планът му се провалеше, Лили Барет щеше да бъде осъдена на вечно отлъчване от обществото. Но не само това предизвикваше спазми в стомаха му. Истината бе, че той искаше Маги да успее по причини, които нямаха нищо общо с глупавия облог. Искаше поне веднъж да я види победителка в света, който я беше сломявал толкова пъти. Искаше да я припознаят в неговите среди, защото подозираше, че тя се чувства равностойна на всички благородници. Не знаеше защо успехът ѝ е толкова важен за него, но наистина беше. Особено сега, докато в напрегнато мълчание приближаваха целта.

— Какво е това? — попита госпожица Флора, нарушавайки обичайното си мълчание.

— Толкова скоро? Не може да бъде — Чарлз се притесни, че тя може да е видяла Маги, но проследи погледа ѝ и забеляза, че до пътя имаше огромен ров, в който група работници копаеха, потънали до кръста в земята.

— Газопровод. Вероятно го прокарват до къщата на Лангстън. — Очите на Флора се разшириха. — Това е опасна работа, на работниците е строго забранено да пушат.

— И какво ще стане, ако го направят? — попита Флора с ужасен тон.

Чарлз повдигна вежди. Тя беше толкова... детински наивна, почти неестествено инфантилна.

— Може да се взривят. Напоследък в покрайнините на Лондон често избухва газ. Има съборени къщи и огромни дупки в земята.

Изражението на госпожица Флора се изпълни със страхопочитание, докато подминаваха работниците. Тя извърна глава, за да ги вижда възможно най-дълго.

— Ето го — извика Мили, когато една построена наполовина къща се показва зад завоя — грандиозен строеж от сив варовик. Чарлз се обърна, но вместо да гледа къщата като всички останали, вниманието му се съсредоточи върху един малък спретнат файтон, който зави по главния път точно пред тях.

Влиза Маги. Отдясно на сцената.

Само десет минути преди това Маги седеше и зъзнеше в тъмнината на спрялата карета. Седнала срещу нея, Сали я гледеше напрегнато в мрака. Шест седмици и половина усилена работа лежаха зад тях. Маги се чувстваше като тънка посребрена верижка, която трябваше да мине за бижу от истинско сребро. Знаеше, че истината прозира от всички ръбчета, но какво можеше да направи? Единственото, което ѝ оставаше, беше да се скрие в тъмния ъгъл на каретата и да се надява да не я забележат. Щеше да играе ролята си една седмица и после... После изобщо не се знаеше какво ще последва. Въпреки че се страхуваше от живота в Ню Йорк, вярваше, че все някак Сали и тя ще се справят. Трудната роля, която трябваше да изиграе тази вечер, би трябвало да обсебва изцяло съзнанието ѝ, но мислите на Маги се връщаха отново и отново към неизбежната загуба.

Не на Нан, Моли, Джо или останалите, а загубата, за която през цялото време знаеше, че е неизбежна — Чарлз. Каза си, че всъщност ще ѝ липсва къщата. И лесният живот. А Чарлз и странният му характер въобще няма да ѝ липсват. Нито пък подчертаното му внимание, което я караше да се чувства като единствената жена на света. Нито сухият му хумор, нито редките, но искрени усмивки, нито лицето му, нито интелектът, нито духът, нито тялото му... Нямахше как да ѝ липсва никое от тези неща, след като всъщност никога не са били нейни, помисли си тя. Шумът от тичащи крака прекъсна мислите ѝ. Идваше малкото момче, което Чарлз беше наел за съгледвач. Маги чу как то задъхано казва на кочияша, че каретите, идващи от имението на Едингтън, вече се виждат. Каретата рязко се раздвижи и за да се задържи, Маги трябваше да се хване за дръжката на вратата. Лицето на Сали срещу нея побледня още повече. Тя също се хвана за своята дръжка. Каретата зави зад ъгъла и се разтърси заради силното изпукване на повредената ос. *Надявам се да се счупи навреме*, помисли си Маги, стискайки още по-силно дръжката. Тази част от плана беше нейна идея. Имаше известен риск, но това си беше класически трик, който носеше сигурен успех. Мина секунда, после още една, но нищо не се случи, освен че оста изпука. Няма да стане...

Каретата рязко набра скорост и след секунда повредената ос се счупи на две. Маги и Сали бяха изхвърлени в задната част на купето, което се наклони назад и спря внезапно в опасно равновесие. Маги чу сподавени писъци, които я извадиха от моментното ѝ замайване. Осъзна, че не са на Сали, а че идват от отсрещната карета. Отпусна се на седалката и оправи полата си, за да направи място на Сали да заеме отрепетираната позиция.

— Ранена ли си? — попита Маги.

— Само драскотини — каза Сали плачливо. — А ти?

— Нищо ми няма. — Маги притихна за момент и се заслуша във врявата отвън. — Мислиш ли, че идват да ни помогнат? — Тя напрегнато наблюдаваше вратата, която сега беше точно над тях. През прозорците на каретата се виждаше част от небето и върхът на живия плет. — Вратите се отварят навън. Ще трябва да се подпра на нещо и да бутам, но мисля, че ще можем да излезем...

Шумът от възбудени гласове приближаваше и точно когато Маги разсъждаваше как да се намести, така че въпреки неудобния кринолин

да може да избута вратата, тя неочаквано се отвори и непознато мъжко лице се показа на фона на небето. Върху косата му имаше необичаен венец от листа, което му придаваше толкова странен вид, че Маги зяпна.

— Здравейте! — каза непознатият. — Я да видим има ли някой жив тук.

— Какво става, Питър? — попита нетърпелив женски глас.

— Искам да видя — обади се друг.

Лицето на Питър се извърна за момент, за да погледне спътниците си.

— Страшни егоисти сте. Щяхте да се радвате, ако тук имаше цяло семейство окървавени сирачета, нали?

Възмутени възгласи последваха забележката му, но Питър вече подаваше рицарски ръка към пострадалите:

— Мадам?

Маги не знаеше какво друго да направи и я пое. След миг беше издърпана навън. За миг се запъна на вратата, кринолинът ѝ за малко да се заклеци, но мъжът ловко я хвана през кръста, сложи я на земята и изискано изрече:

— След вас, мадам.

После я огледа и изненадано възкликна:

— Колко сте дребничка само! — После обаче осъзна, че подобен коментар може да бъде сметнат за нахалство и добави: — Моля да ме извините!

После се обърна отново към повредената карета, за да извади Сали. За това му беше нужно малко повече усилие. Маги не можеше да си поеме въздух, защото щом мъжът се обърна, около нея се завихри облак от женско внимание и състрадание. Нежни лица, светли очи, скъпи дрехи, блестящи бижута, огърлици от цветя. Всички дами изглеждаха направени по един и същи шаблон. За миг Маги имаше усещането, че всички те са едно и също момиче, въплътено в цяла дузина тела. После осъзна, че илюзията се е породила от факта, че две от момичетата са близначки.

— Добре ли сте?

— Уплашихте ли се?

— Ударихте ли се?

— Чувствате ли се замаяна?

Маги нямаше време да отговори на въпросите им, но в последвалия водопад от представяния успя да запомни няколко имена, между които и това на сестрата на Чарлз — Милисънт Кросъм, Питър Радклиф, лейди Мери и лейди Елизабет, или може би бяха обратно. Маги вече познаваше Джейн Хаузър, но никоя от двете не се издаде. Зад кръга от жени стояха мъжете. Те наблюдаваха сцената с примесени чувства на любопитство и забавление, очевидно забравили за венчетата на главите си. Чарлз изглеждаше особено нелепо, въпреки че любопитството, изписано по лицето му, го оприличаваше на останалата част от групата. Въпреки че вече се бяха сблизили много, Маги не знаеше за много черти на характера му. За пръв път от седмици насам тя го вида не като мъж, а като лорд. Сърцето ѝ подскочи, когато погледите им се срещнаха. Не мога да повярвам, че планът ни успя, каза му тя мислено и бързо премести поглед от него, преди някой да забележи.

— Дами, ако искате отговор, трябва да дадете на госпожицата възможност да каже нещо.

Забележката дойде от страна на Питър Радклиф, който вече беше измъкнал Сали и се беше върнал в свитата на Едингтън. Жените утихнаха и Маги им се усмихна с една едновременно искрена и леко объркана усмивка.

— Добре съм, благодаря на всички ви, но доста се изплаших.

— Нищо чудно! — възкликна едно младо момиче, което изглеждаше съвсем обикновено, с изключение на огромните си сини очи.

— Накъде отивахте? — попита госпожица Кросъм.

— Към Базелхърст. Не знам дали сте го чували. Аз самата не бях до преди две седмици, но изглежда е някакво село до Екзитър. Доколкото чух, доста старомодно.

— Сама? На място, където никога преди не сте били? — попита една от близначките и в очите ѝ блесна авантюристична искра. Маги разпозна гласа, който я питаше дали е ранена.

— Отивах с камериерката си — каза Маги, кимайки към Сали, която беше застанала до каретата. — Вече си нямам никой друг.

— Никой? — повтори една от близначките.

Маги вдигна ръка към устните си, сякаш за да възпре това, което бе казала току-що.

— Нямах това предвид. Сигурно съм прозвучала като най-неблагодарното същество на планетата. Имам роднини... братовчеди... в Базелхърст, които любезно ме поканиха да отседна при тях, за да не съм принудена да живея в града като стара мома без приятели. Но никога не съм ги срещала, нито бях общувала с тях, преди моят прачичо да почине.

— Определено — отговорът дойде от висок, тъмнокос мъж в края на групата, който стоеше до дребен русоляв джентълмен, насочил монокъла си към нея. — Днес много опасности дебнат младите жени без роднини. Най-малката от които е, каретата ѝ да се развали.

Маги се насили да изглежда любопитна.

— Адвокатът ми разпродаде имуществото на чичо, за да мога да напусна къщата му с останалата част, но аз задържах каретата, защото прецених, че ще е по-разумно да пътувам дискретно и да я продам, когато пристигна. Той беше болен отдавна и предполагам, не я е поддържал добре — тя погледна към счупената карета.

— Изглежда все пак е било по-разумно да се кача на пощенската кола. — Тя погледна тъжно към мъжа, но ѝ отговори госпожица Кросъм:

— Бедничката! Просто трябва да останете с нас като гостенка на майка ми, докато успеете да се свържете с роднините си.

Маги я погледна едновременно стреснато и подозрително, напълно естествено предвид странните костюми на компанията, но вътрешно ликуваше. Чарлз се оказа прав. Присъствието на госпожица Хаузър бе успокоило Мили и тя по никакъв начин не свързваше Маги с облога.

— Не бих могла...

— О, за бога. Ще имаме домашно тържество, не се натрапвате по никакъв начин. И не се притеснявайте от странните ни костюми. Те са свързани с една стара традиция на семейство Едингтън. Едно време партито е било бал с маски, но вкусовете се менят и сега е останало само това. Съвсем безобидно...

— Имате предвид лорд Едингтън... — попита Маги с облекчение в гласа.

Чарлз си проби път през тълпата от жени:

— Същият. Сестра ми е напълно права, майка ми би се зарадвала да отседнете при нас — в гласа му се усещаше нотка на ирония, сякаш

се съгласява само защото не смята, че си струва да води този спор.

— Благодаря — каза Маги кротко. — Предполагам, че трябва да се представя сама, след като няма кой да го направи вместо мен. Аз съм Маргарет Кинг. Покойният ми чичо беше Тertiъс Кинг. — В отговор на празните им погледи тя допълни. — Водеше много уединен живот и едва ли го познавате.

— Елате в нашата карета — каза госпожица Кросъм състрадателно. — Камериерката ви може да се вози с Елизабет и Мери, докато кочияшът ви намери начин да поправи каретата.

Останалите дами я изгледаха възмутено и засегнато, задето им бе отнела обекта на интереса им, и им е оставила само камериерката.

— Благодаря — повтори Маги, — просто не знам какво да кажа.

Госпожица Кросъм се усмихна, свали огърлицата от врата си и я сложи на Маги. — Не казвайте нищо!

— Хайде смело напред, млада госпожице.

Маги се подчини. Щом пристигнаха в къщата на Едингтънови — огромна бяла сграда, която далеч надминаваше очакванията ѝ, Маги бе настанена в един страничен салон с обещанието, че госпожица Кросъм веднага ще извика майка си. Кое то тя бързо го направи.

Вдовстващата лейди седна в едно огромно кресло, което смаляваше слабото ѝ тяло, а две облечени в черно жени застанаха от двете ѝ страни. Тя погледна младата жена с леко притеснено изражение, но не със скептичната напрегнатост, която Маги очакваше от жената, родила Чарлз. Лейди Едингтън поклати глава и това накара блестящите черни мъниста върху гърдта ѝ да засияят.

— Милисът казва, че ви е намерила на пътя — със съмнение започна възрастната жена, кимвайки към дъщеря си.

— Да, госпожо — отвърна Маги с почиттелно кимване.

— С каретата ми се случи инцидент и дъщеря ви беше така любена да ме покани в колата си. Уверявам ви, че не искам да нахалствам.

Лейди Едингтън изглеждаше раздвоена.

— Кой е баща ви?

— Уилям Кинг от Самърсет — излъга Маги. Фамилията ѝ обаче звучеше убедително, защото имаше доста починали мъже, които я носят.

— Разбирам — каза лейди Едингтън и на Маги ѝ стана ясно, че тя никога не е чувала за Уилям Кинг и че цялата тази история я изпълва с подозрения. Зад нея госпожица Кросъм оглеждаше любопитно Маги. С въздишка и още един притеснен поглед милейди каза:

— Не сте точно от нашата черга.

— Досега съм живяла много уединено със семейството си, мадам — смирено каза Маги.

— Но изглежда сте по-добре възпитана в сравнение с много от компаньонките и роднините ми — каза възрастната жена и Маги потисна усмивката си, мислейки си за госпожица Хаузър.

Жената зад лейди Едингтън изглежда се почувства обидена и Маги прехапа устна, осъзнавайки, че току-що си е спечелила нов враг.

— И все пак не знам нищо за вашите роднини — каза милейди, забравяйки за присъствието на свитата си. Тя поклати глава и накара мънистата по огърлицата си да затанцуват. — Изглеждате мило момиче, а от всичко, което Милисът ми разказа, изглежда сте страдали незаслужено. Ще се радвам да бъдете наша гостенка на тържеството ни. След това ще направя някои проучвания и ще видим.

— Благодаря, мадам — каза Маги и всичкото напрежение в нея се отля.

— Предполагам, че ще искате да се освежите след днешните приключения. — Не беше въпрос, а заявление, което обаче не можеше да е по-добре дошло за Маги.

— Да, много благодаря, мадам.

Лейди Едингтън разклати стъкленото звънче, което стоеше на масата до нея, и веднага влезе една камериерка.

— Заведете госпожица Кинг в някоя стая.

— Коя, милейди? — попита камериерката.

Лейди Едингтън се поколеба:

— Зимните покои отворени ли са?

— Да, милейди.

— Тогава я отведете там.

Маги се поклонил на домакинята и последва камериерката по стълбите към стаята. Момичето отвори вратата и отстъпи настрана, смирено изчаквайки Маги да влезе.

— Вечерята е в осем, госпожице — каза камериерката.

— Ще изпратя някой да запали огън. — В този момент донесоха и багажа на Маги.

— Благодаря — каза Маги разсеяно, пристъпвайки в стаята. Тя почти не чу, когато камериерката си тръгна. Намираше се в най-пищната дневна, която някога беше виждала. Имаше смътен спомен как влезе в имението на Едингтън през един обширен коридор; салонът, в който лейди Едингтън я посрещна, също беше луксозен, но Маги бе толкова притеснена от разговора си с лейди Едингтън, че почти не им обърна внимание. Но сега, след като първоначалната треска беше преминала, а тя успешно бе преодоляла първите препятствия, можеше да се наслади на стаята.

Всичко в стаята беше бяло. Подовете бяха мраморни, стените — покрити с гипс и дамаска, дървото на ламперията и подът бе така обработено, че малките парченца оформяха деликатни златни мозайки. Но видът на стаята изобщо не беше стерилен. Маги се учуди, че съществуват толкова различни нюанси на бялото, които в сенките на нощта преливаха между сиво и синьо.

Три часа след драматичното представяне на Маги в тяхното общество, компанията все още беше в треска, която измести дори възмущението им от скандалното присъствие на госпожица Хаузър, както и вълнението от обиколката на недостроеното имение на Лангстън. В отсъствието на Маги историята се преразказва поне дузина пъти на всички гости, които още не я бяха чули. Лейди Мери и лейди Елизабет въвлякоха Фърн Ашкрофт в драматична инсценировка на цялата случка.

— Мама прояви забележително гостоприемство. Нареди да настанят госпожица Кинг в зимните покои — съобщил Мили на Чарлз, докато минаваше зад стола му. — Сега си почива, за да се възстанови от шока, бедничката, но за вечеря обеща да се присъедини към нас.

Чарлз хвана Мили за ръката, преди тя да успее да се премести.

— Над моята стая?

Мили се освободи и леко се нацупи.

— Не смятах, че ще имаш нещо против. Тя едва ли ще слиза по стълбището да те безпокой посред нощ.

— Да, предполагам, че няма — съгласи се Чарлз, въпреки че съзнанието му нарисува образи, които не съвпадаха твърде с това, което сестра му каза.

Най-накрая стана време за вечеря и с нея отново се появи и най-обсъждания човек в къщата — Маги. Тя заслиза по стълбите, придружавана от една камериерка, точно когато всички минаваха през предния коридор. Моментът беше идеален. Разговорите в миг замряха и всички от компанията едновременно я зяпнаха, защото нямаше подходящ фон от големия бял свод на стълбището, на който така добре да се открият нежният тен и деликатната фигура на Маги.

Тя носеше черна вечерна рокля. Традиционният цвят обаче изглеждаше много неочаквано заради уелото наслояване на различни материи и десени. Дантелена яка обгръщаше раменете ѝ, украсена с блестящи черни мъниста, които се открояваха върху белите ѝ ръце. В тази дреха крехкостта ѝ се превръщаше в ангелска красота, прозрачността на кожата ѝ грееше като алабастр на светлината на газовите фенери.

Маги се поколеба, когато видя, че всички я гледат и зениците ѝ се разшириха. Чарлз знаеше, че в този жест другите виждат просто резервираност и деликатност, но той разбра, че тя се притеснява. Още преди да успее да пристъпи напред и да ѝ подаде ръка, лорд Гифърд го изпревари и пристъпи чевръсто напред, а лейди Джеймс побутна госпожица Флора до Чарлз. Движението на Гифърд сякаш изтръгна всички от захласа им и те започнаха едновременно да се смеят и да говорят, продължавайки към трапезарията, сякаш никога не са спирани. Чарлз послушно подаде ръка на госпожица Флора, която я пое безучастно, загледала в пода.

Ръката на високия тъмнокос господин сякаш бе не на място под нейната, но Маги се опита да прикрие вълнението си, позволявайки му да я въведе в трапезарията. Трябваше да се насили да не се втрещва в Чарлз, опитвайки си да разбере как онова, което тя знаеше за него, и това, което виждаше в тази къща, се побират в един и същи човек. Вместо това Маги се огледа крадешком и забеляза, че нещо не е наред. Обикновено един мъж придружаваше една дама. Но Питър Радклиф държеше във всяка от ръцете си по една близначка, а госпожица Кросъм вървеше редом до друга дама. Само неколцина от останалите отиваха към масата в подходящи двойки.

— Госпожице Кинг — каза мъжът, който я беше хванал за ръка, — ние тук не държим много на церемониала, което може би е хубаво в случая, защото домакините могат да поканят повече дами. Това е една много специална компания, която спокойно може да се увлича в разговори, без страх, че ще изпадне във вулгарност. Ние не следваме модата, а я диктуваме.

— Разбирам... сър... — заекна Маги, понеже не знаеше как да се обърне към мъжа.

— Аз съм лорд Гифърд — представи се той и пламъче просветна в сините му очи. — Естествено, бих могъл да помоля госпожица Кросъм да ни представи, но при тези обстоятелства това би било твърде досадно, нали.

— Вероятно — прошепна тя.

— Щастлив съм от възможността да ви опозная — продължи Гифърд.

Маги го погледна въпросително, улавяйки прекалено личния тон на гласа му, и леко се отдръпна.

— Разбира се — каза тя с всичката студенина, която можеше да изобрази.

— Знам коя сте — прошепна ѝ той, — сър Натаниел Дайнс ми каза. — Той кимна на един мъж отсреща. Русата му коса беше разрошена, а госпожица Хаузър го беше хванала под ръка. Дайнс, приятелят на Чарлз, който бе намерил госпожица Хаузър, спомни си Маги. Никога не го беше срещала, но знаеше за участието му в тяхната инсценировка. Маги сви устни. Чарлз, госпожица Хаузър, лорд Гифърд, Дайнс, кой още знаеше? Но Гифърд не каза нищо повече. Вместо това я поведе към масата. Една от по-възрастните дами заяви, че Маги трябва да е почетният гост, и затова я настаниха до Чарлз. От лукавия блясък в очите на дамата Маги разбра, че е водена по-скоро от любопитство, отколкото от щедрост, защото така си гарантираше, че ще е на не повече от две места от нея. От своя страна Маги беше благодарна за намесата. С Чарлз от едната си страна и Гифърд от другата, тя се подсигури срещу директните атаки на другите гости. Толкова се притесняваше да не обърка нещо, че преди да я поканят да седне дори не бе огледала помещението. Когато обаче се поуспокои, дъхът ѝ спря от великолепието, което се разкри пред очите ѝ. Трапезарията беше бяла и блестяща, стените — целите в ламперия и

бели копринени панели, които блестяха със сребърните си орнаменти. Големи огледала се редуваха с огромни картини на героични теми. Дългата маса беше сервирана за тридесет души и все пак помещението изобщо не беше препълнено. Зад всеки стол стоеше по един лакей в ливрея в златно и синьо. Въпреки това трапезарията можеше да побере три пъти повече гости и прислуга.

Маги крадешком погледна към Чарлз, без да е сигурна какво точно ще види. Това ли е същият мъж, който седеше с нея край малката ѝ масичка в Челси? Този тук с лекота седеше начело на тази пищна трапеза, точно както доминираше и в къщата на любовницата си. На фона на снежнобелия декор той приличаше на златен бог, роден да бъде глава на благороден дом. Накратко, той изглеждаше точно така, както трябва да изглежда лорд Едингтън.

Майка му си бърбеше весело с приятелките си на другия край на масата. От двете ѝ страни се бяха разположили двете по-възрастни дами в семпли черни рокли, за които Маги беше решила, че са компаньонки или бедни роднини. Лейди Едингтън не даваше често знаци, че всичко на масата се случва по нейно нареждане, но в действителност всичко се въртеше около нея, сякаш тя бе пружината на един сложен механизъм. Маги се чудеше какво ли би си помислила милейди, ако знаеше, че любовницата на сина ѝ, идваща от най-дълбоките низини, седи на мястото на почетния гост. Какво ли би направила? Само при мисълта тя усети да я побиват тръпки.

По време на вечерята Маги говори съвсем малко, въпреки че вече не ѝ се налагаше да внимава да яде изискано и правилно да използва различните прибори. Искаше да остане незабелязана възможно най-дълго. Знаеше, че изглежда леко несигурна, но си каза, че това е естествено за едно сираче, което никога преди не е било сред висшето общество, колкото и богато или възпитано да беше.

Чарлз също ѝ промълви само няколко изречения, поддържайки ролята на учтив и тактичен домакин, въпреки че веднъж, когато тя засече погледа му и никой не ги гледаше, той ѝ намигна, бавно и съзнателно. Сърцето ѝ подскочи, а пропастта помежду им сякаш изчезна. В отговор тя леко му се усмихна, отпивайки от виното си.

След вечеря дамите се оттеглиха за десетина минути, после мъжете отново се присъединиха към тях и лейди Едингтън обяви, че ще играят на шаради. Това съобщение беше посрещнато с аплодисменти и въпреки че четирима от гостите мигновено се обявиха за зрители, всички останали — млади и стари — се разделиха на четири отбора. Раздадоха се пликове, подготвени от госпожица Кросъм и лейди Едингтън, които съдържаха задачи с подходящи класически сюжети.

Маги беше много облекчена, защото Чарлз успя да влезе в нейния отбор заедно с лорд Гифърд, две сестри с пепелно кестеняви коси и съпругът на по-възрастната от тях. Отборите се разпръснаха, за да разгледат картинките си. Чарлз заведе техния отбор в един малък страничен салон, който блестеше като алена кутия за бижута. Там лорд Гифърд отвори плика с тяхната загадка. Маги вече знаеше кой от тях коя роля ще играе, защото Чарлз предварително беше разгледал загадките, преди да бъдат запечатани. Така госпожица Уест можа още миналата седмица да ги изрепетира с Маги.

— За най-справедливите! — прочете лорд Гифърд и по-гледна нагоре. — Ще играем сцената, в която Парис решава коя от трите богини да получи златната ябълка.

— Но това не е нито римско, нито пасторално — възкликна уж спонтанно Маги. — Чарлз публично я беше информирал за темата на тържеството по време на вечерята. Всички я погледнаха и на нея не ѝ се наложи да симулира изчервяването си.

— Госпожица Кросъм има доста свободна представа за обхвата на темата си. Но ние сме късметлии, защото имаме три жени, които могат да играят богините. В противен случай със сигурност аз трябваше да бъда Афродита — каза Гифърд.

Маги се засмя по задължение, а Чарлз улови изкуствената ѝ реакция през рамото на Гифърд и вдигна вежди. *Какво иска? Аз съм*

актриса все пак! помисли си тя, но не посмя да му отпрати някоя гримаса, както ѝ се искаше.

Ролята на Хера беше дадена на най-възрастната сестра, Фейт Уелдън. Зевс, естествено, беше нейният съпруг. Чарлз категорично отказа да носи крила на обувките си и така получи ролята на Парис. Госпожица Уелдън нежно принуди Флора Ашкрофт да приеме ролята на Афродита. Лорд Гифърд взе тази на Хермес, а за Маги остана Атина. Щом ролите бяха разпределени, всички се разпръснаха, за да приготвят костюмите и репликите си. Маги тръгна с няколко гости, които се бяха отправили към спалните си. По пътя подмина госпожица Флора, която се опитваше да влезе в стаята си, но тя обаче се беше оказала заключена отвътре.

— Фърн! — изплака тя от яд, блъскайки по вратата.

— Знам, че си вътре, отвори ми.

— Не може да влезеш — чу се глас отвътре, — защото ще видиш какво правя. Освен това имам нужда от помощта на Кари, а ти ще ми я отмъкнеш.

Госпожица Флора гледаше безпомощно вратата. Затруднението на богатото момиче не можеше да трогне сърцето на Маги, особено пък, когато ставаше дума за такава дреболия, но от друга страна, тя изглеждаше толкова нещастна.

— Госпожице Кинг.

Маги отклони вниманието си от Флора и видя зад себе си лорд Гифърд и сър Натаниел.

— Да, сър? — каза тя, опитвайки се да прикрие притеснението си.

Гифърд пристъпи напред и представи мъжа, застанал до него:

— Сър Натаниел Дайнс.

Маги кимна.

— Посочихте ми го преди вечеря.

Сър Натаниел беше чист, избръснат, безупречно облечен млад мъж с аристократично рошава коса.

— Идваме да ви предложим услугите си. Решихме, че след като за първи път играете тази игра, може би имате нужда от някои съвети.

— Благодаря, сър, но мисля, че никой няма да се изненада особено, ако госпожица Кинг, която е живяла откъсната от обществото, не е брилянтна в играта на шарада — каза Маги, изпитвайки

инстинктивно недоверие към чернокосия лорд. — А и тъкмо се канех да предложа на госпожица Флора да си помогнем взаимно.

— Добре тогава — каза Гифърд, кимна и продължи надолу по коридора заедно със сър Натаниел.

Маги се приближи до момичето:

— Госпожице Флора?

То обърна блестящите си виолетови очи към нея. Изглеждаше много притеснена и изплашена. Ако беше хубавка, очите ѝ щяха да я правят невероятно красива, но чертите ѝ бяха толкова сиви и обикновени, че очите само подчертаваха невзрачността им.

— Да, госпожице Кинг?

— Защо не си потърсим заедно костюми? Може например си направим хитони от чаршафите ми. — Маги усещаше, че усмивката ѝ е скована, но се надяваше момичето да не забележи.

— О, това би било чудесно — каза то.

Маги спря пред вратата си, а госпожица Флора се изкикоти. В отговор на въпросителния поглед на Маги тя каза:

— Това са Зимните покои. Сигурна съм, че лейди Едингтън е искала да бъде любезна с вас, но преди време тук бяха настанили най-абсурдната куртизанка, любовницата на един от лордовете Едингтън. Той мразел жена си, но не смеел да я премести от апартамента ѝ, заради нейното богатство. Затова прокара стълба, която я свързва със стаята отгоре, където той сам се нанесъл. От тогава това е стаята на всички негови наследници. — Дължината и скандалността на историята изглежда изцедиха всичката енергия на Флора, защото когато свърши, тя се сви в себе си. — Простете. Не трябваше да го казвам... било е преди много време. Лорд Едингтън се премести в стаята на баща си, от уважение към майка си и защото не искаше да я кара тя да напуска апартамента си. Тук сигурно от сто години не е живял никой.

Маги отвори вратата и влезе вътре, осмисляйки информацията.

— Покоите на Лорд Едингтън са точно под моите?

— Да — каза Флора с нещастен вид. — Наистина съжалявам. Сигурна съм, че е напълно благоприлично. Лейди Едингтън просто искаше да бъде мила. Това е най-големият апартамент след нейния. Можете да заключите вратата към стълбата, ако вече не са я зазидали.

— Сигурна съм, че всичко е наред. Поласкана съм, да съм в този апартамент. Сега нека повикаме камериерката и да видим какво ще измислим за костюмите си.

Маги и Флора свалиха чаршафите, за да си направят класически хитони, и започнаха да търсят аксесоари, чрез които да обозначат ролите си. Костюмът на Маги беше много лесен за довършване. Флора я заведе в една стая, която нарече „Ловната“, където Маги намери не само шлем и меч, но и една препарирана патица, която Флора с кикотене привърза към рамото ѝ. На връщане Маги се зарадва, че не срещнаха сър Натаниел и лорд Гифърд.

— Не прилича много на сова, нали? — попита Маги, докато се оглеждаше в огледалото. Шлемът не изглеждаше като никой от шлемовете на Атина, които тя беше виждала, а и падаше върху челото и ушите ѝ, а офицерският меч беше толкова дълъг, че на Маги ѝ омръзна да се спъва в него и го взе под мишница. Флора се ухили.

— Може да не е сова, но заедно с шлема и меча всички ще разберат кого представяте. Сега ги свалете, преди някой да ви е видял, и да видим какво ще измислим за моя костюм. Какво да направя? Как човек може да изиграе Афродита?

Маги не се съдържа:

— Най-често я рисуват гола, нали? Но не мисля, че в случая това е най-подходящият костюм.

Флора ахна, после се изчерви и се разсмя:

— О, как ли ще се облекчат! Представям си мама и татко, и... Фери. Тогава дори и те ще разберат, че лорд Едингтън няма да ме иска след такава непристойна проява.

— Лорд Едингтън ли? — попита Маги и нещо в нея внезапно замръзна.

— Семейството ми е намислило да ме жени за него. Всъщност те искат да ме оженят за всеки, който е поне малко подходящ, и смятат, че на това събиране той е най-добрата партия. — Изражението ѝ стана цинично. — Това е първият ми сезон, но аз не съм красива и те много се страхуват, че ще остана стара мома. Скъпото ми семейство смята, че ако лорд Едингтън ме забележи, ще се смае. От своя страна аз обещах да се постарая той да ме хареса. Мисля обаче, че лорд Едингтън ме познава отдавна и ме е виждал толкова пъти откакто бяхме деца, че ако ме харесваше, щеше да проличи.

Маги не разбра всичко, което момичето каза, но ѝ стана ясен замисълът на семейството. Първият ѝ порив беше да се изсмее на безпочвените им надежди. Как някои хора позволяват на родителите си да определят целия им живот! Но после се загледа в отчаяното лице на момичето и разбра, че тя е искрено нещастна, колкото и глупава да беше причината. Осъзна, че не само бедните, но и разглезените богаташи могат да изпитват мъка. За човек, който никога не е изпитвал глад, да пропусне вечерята вероятно бе равностойно на цял месец глад за човека от улицата.

Маги хвана ръката на Флора:

— Съжалявам — каза тя. Стана ѝ мъчно, че момичето е така нещастно, че семейството ѝ така я притиска, но се зарадва, че Чарлз не ѝ обръща внимание. Мисълта, че Чарлз и Флора може да са заедно... мисълта, че Чарлз може да хареса, което и да е момиче, караше стомаха ѝ да се преобръща.

Флора си наложи да се усмихне:

— Няма нищо. Извинете, че ви обременявам, но просто изглеждате толкова добър слушател.

— Хайде сега да ви измислим един хубав костюм — каза Маги примирително. — Нека се огледаме, може би вдъхновението ще дойде.

Така и стана и те бяха готови точно когато звънецът иззвъня, за да прикани всички участници да се присъединят към отборите си. Всички се отправиха към балната зала за началото на играта.

По-късно Маги си спомняше слабо какво се случи до края на вечерта — отделни сценки, лукс и превзетост, а в центъра на всичко това беше Чарлз. Спокоен и непоколебим, като пътеводна звезда, около която се върти небето. Стоеше между хората от собствената си класа, леко резервиран дори към мъжете, които му бяха връстници. Изглеждаше далечен и недостижим като звезда в ясно зимно небе. Беше олицетворение на идеалния аристократ — хладен, интелигентен и привлекателен. Блестеше, студен и светъл, и дори тогата му не го правеше да изглежда нелепо. Всеки път, когато Маги го погледнеше, коремът ѝ се свиваше, а краката ѝ се подкосяваха, защото не можеше да си представи как би могла да придобие силата, която ще ѝ помогне да преодолее огромното пространство, което ги разделяше.

Знаех се, че някой ден всичко ще свърши. Сега разбирам, че дори и Дани да не се беше намесил, не може да се случи нищо между нас,

каза си Маги.

След играта на шаради компанията се събра за по едно шери или бренди преди сън. Едната чаша бързо се превърна в две, после в три, така че минаха няколко часа, преди първият от компанията да се изправи и да обяви, че се оттегля.

Чарлз цялата вечер избягваше Маги, за да не изложи облога на опасност. Тя нямаше как да го доближи и сега. Но госпожица Кросъм не изпитваше такива угризения. Любопитството ѝ към Маги не познаваше граници и въпреки че гостенката беше успяла да се измъкне от въпросите ѝ в компанията на останалите, това още повече бе разпалило любопитството на домакинята. Маги едва бе прекрачила прага на покоите си, когато госпожица Милисът Кросъм почука на вратата.

— Госпожице Кинг, трябва да говоря с вас! — изстреля Мили и без покана влезе и се настани в едно от тапицираните кресла, гледайки я с големите си светли очи, изпълнени с любопитство. Незачитането на уединението ѝ не изглеждаше като неуважение, а по-скоро като проява на приятелски чувства. Маги седна срещу нея, притеснена от посоката, която можеше да поеме предстоящият разговор.

— Вие сте рядко срещана жена, госпожице Кинг. Не, по-скоро рядко срещано създание — ефирно, неопетнено от живота, който водим ние, простосмъртните. Ние трябва да ходим по земята и да живеем под властта на житейската проза.

Маги едва се сдържа да не се изсмее. От всички възможни начини, по които един разговор можеше да започне, тя най-малко очакваше този. Не се сецаше и за по-абсурдно описание на себе си. Сведе поглед, за да прикрие реакцията си, а после каза с приглушен глас, за който се надяваше, че ще прозвучи силно резервирано:

— Никога не съм се показвала пред света, но хвалбите ви са прекалени.

— Вие сте като неразглезено дете! — екзалтира се Мили. — Трябва да ми разкажете цялата си история! Просто преливам от любопитство. Какъв е произходът ви? Какъв е бил животът ви до момента, в който ви срещнахме?

— Едва ли нечий живот би могъл да бъде по-скупчен за разказване — твърдо отвърна Маги, потискайки поредния импулс да се изсмее, когато срещна развълнувания поглед на Мили. Знаеше цялата

история наизуст. Много пъти я беше репетирала с госпожица Уест, заедно с цялото си представяне. Беше минало доста време, преди да задоволи изискванията на Чарлз и възпитателката. Според Маги историята беше малко по-мелодраматична от необходимото, но тя знаеше, че лордът познава сестра си достатъчно добре, за да може да прецени каква точно история да ѝ бъде поднесена.

Тя започна:

— Баща ми беше имотен човек и за мое щастие, като негово единствено дете, аз наследих голямо богатство. Майка ми почина, когато бях на шест години, а скоро след това я последва и баща ми. Той нямаше братя и сестри и затова за мен трябваше да се грижи един прачичо, останал навремето си ерген. Бил е по-малкият син на благородническо семейство и затова е бил оставен без наследство. Но спечелил сам свое богатство, като строеше къщи в Лондон и ги даваше под наем. Наслаждаваше се на живота от къщичката си в провинцията. Смяташе, че ще ми се отрази зле, ако бъда лишена от въздуха и слънцето на село. Бях тъжно и сериозно дете, изживяло малко радости в осиротелия дом на баща си, и затова чичо ми реши, че трябва да ми намери компания от мои връстници, с които да израсна. Случи се така, че дъщерята един негов приятел беше омъжена за земевладелец от Мидълсекс и имаше три малки момчета. Тя обаче много тъгуваше, че не беше благословена с дъщеря. Чичо ми умело управляваше наследството ми и аз притежавах немалък капитал и имоти. Той предложи на младото семейство една сериозна издръжка, но жената, която аз скоро започнах да наричам „мамо“, беше толкова очарована от присъствието ми, че не след дълго чичо трябваше да пъха почти насила парите в ръцете на мъжа ѝ.

Госпожица Кросъм ахна, а очите ѝ се изпълниха със сълзи:

— Защо сте напуснали една толкова щастлива къща? Аз не бих могла!

— Заминаването ми не беше по мое желание. Чичо ми беше мил, но непреклонен човек и когато станах на дванайсет години, нареди да ме изпратят в едно престижно училище. Дори и не подозирах, че когато се върна в къщата на щастливите си детски спомени, всичко ще е толкова различно.

— Какво се случи?

— Докато отсъствах, моите втори родители се бяха разболели от скарлатина, която беше отнела живота на най-малкия им син. От преживяната мъка мъжът се беше променил много и щастието бе изчезнало от дома им. Когато завърших училище, чичо ме покани да живея с него, защото вече не можех да остана в къщата, където бях прекарала детството си. Аз смятах Фредерик и Амброуз за свои братя, а баща им — за свой собствен баща, но въпреки това в тази къща вече нямаше място за мен. Мама беше починала няколко години преди това и аз не можех да живея сама с трима мъже.

— Сигурно много ви е било страх от чичо ви — възкликна Мили.

— В началото да, въпреки че беше добър човек — съгласи се патетично Маги. — Той живееше много скромно. Имаше само петима прислужници и една малка карета. Същата, която се счупи тази вечер. Когато отидох да живея с него, той нае още двама прислужници — иконом и лична камериерка за мене, но не промени начина си на живот. Беше вече доста възрастен и затова не се появяваше твърде много в обществото. В неговия дом живях тихо и спокойно. Няколко месеца след като се нанесох при него, той се разболя и аз трябваше да се грижа за домакинството. След смъртта му открих, че ми е оставил всичко, което притежава. Състоянието му се прибави към онова, което бях наследила от родителите си, така че днес разполагам със солиден капитал. Не зная обаче какво да правя с него. Никога не са ме представяли в обществото, не познавам никого, нямам и при кого да отида. Затова оставих цялото си наследство в ръцете на чичовия адвокат и писах на единствените си живи роднини. Жената е братовчедка на рождената ми майка. Те се съгласиха да живея при тях срещу малка част от приходите си. В замяна щяха да ме представят в обществото. Вярно, става дума за провинциалното общество. Не е това, на което се надявах, но все пак е нещо. — Тя се усмихна съчастнически на Мили.

— О, не трябва да правите това! Как ще се чувствате, ако завинаги се отделите от Лондон и заживеете в някакво село само защото нямате много познати и роднини. Никога! Веднага ще им пиша, за да им съобщя, че имате приятели в Лондон, които много биха искали да останете с тях. Още в момента, в който ви видях, знаех, че ще станем като сестри. Казах и на мама и тя отвърна, че щом е така,

трябва да научим повече за вас. Ако отговорите са задоволителни, ще ви поканим да останете при нас.

— Удивена съм, госпожице Кросъм — искрено каза Маги. Циничната преценка на Чарлз за сестра му се оказа безпогрешна. Тя без колебание повярва на сантиментална история на една непозната, но едва ли би приела компанията на една млада жена без положение, дори и да ѝ ходатайстваха най-безупречните източници.

— Много бих искала да прекарам повече време в компанията ви, а и никога не съм имала удоволствието да имам сестра.

Не, не сестра, защото приятелството ѝ със Сали беше по-силно от кръвната връзка, а Нан ѝ беше по-скоро като дете.

Госпожица Кросъм се наведе да погали Маги по лицето. Маги знаеше, че дамите от висшето общество правят често този жест, но въпреки това трябваше да положи големи усилия, за да не се отдръпне.

— Трябва да ме наричаш Мили, скъпа моя сестричке, моя Маргарет! Веднага ще кажа на мама и тя със сигурност още тази вечер ще напише писмото и утре ще можеш сама да го запечаташ! По никакъв начин няма да ти позволим да си тръгнеш.

— Благодаря — каза Маги, докато Мили се изправяше. Усети, че е нужно нещо повече, и затова добави: — Аз осиротях на два пъти и вече не се надявах да срещна в света такава обич и топлота.

Мили се усмихна.

— Всяка чувствителна жена би те разбрала и би ти влязла в положението. До утре, любов моя!

— До утре — отвърна Маги смаяна.

Мили излезе, без съмнение за да намери някоя от приятелките си, на която да разкаже цялата история с подходящите възклицания и емоции. Маги затвори вратата зад нея и позвъни за Сали. Тя веднага се появи от страничните стаи с напрегнато изражение.

— Получи се, Сали! Не знам как, но се получи.

Лицето на Сали мигом светна и тя прегърна силно приятелката си. Маги ѝ отвърна, благодарна за искрената подкрепа. Обсъдиха успеха ѝ, докато Сали я приготвяше за лягане. Щом Маги облече нощницата си и косата ѝ беше сплетена, Сали въздъхна и тръгна да излиза, но изведнъж стана много сериозна.

— Не исках да ти казвам, докато беше толкова щастлива, но слязох долу да вечерям с останалата прислуга и когато се върнах, това

беше на леглото ти. — Тя бръкна в джоба си и извади сгънатата хартийка, подавайки я почти извинително. — Не искам да те тревожа, но може да е важно.

Маги погледна към печата върху кремавата хартия, изобразяващ диамант и корона, и стомахът ѝ се преобърна. Отвори го и една малка рижава букла изпадна от вътре. Взря се в кичура... Франки... Не, не и Франки... Тя едва преглътна буцата, която беше заседнала на гърлото ѝ, и прочете писмото:

„Поздравления. Инструкциите ще пристигнат утре.
Ваш покорен слуга:

Дани.“

Хартията беше друга, но почеркът бе същият като онзи от бележката на Пърл. Маги гледаше безмълвно писмото, стомахът ѝ се гърчеше. Тя стисна хартията, сякаш за да унищожи значението на думите. Погледна към Сали, която беше прочела посланието през рамото ѝ.

— Можеш ли да се върнеш в града тази вечер?

Сали кимна разбиращо.

— Франки все още е в Саутуорк?

— Да. Ти познаваш привичките му толкова добре, колкото и аз. Не искам да те излагам на опасност, но ще отнеме прекалено много време да отида и да се върна, а ако Дани разбере, че съм излизала оттук на своя глава...

— Франки е и мой приятел — напомни ѝ Сали. — Ще се опитам да го намеря. Ако знаех, че е толкова лошо...

— Знам — прекъсна я Маги. — Трябва да се видя с Чарлз. Трябва да прекратим този маскарад незабавно, преди да е станало твърде късно. Може би Дани ще пусне Франки, ако разбере, че съм му безполезна, тъй като нямам нищо общо с лорда.

Болката в очите на Сали отразяваше гаденето в стомаха на Маги.

— Успех! — Маги се усмихна леко.

13

— Едингтън!

Чарлз се обърна и видя Дайнс и Гифърд да го приближават с еднакви самодоволни усмивки. Той потисна желанието да удари Гифърд по арогантната физиономия заради погледите, които цяла вечер хвърляше на Маги.

— Твоята малка уличница направи голям театър — възкликна Гифърд. Чарлз се беше запътил към библиотеката по собствения си коридор, докато гостите се качваха по главното стълбище, така че нямаше кой да чуе думите на Гифърд. — Щях изцяло да ѝ повярвам, ако не знаех истината. Даже сигурно щях да я поухажвам. Можете ли да си представите? Аз да ухажвам уличница!

Юмрукът на Чарлз се сви конвулсивно. Не желаше никой да говори за Маги с такъв тон.

— Но тъй като знаеш истината, предполагам, че тя не представлява интерес за теб.

Гифърд може и да беше развратник, но не беше глупак. Засмя се и махна небрежно с ръка.

— Не се притеснявай, приятелю. Аз не съм крадец. Изцяло твоя си е.

Чарлз не удостои това с отговор.

— Къде е сега госпожица Хаузър?

— В... своята стая — каза Дайнс. Колебанието в гласа му издаде, че дамата може и да е в нечия стая, но не непременно в своята. — Госпожица Кросъм и останалите гости я мислят за точно такава, каквато искахте. А съдейки по реакциите им днес, смятам, че Милисът е уведомила поне сестрите Ашкрофт за облога ви и за подозренията си спрямо госпожица Хаузър.

Чарлз въздъхна:

— Не бих се учудил. Ако не възразявате, аз отивам да спя. Утре ще бъде дълъг ден.

Дайнс се засмя:

— Несъмнено.

— Лека нощ тогава — кимна Чарлз и продължи пътешествието към своите покои. Излезе от коридора и се отправи към библиотеката, за да вземе една книга, която трябваше да прегледа тази вечер. Когато влезе в дневната, той се спря, защото видя майка си да седи до огъня и да отпива от чаша с бренди.

— Мадам? — каза той, защото не можа да измисли нищо друго. Не успя да си спомни кога за последно тя беше влизала в апартамента му. Май че никога. Дори първата му спалня, в която го настаниха след детската, беше удостоена с присъствието ѝ само няколко пъти.

— Здравей, Чарлз — каза тя, но гласът ѝ звучеше приглушено. Изглеждаше остаряла. Уморена. Това безкрайно го уплаши.

— Искате да говорите с мен, мадам? — попита той и седна притеснено срещу нея.

— Да — отговори тя, но след това дълго и безмълвна гледа брендито, въртейки чашата под светлината на свещта. Най-сетне изрече:

— Трябва да говоря с теб, Чарлз. Знам, че не си като баща си... Но често ви бъркам... Толкова приличаш на него, че в някои дни, в които се събуждам ядосана на него, не мога да гледам теб. Да, знам, че не е честно, ти не си той. Но след това ти казвам неща, които искам да кажа на него, и забърквам голяма каша.

— Знам, майко — тихо каза Чарлз.

Тя кимна и мънистата ѝ се раздвижиха.

— Най-вече, когато гледам теб и сестра ти, се надявам, ние тримата да не повторим грешките, които аз и той направихме. А ние направихме толкова много грешки! Искам вашият живот да е много по-добър. Толкова се старая да не допусна една грешка, че правя друга и всичко се разпада. Глезя Мили, а теб те задушavam... Не знам как да се спра.

— Майко...

Тя се усмихна и той осъзна колко рядко се случваше това в последните години.

— Да, винаги ще бъда твоя майка. Просто исках да знаеш, че се мъча да бъда и добра майка. — Тя се изправи и Чарлз побърза да скочи.

— Не е нужно да правите толкова големи усилия, мадам. Не искам толкова много от вас.

Тя остави с въздишка чашата си на страничната масичка.

— Тогава ще се опитам да бъда по-толерантна.

— А пък аз ще се опитам да ви разбирам повече — каза Чарлз.
— И да бъда по-търпелив.

Тя се изсмя на последното твърдение.

— Ти да бъдеш търпелив? Денят, в който ти станеш търпелив, земята ще замръзне. — С това тя се надигна на пръсти, за да го целуне по бузата, и излезе от апартамента му, затваряйки вратата след себе си.

Чарлз си наля питие и се загледа в затворената врата, но не мина и минута, в която да е насаме със себе си, и се чу почукване някъде отвътре в стаята му. Второ почукване му подсказа, че както и подозираше, звукът идва откъм скритата стълба. Маги!

Той се усмихна и ѝ отключи, виждайки я да стои на малкия праг, толкова пребледняла, че дори устните ѝ изглеждаха безкръвни. Жизнерадостният поздрав заседна в гърлото му. Той се отдръпна от вратата и момичето залитна навътре в стаята.

— Какво е станало?

— Дани е хванал Франки — думите се преплетоха една в друга, докато ги изричаше. Тя преглътна тежко и му подаде парче хартия. — Това беше в писмото. — И му показва къдрицата, която държеше в ръката си.

— Сигурна ли си, че е негова? — попита Чарлз, спомняйки си последния път, когато видя младежа. Той определено не беше лесна жертва.

— Не — призна си тя. — Сали ще се опита да разбере... Но какво да правя? Да седя и да чакам, докато Дани започне да изпраща пръсти? Не знам как да постъпя! Франки никога не е искал да се замесва с това... Всичко това е по моя вина!

— Точно сега трябва да изпиеш едно бренди — каза Чарлз спокойно. Взе кичура коса от ръката ѝ и на негово място постави чашата си. — Изпий го.

— Не мога. Трябва да мисля. Алкохолът ме приспива — протестира тя.

Чарлз се намръщи.

— Още по-добре. Дали все още не ти е дал никакви указания и не е поискал нищо. При тези обстоятелства не мога да се сетя за нищо по-подходящо от това да се напиш.

Тя се намръщи, но започна послушно да пие, задавяйки се с първата глътка. После изпи останалото на един дъх. Чарлз остави бележката и кичура на масичката, взе чашата от ръката ѝ и попита:

— Още?

Тя поклати глава:

— Някой помага, на Дани. Някой тук, в къщата.

— Но кой? Слуга? Гост? — Той каза на шега втората възможност, но не излезе смешно.

— Може да е гост, но и някой слуга може да е предателят. Бележката е била оставена на леглото ми по време на вечерята. Единственият вариант е някой да е липсвал за известно време от масата?

Чарлз се намръщи:

— Не си спомням. Но, от друга страна, всеки гост може да помоли слугите за каквато и да е помощ, без да събуди подозрение. Особено ако предложи щедра почерпка.

— Този почерк на Дани ли е? — попита Маги.

— Не знам. Но ми изглежда познат. — Той се загледа в бележката. — Не е на човек, с когото често кореспондирам, но мисля, че съм го виждал.

Маги гледаше пред себе си потисната.

— Познаваш гостите си. Кой може да помага на Дани?

— Със сигурност не някой от по-възрастните мъже. Никой от тях не би се забъркал в подобна история нито за забавление, нито пък за да изнудва някого. И никоя от жените им, по същите причини. Не може да бъде нито майка ми, нито някоя от нейните компаньонки. От младите със сигурност бих изключил сестрите Ашкрофт и Уелдън.

Маги се усмихна.

— Не мога да си представя госпожица Флора да е замесена в такова нещо.

Чарлз кимна на преценката ѝ.

— Младите Хайд... те може да са си помислили, че това е само някаква безобидна шега. Не бих изключил и близначките, въпреки че лорд Хамилтън е по-вероятен кандидат. Що се отнася до Рашуърдови,

то лейди Виктория със сигурност не е замесена. Виж, за лорд Гифърд не съм сигурен.

Тя сбърчи нос.

— Определено може да е той. Сигурно го намира за забавно.

— Съгласен съм.

Въпреки сериозността на разговора им той изпита частица егоистично задоволство, че тя не харесва Гифърд въпреки настойчивото му ухажване.

— Семейство Мортимър са прекалено заети със своите проблеми, за да мислят за каквото и да е друго. Не е и Мили, тя не може да пази тайна. За сър Натаниел не съм сигурен, той по-скоро попада в групата на Гифърд и лорд Гримсторп. Що се отнася до братята Радклиф, то Колин и Кристофър със сигурност не биха се замесили в подобна история. Но виж, Питър и Александър, ако са ги убедили, че всичко е шега, може и да се подлъжат.

— Лейди Мери, лейди Елизабет, лорд Гифърд, сър Натаниел, лорд Гримсторп, Питър и Александър Радклиф. — Маги изреди имената с подчертана тревога. — Списъкът се оказва доста дълъг.

— Седем от трийсет. Какво ще правим?

— Да убием Дани — кръвожадно изригна Маги. — Да го хвърлим в Темза или да го заровим в градината. Начинът няма значение. Ще го убия!

Тя беше едно малко треперещо създание в бяла нощница. Заявлението ѝ звучеше абсурдно, но въпреки това по врата на Чарлз пропълзяха тръпки.

— Наистина ли ще го убиеш, ако се появи пред очите ти?

Тя прехапа устна до побеляване.

— Ако успея да се добера до него, ще го убия. Ако той не изчезне завинаги, няма да сме в безопасност.

— Дори и да те обесят за това? — тихо попита Чарлз.

Тя погледна към него, но изглежда не го виждаше.

— Ти не разбираш, че аз вече съм мъртва. Мъртва съм от четири години и живея времето, което Дани ми е отпуснал. Веднъж му помогнах, но после хиляди пъти се проклинах за това. Дани не е човек, който ще се почувства задължен на когото и да е за каквото и да е. Тогавя не го познавах и си мислех, че помагам на невинен човек, но ако знаех какво ще стане, щях да го застрелям.

Чарлз не знаеше нито какво да каже, нито какво да мисли. Това все още беше същата Маги, която той познаваше — страстна жена, която изсмукваше силите му. Но в същото време пред очите му се разкриваше и другата ѝ същност — едно решително и борбено създание. За пръв път виждаше резултата от жестоките уроци, които тя бе преминала на улицата. Тя я бяха научили на упоритост, на стоицизъм, на умение да понася лишения и да оцелява във всяка ситуация. Но също така ѝ бяха вдъхнали непоколебимата увереност, че трябва да пазиш онези, които обичаш.

Той взе чашата от ръката ѝ и я заведе до един стол в ъгъла на стаята, придърпвайки другия срещу нея. Тя приседна автоматично. Изглеждаше като вцепенена, не забелязваше нищо от това, което я заобикаляше. Чарлз мълчеше и я чакаше да подреди мислите си и да реши какво иска да му каже.

— Ти не знаеш нищо за живота ми — думите ѝ прозвучаха тихо, сякаш идваха от далече.

— Разказвала си ми някои неща — възрази Чарлз.

Тя обхвана гърдите си с ръце, прегръщайки сама себе си, и се сви на малка купчинка.

— Разказвала съм ти, но само за някои неща. За хубавите неща. Дори и това, което се случи с Нан завърши малко или повече щастливо — когато се скиташе по улиците сама и с надут корем, се сети за старата си приятелка Маги и отново намери семейство, което ѝ даде дом и нормален живот.

— Но има и тъжни истории... — тихо каза Чарлз, усещайки почти физически болката ѝ.

— Има ужасяващи истории — каза Маги, а очите ѝ се отвориха широко, сякаш и в момента пред тях се разиграваха преживените ужаси. — Когато съм била съвсем мъничко бебе, майка ми умряла, а брат ми Бил ме продал на една просякиня. Така станах част от група деца, които просят. Тя беше строга, но справедлива — даваше ни по парче сух хляб и ни прибираще да спим на сушина. Дори не биеше много онези, които не заслужаваха. — Маги несъзнателно заговори с уличния си акцент. — Но после тя умря и Джони, мъжът ѝ, пое бандата. Той искаше да е истински разбойник и затова не му харесваше, че просим и мрънкаме. Трябваше да се научим на джебчийство и с всеки следващ ден той ставаше все по-лош с нас. С

времето почна да ни кара нас, по-големите хлапета, да му носим поне по един паунд седмично, а малките — по шест шилинга. Нямаше как да ги намерим по честен начин, но ако не му носехме пари, щеше да ни пребие или да ни направи нещо още по-ужасно.

— Защо не избяга? — попита Чарлз.

— Къде? При кого? Едно момче, Джейми, избяга и когато Джони го намери, го преби така, че то започна да повръща навсякъде, а после приличаше на малоумен. Принуждаваше повечето от момчетата да се продават, а онези, които не искаха, трябваше да се подлагат на големи опасности, за да платят седмичния си дълг. Момчетата пък крадяха всичко, каквото им попадне.

— Ти не си се продала — тихо каза Чарлз. Думите съдържаха скрит въпрос. — Как плащаше дълга?

Маги изви устни.

— Да, преди да те срещна, не се продавах. А тогава, понеже бях по-дребна и кльоцава от повечето момчета, бях два пъти по-бърза от тях. Можех да се промъкна навсякъде. Бях добра джебчийка, но още по-добра бях в квартирните кражби. Провирах се през отворените прозорци и отварях на по-големите да влязат в къщите на хората. Така станах крадла. После един касоразбивач ме взе за чирак и аз за нула време се научих да отварям всякакви ключалки. Само онези, патентованите, не успях. Ако се случеше такава, можех да задигна ключа, да му направя отливка и да го върна, преди да разберат, че липсва. Бях крадла, Чарлз! Но все пак онова с обирите беше нищо пред другото, което се случи накрая.

— Какво стана? — попита Чарлз, усещайки напрежение в гърдите си.

— Убих Джони. Затова знам, че ако ми се удаде случай, ще мога да застрелям Дани. И дори ще бъда доволна, защото това ще спаси мен и хлапетата ми. Вече съм го правила.

— Ти не си убийца, Маги. Не мога да го повярвам — каза Чарлз с дълбоко убеждение в гласа.

Маги въздъхна.

— Всички от бандата на Джони трябваше да убият някого, за да заслужат доверието му. А после ги държеше с това. Знаеше кого са убили и можеше по всяко време да каже на полицаите, в случай, че реши. Ако поискаше да влезеш в бандата му, не можеш да откажеш,

защото тогава щеше да накара някое от другите хлапета да те убият. Той реши, че му трябва, затова ми нареди да застрелям Дани. Когато го видях обаче, не можах да стрелям срещу един напълно непознат човек. Но ако не го направех, Франки щеше бързо да умре, на Джейми щяха да му премажат главата, а Сали отново щеше да се върне на улицата. Сами щеше да умре от глад, защото според Джони беше твърде болен, за да проси. Моли щеше да кашля кръв, защото я ритяха в ребрата. И понеже си представих всичко това, дръпнах спусъка и застрелях Джони, а не Дани. Още виждам как тялото му пада през моста, а реката го поглъща. Хиляди пъти съм виждала тази картина в съзнанието си — спусъка, изстрела, моста, реката, мъглата...

Чарлз си пое дълбоко въздух, изтръпнал от ужас. Не можеше да се освободи от смразяващата атмосфера, която Маги налагаше със своя разказ.

— Не си имала избор — заяви той.

— Напротив. Имах — можех да избира да умра или да застрелям Дани, както ми беше наредено. Но не го направих. Но колкото и пъти да виждам в съзнанието си как Джони умира, не съжалявам за стореното. Аз не просто го убих, а бях доволна, че го направих, защото никой друг не се беше осмелил. Единственото, за което съжалявам, е, че не застрелях и Дани, когато можех. — Тя извърна глава настрана, а черните ѝ очи пламтяха. — Сега вече знаеш цялата истина и имаш пълното основание да ме намразиш. Ако искаш, дори може и да ме предадеш на полицията заради старите ми грехове.

Чарлз възрази бурно:

— Аз не мога да те намразя, Маги. Ти не си лоша. Познавам те. Ти не можеш да бъдеш лоша! Хареса ли ти да убиваш?

Тя поклати глава и стисна устни.

Чарлз кимна, защото получи отговора, който очакваше.

— Тогава, колкото и неправилно да е това според кралския прокурор, не мога да те смятам за нещо различно от човек, който изпълнява законна присъда. Нещо повече — смятам, че си влязла в ролята на съдбата. В една цивилизована страна саморазправата може и да е забранена, но когато законът бездейства, цивилизацията изчезва и човек няма какво друго да направи, за да се защити.

— Не съм мислила за закон и справедливост. Мислех само за Сали, Моли и Джейми.

— Мислила си как да ги спасиш — поправи я Чарлз.

Тя въздъхна отчаяно.

— Въпреки, че убийството е забранено от човешките и божиите закони, ти си ги спасила.

— Но Сами не можах. И Джейми. А ако не се отърва от Дани, Сали и Моли също няма да се спасят.

— И все пак... — каза той.

Нещо в него се преобръщаше, когато я чуваше да казва, че не съжалява. Но всъщност дали трябваше да съжалява? Да, законът беше такъв, но животът, който тя му описа, беше нещо съвсем различно.

Маги издаде странен звук, който вероятно трябваше да е смях.

— Опитваш се да превърнеш греховете ми в добродетели. Няма как да стане. Всяка моя кражба ли ще оправдаеш, защото съм била жертва на обстоятелствата? Да не искаш да ме изкараш като някой Робин Худ? Да, крадах, за да не ме бият, но плячката не отиваше при бедните, а влизаше в джобовете на Джони и го правеше богат. Това не прилича на делата на Робин Худ.

— А защо мислиш, че аз нямам грехове? Моите може да не са толкова черни в очите на закона, но това е само защото законът е писан от богати. Събратята ти биха обесили едно дете, защото е откраднало кърпичката им, но никой не си и помръдва пръста, когато те заграбват поминъка на стотици. Аз съм точно като тях.

Маги понечи да възрази, но той я прекъсна:

— Няма да споря кой от двамата ни е по-грешен. Сега не това е важно.

— А кое? Ако за тебе не е важно, че съм убила човек, кое наистина е важно?

— Ти — простичко каза той.

Тя замръзна.

— Нима? Цял ден те гледах, заобиколен от всички тези аристократи — ти беше един от тях. Веднага разбрах, че нямам място в твоя живот. — Думите ѝ затихнаха, но после се чу звук, издаващ раздразнение. — Проклет да си! Искях да те откъсна от себе си. Да разбереш каква съм, да ме намразиш, да ме изгониш, за да не може Дани да поиска от мен ужасните неща, които си е наумил. — Раздразнението ѝ нарасна. — Защото ще ги направя. Той държи

Франки и аз ще извърша онова, което поиска. А ти разваляш всичко с проклетото си благородство.

— Няма да те изгоня — упорита каза Чарлз. — Не мога, а и не искам.

Маги се изправи на крака:

— Но трябва! А аз не мога просто да си тръгна! Той ще убие Франки!

— Аз ще те защитя!

— Но ти не можеш, глупако — почти изкреця тя в лицето му.

— Ще се справя! — отвърна той. — За бога, Маги, наистина ли си мислиш, че след всичко, което стана между нас, съм способен да те изхвърля на улицата?

— Щеше, ако си даваше по-ясна сметка какво би било доброто решение в тази ситуация. — Думите ѝ станаха сурови. — Между нас няма нищо. Не може да има нищо. Нищо честно, нищо почтено, нищо редно.

Чарлз отвори уста да ѝ възрази разпалено, но се спря, неочаквано прозрял истината:

— Опитваш се да ме провокираш!

— И се получава — изсъска Маги, с което още повече влоши ситуацията.

Чарлз пое дълбоко въздух, опитвайки се да овладее гнева си.

— Няма да те изхвърля. Не можеш да ме накараш да го направя нито като ми признаеш най-лошото от миналото си, нито като се държиш като истерична ученичка.

Тя се присви болезнено при тази обида и Чарлз се усмихна злобно:

— Нима смяташ, че сега животът ти е по-лош от онзи, който водеше, преди да ме срещнеш? По дяволите... трябва ли да смятам, че си по-лоша от преди, защото аз съм ти повлиял зле?

— Не изглеждаше притеснен за това, когато ме събори на пода в салона.

— Точно това се опитвам да ти обясня. Аз покварявам всичко, до което се докосна, и въпреки това не мога да спра да го правя. Знам, че и тази вечер, въпреки всичко, ще правим любов. А не бива. Аз съм като тебе и затова не мога да не те защитя. С всички средства, с които разполагам.

Маги извъртя очи.

— В това няма никакъв смисъл. На кого му пука какво правиш или не правиш ти?

— На мен! На мен ми пука. Трябва да съм по-добър и по-силен от теб!

Очите ѝ се помрачиха.

— Ти си арогантен аристократ, който си мисли, че е по-добър от всички хора — каза тя отчетливо.

Чарлз прекара ръка през косата си.

— Маги, понякога ме караш да мисля, че съм способен да ударя жена! Изобщо не се мисля за по-добър от никого и ти го знаеш!

Тя изсумтя:

— А какво си тогава, ако не си по-добър?

Бива я да ме вбесява. Как пък успя да ме опознае толкова добре?

— Маги, макар че не биваше да те прелъстявам, подкупвам или каквото и да е там, смятам, че между нас се случи нещо хубаво. И то е защото самата ти си хубава и добра. Не мога просто да се откажа от това, което стана между нас.

Тя се сепна от думите му. Цялата ѝ борбеност я напусна за миг.

— Твърдиш, че съм добра? След всичко, което ти разказах? Защо? — каза тя със същия тон, с който би казала на някого: „Абе, ти луд ли си?“

Чарлз се усмихна уморено.

— Умиращият от жажда познава водата отдалече.

Маги отвори отново уста, за да му възрази, но той я запуши с устните си. В първия миг тя се опита да се съпротивлява, но краката ѝ сякаш отведнъж омекнаха. Устните му я изгаряха, страстта му я оставяше без дъх, без мисъл. Той ѝ даваше всичко от себе си, но и вземаше всичко от нея, докато устата му я изпиваше. Усещаше познатия му вкус. Тялото ѝ беше твърде слабо, за да устои на порива на страстта му. Искал да я защитава! Да застане между нея и целия свят, за да я пази. Да я направи своя. Завинаги. Най-сетне тя успя да се отдръпне и издавайки сподавен звук между въздишка и скимтене, облегна със затворени очи главата си на гърдите му. Сгуши се в ръцете му, сякаш целувката му беше унищожила напълно съпротивителните ѝ сили.

— Ти ме размекваш — нежно каза Чарлз. — За бога, Маги. Когато съм с теб откривам у себе си неща, за които дори не съм подозирал, че съществуват.

— Не искам да те размеквам. Просто те искам, това е всичко. Нека се насладим един на друг през краткото време, което ни остава.

— А защо трябва да се разделяме? — думите му прозвучаха бавно и решително.

Маги поклати глава.

— Вече ти обясних, че за мен е неприемливо да бъда нечия държанка.

— Кой говори за държанка? Ами ако изведнъж станеш персона, която Дани не би посмял да закачи? И да бъдеш само моя? — той се разсмя. — Изглеждам като идиот. Не знам какво да направя, не намирам точните думи. Не знам как да ти го кажа, за да прозвучи добре. Има ли начин да направя предложение на жена като теб, без това да прозвучи глупаво и банално? Ти си моята глътка вода в пустинята, моят спасител, моят живот...

Маги се отдръпна леко назад и го зяпна, а на лицето ѝ се изписа недоумение. Той продължи: — Тези думи са били казвани от хиляди мъже и затова са станали банални. Затова ще го кажа просто: Маги, ще се ожениш ли за мен? Стани моята жена, остави всичките си спомени в миналото. Семейството на твоите роднини в Базелхърст ще бъде доволно да се окаже в роднински връзки с благородница.

Смехът на Маги го прекъсна остро и брутално.

— Чарлз, ти си луд! Аз нямам място тук! Не мога да притежавам всичко това! Просто ме погледни! Аз съм уличният плъх, който ти избра точно защото е различен от това тук. Бивша джебчийка и кабаретна певица. Говориш глупости и утре, когато го осъзнаеш, ще се разкайваш.

— Ако ти не си подходяща за това тук, проблемът е в мястото, а не в теб.

— На твоя свят не му пука, Чарлз. За седмица може и да успея да ги заблудя. Но аз съм измамница, а реакцията на сестра ти към Лили Барет ясно показва какво става с крадците.

— Ти си най-честната жена, която познавам! По дяволите упоритостта ти!

— Аз не съм дама! Ако искаш от мен постоянно да се правя на дама и да играя тази роля, тогава не се ли превръщам в измамница и не губя ли това, което най-много цениш у мен?

— Маги, самият факт, че казваш такива неща, говори, че не можеш да бъдеш нищо друго, освен себе си! — Той се втренчи в нея и тя вирна брадичка по обичайния си дразнещ начин. — Стига си упорствала и ми кажи ще се омъжиш ли за мен?!

— Защо е толкова важно за теб? Искаш да ме спасиш ли, Чарлз? Или гледаш да спасиш собственото си достойнство по този начин?

— Разбира се, че не! — После добави: — Честността. И това също, но то е малка част. Защото смятам по някакъв странен начин, че ти си моето спасение. Ако просто исках да успокоя съвестта си, просто щях да ти напиша чек за сто или двеста паунда и да поздравя себе си за новия живот, който съм ти подарил. Но няма да го направя, защото това, което искам, си ти! Тук, до мен, във всяка възможна минута, до края на живота ми!

Маги затвори очи, лицето ѝ се напрегна.

— Не знам какво да кажа! Не знам какво мога да кажа. Само не ми задавай отново този въпрос. След като всичко свърши, ме попитай отново.

Начинът, по който го каза, прозвуча като „никога“ и тръпки побиха Чарлз, но той отвърна:

— Можеш да кажеш „да“, Маги. Това можеш да кажеш. — След това я притегли в обятията си и се опита да вложи всичката способност и убедителност, която тялото му притежаваше, въпреки че знаеше, че тя изобщо няма да е достатъчна.

— Какво ще правим днес, Мили? — попита Фърн Ашкрофт, докато се излягаше на едно канапе със сестра си, която разсеяно разгръщаше някаква книга с поезия. Щом Маги се показа от стаята за закуска, Флора я покани да седне при тях. Тя се настани на канапето, преструвайки се, че бродира една малка кърпичка, която госпожица Уест беше започнала. Революерът, скрит под роклята, ѝ тежеше. Беше настояла шивачът да пришие джобове на всичките ѝ поли, за да може да го носи винаги със себе си. В онзи момент още не знаеше колко ще е благодарна, че този джоб съществува. Чарлз ѝ беше помогнал да се облече тази сутрин, но тя успя да прикрие пистолета. После си беше направила косата сама, защото Сали още не се бе върнала от пътешествието си до града. Маги се опитваше да не изпада в паника заради закъснението ѝ. Казваше си, че Сауторк е далече, а и не е лесно за претърсване място.

Маги ловко избягваше погледа на Чарлз. Тя знаеше, че не може да го погледне, без да се издаде. А мислите и чувствата ѝ никак не подхождаха на ролята, която играеше. Дори когато той се намираще в другия край на стаята, тя го усещаше като горящ пламък. Гневът му пареше кожата ѝ и палеше душата ѝ. Тя не можеше да разбере сънливото спокойствие, което владееше в салона, когато там присъства такава сила. Мислеше за предложението му, но беше твърдо убедена, че не може да се омъжи за него. Подобна идея бе лудост. Успокояваше се само с мисълта, че след седмица тя нямаше да е в града и следователно няма да е в състояние да се омъжва за когото и да било.

— Днес ще бъдем нимфи в гората — обяви Мили. Беше раздала на всички нови огърлици от цветя и лаврови клонки. Лейди Мери и лейди Елизабет бяха откраднали венците на брат си и на Питър Радклиф и бяха украсили косите си с тях. За компенсация Питър беше взел венците на тримата си братя и на сър Натаниел и сега носеше на главата си и четирите. За да подразни близначките, беше разубедил Маги и Флора да носят своите огърлици. Това подсказа на близначките

една нова игра. Опитваха се да бутнат короната от главата на Питър пред учудените погледи на лорд Гифърд, сър Натаниел и Александър Радклиф. Маги следеше зорко младите мъже, които предната вечер с Чарлз бяха заподозрели като помощници на Дани. Но не ѝ се вярваше, че някой от тях изведнъж ще скочи и ще обяви, че носи съобщение от непознат мъж в Лондон.

— Не знам за Гифърд, но аз не се чувствам много като нимфа — изсмя се сър Натаниел, прекарвайки ръка по гладката си брадичка, а сините му очи святкаха хитро. Хващайки се за лакътя му, госпожица Хаузър се изкикоти. Маги подозираше, че не е единствената, която не е прекарала нощта в собствената си стая.

— Нимфи или ловци — уточни Мили. — Ще имаме състезание по стрелба.

Лейди Рашуърд, която разговаряше с лорд Хайд, се сепна и прояви подчертан интерес.

— Стрелба? Не съм стреляла с лък откакто бях малко момиче.

— Реших, че ще е интересно — каза лейди Едингтън.

— Хайде да подготвим стрелбището — включи се Чарлз равнодушно и се отправи към вратата.

Питър Радклиф се провикна драматично.

— Бързай, бързайте към бойното поле, където страховити торби сено очакват свирепите стрели на вашите лъкове! — При тези думи той отвори един от френските прозорци и се измъкна на терасата, но героичният му порив беше провален, защото едната от близначките се изкикоти и го бутна на земята. През смях и подвиквания всички се понесоха навън. Тръгването обаче отне известно време, защото трябваше да повикат прислужниците, които да им донесат ръкавици, палта, шапки и пелерини. Най-накрая всички се събраха на моравата пред терасата. Жените повдигаха полите на сутрешните си рокли, за да не се намокрят от росата, а кринолините им се поклащаха като църковни камбани под порива на свежия утринен бриз.

— Да бяхте ни предупредили още снощи какво ще правим днес — каза Фейт Уелдън на Мили. Прозрачните ѝ очи бяха изпълнени със срам. — Щях да си облека нещо по-подходящо за спорт.

— Но това щеше да развали изненадата — възрази Мили разсеяно и се насочи към един пазач, който държеше четири лъка.

Маги наблюдаваше несигурно ставащото. Никога досега не бе стреляла с лък, но всъщност и никой от останалите не беше. Опитваха се да демонстрират умения, но те бяха съмнителни.

На около двайсет метра от тях на тревата бяха изправени три мишени. Не бяха торби със сено, както очакваше Питър, а бали със слама, върху които бяха закачени боядисани в светли цветове кръгове. Флора се беше хванала за лакътя на Маги и гледаше несигурно към прихлупеното небе.

— Мислиш ли, че ще завали?

Маги критично погледна нагоре. Облаците приличаха на тъмни плочи и бързо се движеха. Долините и хълмовете се очертаваха така, както тя си представяше, че изглежда морето преди буря. Такава гледка беше рядкост в Лондон — тежкият и влажен въздух притискаше пушека към улиците и облаците не се виждаха. Трудно се дишаше и миришеше на дъжд. Огромната бяла фасада на имението зад тях изпъкваше на фона на зелената морава, а куполът на предното фоайе изглеждаше смален на фона на импозантната сграда.

Да стане жена на Чарлз и господарката на всичко това... Остър спазъм прониза стомаха на Маги. Отчаян копнеж по невъзможното се смеси с тъгата, която изпитваше. „Глупачка“, смъмри се тя сама. „Идиотка. Той не е твой, никога не е бил и няма да бъде и ти го знаеш от самото начало. Той също го знае и скоро ще се освети.“ Успя да залепи на лицето си гримаса на безразличие — имаше чувството, че то прилича на смъртна маска. Наложил си да отговори на Флора:

— Без съмнение. Дано не се намокрим до кости.

Лейди Едингтън раздели гостите на четири групи. Никой не се възпротиви, дори и саркастичната дъщеря на Лейди Рашуърд се усмихна леко, когато пое лъка. Наредиха се срещу мишените и изстреляха по три стрели една след друга, а личната камериерка на Мили записваше резултатите. Четирима прислужници събираха стрелите и ги връщаха на състезателите. Маги попадна в третата група при сър Натаниел, който още с първите две стрели улучи мишените почти в центъра. Тя наблюдаваше внимателно как той поставя стрелата и опъва тетивата за последния си изстрел. Стрелата излетя от лъка и се заби в предпоследния кръг. Тя примигна. Нарочно ли го направи? Сър Натаниел се обърна и видя, че го гледа объркана. Той ѝ се усмихна, после хитро ѝ намигна, преди да седне при останалите. Маги

потръпна, но после си каза, че е смешно да се вълнува за нещо толкова обикновено. Може би причината беше, че сър Натаниел е в списъка на заподозрените, който Чарлз беше съставил. Тя пристъпи към стрелковата линия, нагласи една стрела на тетивата и опъна лъка. Изненада се колко лесно беше всичко. Мислеше, че ще трябва повече сила. Прицели се внимателно в целта, припомняйки си как момчетата в бандата на Джони се бяха вманиачили по мятането на нож и как тя се беше упражнявала упорито, за да победи дори и най-добрите. Въпреки че беше момиче и то твърде дребно. Тя отпусна тетивата. Стрелата излетя и се заби в края на централния кръг. Около нея се чуха възклицания и тя се усмихна, докато издърпваше втора стрела от колчана. Този път стрелата се заби малко по-наляво. Не искаше другите да си помислят, че е прекалено добра. Чарлз беше в последната група. Неговите стрели попаднаха дори по-близо до центъра от нейните. На учудения ѝ поглед той отговори простиичко:

— Аз ловувам.

След като превъзмогна първоначалната си несигурност, лейди Рашъурд изстреля своите стрели, за изненада на сина си, точно в центъра. Лорд Гифърд и дъщеря ѝ, лейди Виктория, също се представиха добре. Докато състезанието течеше, започнаха да правят залагания. Мили се опита да вземе участие, но брат ѝ я изгледа предупредително. Последните изстрели бяха съпроводени с радостни или отчаяни викове, в зависимост от това, как се реализираха залозите. Лейди Рашуърд, която беше фаворит, спечели с голяма преднина. С изключение на две леки отклонения тя нямаше пропуск. След състезанието обясни, че когато била малка, стрелбата с лък е бил много популярен спорт, а тя била най-добрата. Въпреки това сър Натаниел можеше да я победи, ако не му беше попречил вятърът, който отмести леко последната му стрела. Той прие загубата, заявявайки, че е по-добре да пропусне тази стрела, отколкото стрелата на Купидон. Тази забележка развесели близначките, въпреки че зад монокъла му не проблесна и следа от хумор. Тръпки побиха Маги, когато си припомни своите мисли от преди малко. Тя го погледна крадешком. Беше твърде стар, може би на около тридесет. Един толкова възрастен мъж със сигурност не може да е бил в бандата на Джони, когато Дани я превзе. И баронетът също. Колко глупава ставаше, когато параноята я обземеше.

Играта приключи тъкмо навреме. Едва бяха тръгнали към къщата, когато първите капки дъжд тупнаха тежко по земята. Близначките се разписаха и се затичаха обратно към входната врата. Мили, сестрите Ашкрофт и братята Радклиф ги последваха с писъци. Останалата част от компанията не обърна внимание на дъжда и вървеше бавно по моравата, сякаш капризите на времето не ги засягаха. Това изглежда впечатли облаците, защото пороят се забави, докато и последните гости стигнат до къщата.

— О, боже! — възкликна Мили, — забравих си чадърчето на моравата.

— Защо изобщо си взе слънчобран в такова време? — попита Питър Радклиф.

— Никога не се знае кога ще ти потрябва — отговори тя язвително. — И сега вдигат мишените. Със сигурност няма да го видят. Ще го сгазят, сигурна съм.

— Аз ще ти го донеса — скочи Маги. Чувстваше се притеснена сред толкова много кринолини и широки рамене. Дори и дъждът беше за предпочитане.

— О, не ти! — възкликна Мили. — Може да се простудиш до смърт! Нека отиде Чарлз! Или Питър.

Питър изсумтя:

— За да се простудя до смърт ли? Много ти благодаря Мили, но ще ти откажа.

— Нищо няма да ми стане, както знаете, съм отраснала на село. Колко пъти ме е застягала такава буря. — Маги реши да докаже думите си с действия, отвори прозореца и се затича по моравата.

— Чарлз, трябва да отидеш с нея! — нареди лейди Едингтън, а в гласа ѝ се четеше ужас.

Маги не се обръщаше назад. Ако внезапният ѝ порив разкриеше истинския ѝ произход, толкова по-добре. Тогава вече Дани нямаше да има полза от нея и щеше да пусне Франки. Ако изобщо е при него. Зад себе си Маги чу стъпки, които бързо я настигаха. Обърна се и видя Чарлз точно когато той се изравни с нея. На лицето му беше изписано силно неодобрение.

— Какво правиш? — настоя той.

— Тичам.

— Цялата си мокра, ще се простудиш.

Дъждът продължаваше да се излива, вятърът запращаше студени капки в лицето ѝ.

— Нищо ми няма — каза тя и се уви с наметалото си.

— Ще се разболееш! — възрази той.

— Значи и ти ще се разболееш.

Тя продължи да тича, внимавайки да не се подхлъзне на мократа трева.

— Държиш се глупаво. Ако се измокриш, това с нищо няма да помогне.

Маги най-сетне зърна чадърчето. На цели двайсет крачки от мястото, където работеха слугите.

— Сега поне за малко съм на спокойствие. Без всички тези превзети същества наоколо. А и някой от тях помага на Дани, а това ме влудява!

— Маги, ще се справим някак с Дани!

В устата на някой друг тези думи сигурно щяха да звучат нежно и успокоително, но Чарлз ги изстреля решително, сякаш той беше готов да мести планини.

Решителност, която доникъде нямаше да доведе. Маги въздъхна, наведе се и вдигна чадърчето.

— Ще се справим, разбира се — постара се да го успокои тя, а след което се обърна и тръгна към къщата, оставяйки Чарлз с отворена уста. Щом се върнаха в къщата, Маги връчи чадърчето на Мили и се запъти към покоите си, за да смени мокрите си дрехи. В главното фоайе тя чу зад себе си стъпките на Чарлз. Чуваха се и когато се качваше по стълбите, после я последваха по коридора на първия етаж, после и на втория етаж. Тя упорито даваше вид, че не го забелязва. Нямаше никакъв смисъл да говори с него, защото нямаше какво повече да си кажат. Чарлз я настигна наскоро коридора, който водеше към зимните покои. Хвана я за лакътя, дръпна я към себе си и използва моментното ѝ залитане, за да я притисне към гърдите си. Тя отвори уста, за да протестира, но той прегърна здраво и я целуна.

Силно, сладостно, отчаяно. Маги не можа да му устои. Мускулите ѝ се отпуснаха и тя се облегна на гърдите му, следвайки ритъма на устните му. Топлината и силата на тялото му я обгръщаха, докато желанието се надигаше в нея като лава.

След един миг, който ѝ се стори твърде кратък, той се отдръпна и направи крачка назад.

— Не биваше да го правиш — каза Маги. — Някой можеше да ни види.

— Но никой не ни видя. — Дъждът беше намокрил косата му и тя беше започнала да се къдри, внасяйки частица безпорядък в обичайния му изискан вид.

Тя го погледна с крива усмивка:

— Няма ли да ми се караш повече?

— Не съм ти се карал — болка и насмешка се редуваха по лицето му. — Това, което ти казвам, няма да те накара да промениш мнението си. Искам обаче да помниш онова, което сме преживели заедно. Може да не е красноречиво, но пък се надявам да е убедително.

Захапвайки устна, Маги поклати глава.

— Никога не бих могла да го забравя.

— Добре. — Той посегна и погали лицето ѝ. — Сега трябва да се преоблека. Гостите ще се чудят къде съм.

Тя кимна отново, без да каже нищо. Той се обърна и си тръгна решително, а раменете му се очертаваха на светлината. Тя го наблюдаваше как се отдалечава и нещо ѝ приседна на гърлото.

Когато Маги се върна в салона, Чарлз вече беше там и всички бяха заети да играят на думи. Флора Ашкрофт току-що беше спечелила състезанието по поезия и се изчервяваше, докато Питър Радклиф драматично я коронясваше с венец. Чарлз настоятелно търсеше Маги с поглед, но тя не му обърна внимание и седна на мястото, което Мили ѝ показва.

Лейди Едингтън отчете с кратко кимване пристигането на Маги и обяви, че следващата игра ще бъде измислянето на анаграми на пасторални теми. Маги покорно написа на листчето което ѝ подадоха думите, които беше научила за случая — ФИЛАТЕР ТАСО АЛ ДАН. Надяваше се, че това, което ще ѝ се падне да разгадава ще е толкова трудно, че никой няма да се изненада от провала ѝ. Когато стана време за размяна, лорд Гифърд ѝ даде своето листче и хитро ѝ намигна. Маги впери поглед в буквите:

НО СЕЙ НУЛЛ ДИВАН. Сега трябваше да се престори, че се опитва да разгадае анаграмата. Нещо от написаното обаче подразни съзнанието ѝ. Нул Диван... Нуливан... Съливан... Но сей Нул Диван...

Дани О'Съливан... Тя погледна изненадано към Гифърд. Дъхът ѝ секна.

Лорд Гифърд ѝ се усмихна. Нямаше злоба в усмивката му, а само удивлението на един ученик, който си е направил шега, която не разбира. Той я погледна и после погледът му се отмести към сър Натаниел Дайнс, който ги наблюдаваше през монокъла си. За момент Маги загуби контрол върху изражението си. Някъде в подсъзнанието си тя го видя с бакенбарди и мустак, с ниско нахлупена шапка. Дани се усмихна, вдигайки ръка, сякаш искаше да приглади разрошената си коса и гладко обръснатите си в момента бузи. Дани, Дани е тук! Не някой от хората му, а самият той!

Главата ѝ се замая. Той не просто използваше помощта на някой от благородниците тук, той беше един от тях. Дани не беше измислен джентълмен, а истински. Дали хитро усмихващият се Гифърд има представа що за човек е сър Натаниел Дайнс и какво върши? Маги се огледа наоколо и изведнъж видя всичко по свършено нов начин. Усмивките на гостите вече имаха съвсем друг смисъл в присъствието на най-хладнокръвния убиец в Англия. Зарадва се, когато се сети за опрания в крака ѝ пистолет. Внезапно тя се изправи, заради което останалите гости я изгледаха с любопитство. Видя въпроса в погледа на Чарлз и му отправи умолителен поглед. Смънка под нос някакво извинение и излезе от стаята. Следващата врата беше на стаята за закуска, която тънеше в мрак. Капките от дъжда се стичаха по прозорците, размивайки изгледа към моравата и тя изглеждаше като голямо зелено петно. Маги затвори очи и се облегна на стената. Плъзна ръка в джоба, пришит под кринолина, и напипа пистолета.

Чарлз никога няма да ми прости, помисли си тя, докато ръката ѝ обхващаше дръжката. Но щеше ли това да има значение, след като скоро щеше да е мъртва. Трябваше да го направи. Така или иначе вече беше мъртва.

Само глупак би повярвал, че Дани ще я остави жива, след като е узнала тайната му. Все още можеше да спаси хлапетата. Но трябваше да бъде силна. Нужна беше само една минута, може би дори и половин минута и после всичко щеше да свърши. А Чарлз щеше да е толкова ядосан...

Тя изрепетира стъпките в съзнанието си. Вади пистолета, зарежда го, открехва вратата и надниква, за да е сигурна, че вижда

целта, пристъпва в стаята, насочва оръжието и дръпва спусъка. Скоро двама души нямаше да са живи — Дани и тя. Но какво ще стане с Чарлз?

Вратата на стаята за закуска изскърца и се отвори. Маги стисна конвулсивно пистолета, но преди да го извади, Дани вече я беше докопал. Рязко измъкна ръката ѝ от джоба и притисна китките ѝ в стената от двете страни на главата. Тя се бореше безмълвно, но дъхът ѝ пресекваше.

— Ако ти е мил животът на Франки, ще си държиш устата затворена.

Дани изсъска думите през стиснати зъби. Отражение от прозореца леко просветна в монокъла му. Как така не го разпозна порано? Когато играеше ролята на Дани, косата на сър Натаниел беше рошава, а не грижливо пригладена. Чертите на лицето му бяха скрити под бакенбарди и засукани мустаци. Всъщност добре избръснатото му лице нямаше нищо общо с това на Дани. Но бездушните очи, които блестяха от злоба, си бяха същите и това я ужасяваше.

— Наредил съм на един мой човек да го убие утре, ако не получи друга заповед.

Маги спря да се бори, поемайки си дълбоко въздух.

— Какво искаш, Дани?

— Тук няма никакъв Дани, момиче! — каза той, възвръщайки изискания си тон. — Тук е сър Натаниел.

— Какво искаш? — повтори тя.

Опита се да придаде твърдост на погледа си, докато сърцето ѝ панически препускаше в гърдите. Не беше едър като Чарлз, но все пак бе значително по-силен от нея. Ако я стиснеше за гърлото, щеше да е нужна половин минута, за да е мъртва. Нейната сила винаги е била бързината и невидимостта. Притисната до стената, тя беше безпомощна като дете.

Сър Натаниел се усмихна с кратка и грозна усмивка.

— Искам да направя най-големия удар в историята на Британската империя.

— Добре, че империята не е толкова стара — каза Маги механично. — Ако беше иначе, щеше да имаш много повече работа!

— Не се изразих добре. Имах предвид, че ти ще направиш най-големия удар в историята на империята.

— Не знам за какво говориш.

Но тя знаеше, дори прекалено добре. И беше твърде късно, за да му попречи. Ще я използва за нещо лошо. После ще се случи някакъв инцидент и тя ще изчезне. А най-лошото е, че не може да направи нищо, за да го спре.

— Лейди Едингтън, Милисънт Кросъм, лейди Джеймс Ашкрофт, Фърн и Флора, госпожица Уелдън, лейди Мери и лейди Елизабет, мисис Мортимър, лейди Рашуърд и да, лейди Виктория. Знаеш ли какво общо имат те помежду си?

Маги млъкна объркано.

— Те са дами, скъпа моя. Дами от най-добрите семейства. Дами от най-старите фамилии, което значи, че притежават бижута на стотици години.

— И? — каза Маги, решена да го накара да каже всичко.

— И ти тази вечер ще ги откраднеш за мен — довърши сър Натаниел.

— Ами ако ги носят на себе си? — попита Маги.

— Не се притеснявай. Няма да ги носят. Нали знаеш, че аз умея да организирам всичко.

Маги само го гледаше.

— Знаеш къде са спалните. А ако не знаеш, ще научиш, когато стане време. Талантливата госпожица Хаузър ще ти помага. Моят камериер също, така че да не ти липсва нищо.

Значи не можеше да излезе с номера, че е забравила как се разбиват ключалки. Госпожица Хаузър беше тук, за да ѝ припомни. Беше хваната в капан.

— Ти и лорд Гифърд сте планирали всичко, нали? — огорчено каза тя.

— Лорд Гифърд ли? — усмихна се сър Натаниел. — Какво общо има той? Гифърд е добро момче и винаги е готов за някоя шега. Но няма представа какво искам да постигна. Няма и да има, защото аз знам как да го накарам да играе по свирката ми.

— Откъде да съм сигурна, че не правиш и мен на глупачка? Как да се уверя, че Франки наистина е при теб?

— Ще трябва да ми имаш малко доверие. Но ако това не стига, можеш да изпратиш някой прислужник в „Главата на кралицата“ в

Саутуорк и да го накараш да разпита какво се случи там преди две вечери.

Преди две вечери? Това беше още преди тя да пристигне в имението. Съставил е плана още когато Чарлз го е срещнал в операта. Но как е узнал за облога между Мили и Чарлз? А случката с госпожица Барет? И това ли беше организирано?

— Не си и помисляй да казваш на твоя лорд. Няма да доживее до Нова година, дори и аз да съм умрял. Дал съм ясни разпореждания. Какви ли не злополуки могат да се случат с един млад благородник. Особено ако има авантюристичен дух. Ако не те вълнува съдбата на Франки, може би ще поискаш да запазиш живота на Едингтън. А ако си мислиш, че Едингтън ще ти повярва, лъжеш се. Ние се познаваме от деца, а за теб той не знае нищо друго, освен това, което е между краката ти.

Вратата зад тях отново се откряна и сър Натаниел ловко се измъкна по коридора. За половин секунда на Маги ѝ хрумна да извади пистолета и да го застреля в гръб, но не можа. Това щеше да убие Франки и, за бога, Чарлз! Все едно сама ги е застреляла. Тя все още гледаше вцепенено към вратата, когато гласът на Чарлз я измъкна от унеса.

— Маги, какво става?

Тя го погледна. Той изглеждаше тъй сериозен. Веждите му бяха присвити от притеснение, изражението му беше напрегнато и лишено от безразличието, което си придаваше, когато се намираше сред аристократичните си гости. Но въпреки това не можеше да му каже. Не биваше да го излага на опасност. Със сигурност Дани не говореше глупости и щеше да си отмъсти жестоко. Но от друга страна, можеше неразумно да каже на сър Натаниел за подозренията ѝ. И в този случай Чарлз и Франки щяха да бъдат убити.

— Добре съм... За момент ми се зави свят — тя видя в очите му, че не се хваща на лъжата ѝ и затова добави: — Изплашена съм. Не спях добре снощи, а и исках да те видя отново насаме, само за момент.

Само стой настрана от мен, каза си тя в себе си, но не посмя да го изрече на глас, защото знаеше, че Чарлз няма да я послуша. Всеки, който се приближи до нея, беше в опасност. В този момент взе решение да направи всичко, което може, за да го защити. Но как да защити Франки?

Погледът му омекна.

— Ти ще се ожениш за мен. Няма да те пусна да си отидеш. Съвсем скоро ще ме имаш колкото поискаш.

— Може би... — каза тя, а гърлото ѝ спазматично се сви при тази лъжа. — Но моля те, обещавай ми да направиш нещо за мен.

— Какво?

— След като тази седмица свърши, разбери от полковника, този, който се грижи за Лили Барет, кой е знаел, че ти си нейният таен покровител. Все някога Чарлз трябваше да научи истината. Най-малкото, за да се предпази от подлостта на своя близък приятел. Но трябваше да го разбере сам, и то в момент, когато нямаше да има смисъл да предприема каквото и да е, за да се опита да я спаси. Тя знаеше, че подобен опит може да му струва живота. — Ако полковникът е сигурен, че никой не е знаел, тогава попитай самата Лили Барет на кого тя сама е казала или споделила нещо.

— Ще го направя — гласът му издаде подозренията, които изпитваше.

Маги продължи:

— И разбери от сестра си, кой е предложил да се подиграят на Лили. Някой може да ѝ го е подметнал между другото. Освен това разбери дали някой не ѝ е подсказал идеята за облога.

— Ти знаеш нещо! Какво има, Маги? Гифърд ли е предателят? — в гласа му прозвуча метална нотка.

— Не знам. Подозирам — тя безмълвно се помоли за прошката му задето лъжеше, — подозирам много неща, но все още нищо не знам със сигурност. Моля те, дай ми малко време. И, Чарлз...

— Да?

— Моля те, обещавай ми, че каквото и да стане, ще се погрижиш за хлапетата. — Това бяха опасни думи, които можеха да събудят подозренията му, но трябваше да ги изрече.

— Обещавам ти, че ще направя всичко, за което ме помоли. И бъди сигурна, че ще се грижа за тях.

— Благодаря — каза Маги с угаснал глас. За жалост беше отгатнала съвсем точно какво ще се случи.

— Дотук с игрите на моравата — каза Мили, гледайки сърдито през прозореца на дневната как дъждът се лееше като из ведро. Беше минал вече цял час след обяда, но нямаше никакви изгледи дъждът да спре.

— Ще поиграем утре, мила моя — каза успокоително лейди Едингтън.

— О, кой се интересува от игри на моравата, особено когато вали — импулсивно възкликна една от близначките.

— Обичам дъжда — добави другата. — Толкова е хубаво да си на топло, докато навън е студено и мокро. — Тя потрепери драматично, а лейди Виктория, която за първи път се беше отделила от майка си, се усмихна тайно от своето място до другия прозорец.

— Можем да поиграем на карти — срамежливо предложи Флора. Маги седеше до нея на дивана. Беше минал вече един ден и Маги вече не беше толкова интересна на гостите. Въпреки че Мили изглеждаше все така решена двете да станат най-добри приятелки, вниманието на останалите гости се беше насочило към други, по-пресни впечатления. Недодяланите маниери на госпожица Хаузър по време на сутрешните състезания бяха много по-скандални и затова Маги се оказа на втори план. От своя страна, госпожица Хаузър умело се представяше като момиче от простолюдието, в чието поведение се смесваха наивност и вулгарност. Всичко беше пресметнато така, че да подклажда интереса на компанията.

Но въпреки всичко Чарлз не можеше да се отпусне и да се весели с другите. Не и докато Маги седеше пребледняла до Флора и изглеждайки така, сякаш се мъчи да не повърне. Не си спомняше изражението ѝ в онзи момент, в който сутринта се втурна през вратата на дневната, но видя, че в ръката ѝ има листче хартия. Друга бележка от Дани? Но кой я беше донесъл и кога? Трябва да ѝ я е дал някой от гостите, защото иначе Маги нямаше да го моли да разпитва Мили и полковника. По-важният въпрос обаче беше какво е пишело в

бележката? А и къде беше сега това листче? И защо тя нищо не му каза за него?

Маги го улови, че я гледа, и отмести поглед встрани. Това премахна и последните му съмнения. По дяволите, Маги! Защо не ми каза какво пише в бележката. Но той знаеше — заплашили са я, че ако каже нещо, ще убият Франки.

— Картите са добра идея — решително извиси глас Чарлз. Ако успееш по някакъв начин да е на една маса с Маги, можеше да говори с нея без никой да забележи. Може би щеше да успее да измъкне нещо ново, дори и в присъствието на другите. Той нареди на един прислужник да приготви игралните маси и гостите се заизправяха, бърбейки. Настана лека суматоха, така че, докато стигнат до игралния салон, масите вече бяха готови. Чарлз се изхитри да застане зад Маги, за да може, когато тя си избере маса, просто в последния момент да седне на нея. Флора Ашкрофт се присъедини към тях, без да забележи намесата на Чарлз, а за негова изненада четвъртият човек на масата се оказа госпожица Хаузър. Острият поглед на Маги я прониза за миг, преди отново да се насочи към масата. Въпреки че това стана много бързо, Чарлз усети нещо нередно.

Той взе двете тестета карти, отвори ги и подаде едното към Маги:

— Вист? — Скрытият му въпрос беше: „знаеш ли как се играе?“ Маги много добре го разбра, взе тестето и каза:

— Разбира се! По паунд на ровер?

Другите две жени се съгласиха с готовност на условията и така Чарлз разбърка картите и ги поднесе на госпожица Хаузър.

— Раздавайте вие — каза ѝ Маги, а в гласа ѝ се усещаше нотка, която онзи, който не я познаваше, не би уловил, но която не убягна на Чарлз.

— С удоволствие — каза госпожица Хаузър след кратко колебание. Тя се усмихна на останалите играчи и взе картите. Отново се поколеба за миг, но после започна да раздава. С новопробудено подозрение Чарлз се втренчи в ръцете ѝ, докато раздаваше картите. На него, на Флора, на Маги, на нея, на него, на Флора, на Маги, на нея, на него, на Флора, на Маги — ето го — лекото трепване, докато госпожица Хаузър разменяше една от картите си с тази на Маги. Но коя беше тази карта? Чарлз отново не разбра съвсем, но докато

госпожица Хаузър свърши раздаването, по устните на Маги се изписа тънка усмивка. Вдигнаха картите си и на лицето на госпожица Хаузър се изписа недоумение, докато усмивката на Маги стана още по-сияйна. Какво се случваше?

Първата ръка отговори на въпроса. Маги успя да спечели. Нямахме чак толкова силни карти, но изглежда знаеше точно какво имат останалите и какво ще играят. Тя взе три четвърти от ръцете, а останалите се разделиха поравно между него и Флора. Госпожица Хаузър тихо се нацупи на своята единствена ръка в ъгъла на масата.

— Чичо ми беше отличен играч — весело каза Маги, докато гледаше как Флора раздава картите, които Чарлз беше разбъркал. — Всеки четвъртък канеше приятелите си и играеха с часове. Приятелят му господин Франклин беше дори по-добър и от него.

Очите ѝ проблеснаха хитро и се срещнаха с тези на Чарлз, Франки, тя говореше за Франки. Той си спомни, че Маги му беше споменавала нещо за заложибите на младежа в тази област. *Беше гений във всякакъв вид игри с карти. Научи ме малко, колкото да попълвам карето и да не го излагам. Но така и не успях да го победя.* Тя се усмихна студено на госпожица Хаузър, която позеленя от яд.

Следващата игра беше честна. Или поне би трябвало да е такава, защото Флора раздаваше картите, които Чарлз разбърка. Въпреки това Маги отново ловко събра почти всички ръце. Флора я погледна с възхищение:

— Аз обикновено печеля на карти — каза тя срамежливо, — но днес изглежда не ми върви.

Маги отвърна на усмивката ѝ.

— Сигурна съм, че е така. Но сте имали и по-добри забавления в живота си. Докато за мен седмичната игра на карти беше единственото развлечение. Нямахме какво друго да правя и затова вниманието ми беше насочено само към виста.

Госпожица Хаузър намусено разбърка картите — бавно и несръчно. *Прекалено несръчно, за да е без умисъл,* каза си Чарлз. Маги го погледна. В погледа ѝ се четеше безмълвно предизвикателство. Защо трябваше да ѝ помага? Тя сама беше решила да скрие тайните си от него. И въпреки това за него беше невъзможно да не поеме предизвикателството ѝ. Взе картите, за да ги раздава, но се престори на

несръчен и изпусна тестето. Госпожица Хаузър изсъска злобно, когато картите се разлетяха.

— Колко съм непохватен — каза той, навеждайки се под масата, за да ги събере, въпреки че един прислужник притича бързо. — О, не, не се притеснявайте. Вече ги събрах.

Той вдигна картите, събра ги в колода и сякаш умишлено ги разбърка няколко пъти преди следващото раздаване. Внимателно наблюдаваше Маги, докато тя вдигаше своите карти. Доверие за доверие, Маги! Тя се изчерви и погледна встрани.

Опитите на Чарлз да я заговори по време на играта се свеждаха до обсъждане на измисления живот с измисления ѝ чичо. Не успяха да си кажат нищо съществено. В момента, в който трябваше да разменят масите, тя беше събрала доста пари. Основната губеща беше почервенялата от яд госпожица Хаузър. Чарлз не разбираше откъде дойде това настървение на Маги срещу безобидното парвеню. А може би именно госпожица Хаузър да беше помагачката на Дани? Дали пък Маги не я познава от предишния си живот? Не беше дала никакъв знак за това, но всичко беше възможно. Можеше да е и някакъв странен ритуал на подземния свят за премерване на силите. Играта свърши и всички се изправиха, за да разменят масите, без Чарлз да беше разбрал нищо. Парите, които Маги спечели изчезнаха ловко в джоба ѝ и тя седна на друга маса, където продължи да печели точно толкова лесно, колкото и преди. Чарлз се надяваше, че поне там играе честно.

Играта продължи, докато стана време за чай и компанията се оттегли в стаята с лилиите. Маги изглеждаше по-мрачна от всякога, въпреки че на лицето ѝ блестеше победоносна усмивка. Той застана до нея, когато всички бяха заети със своите разговори.

— Колко спечели?

— Двеста паунда. И всичките в брой, защото споменах, че не знам дали отново ще бъда в тази компания.

Чарлз се задави с чая си.

— Гледай ти! Та това е месечната печалба на някоя фабрика!

Тя наклони глава.

— Това са само по около седем паунда на човек, нали разбираш. И не съм взела повече от трийсет от никого. Това е повече, отколкото съм изкарала накуп за последните четири години.

— Маги, какво се случва? Кажете ми!

— Нищо — лицето ѝ мигновено помръкна.

— Маги! — повтори той заплашително.

Погледът, който му отправи, беше пълен с безмълвна мъка.

— Не мога да ти кажа, Чарлз. Ако можех...

Мили се появи неочаквано и Маги обърна гръб на Чарлз.

— Този чай „Дарджилинг“ ли е? — попита весело Маги.

Чарлз си тръгна, преди да чуе отговора.

Час преди вечеря майката на Чарлз заяви, че ще се яде в римски стил. Прислужниците донесоха тоги, хитони и сандали за всички, както и с бижута в римски стил, направени от евтини, боядисани метални топчета и нискокачествени мъниста. Сред гостите се надигна шум. Тези, на които Мили все още не беше казала, бяха изненадани и приеха идеята с повече ентузиазъм от останалите, които вече знаеха. Чарлз взе тогата си, без да коментира. Бе се съгласил на римска вечеря като компенсация заедно Мили се отказа от сценката с Аполон и Диана. Беше настоял обаче да се използват наличните в къщата дивани и канапета и да купят използвани маси, на които да отрежат краката, за да не да наемат цял комплект мебели.

Той се обърна и видя Маги да оглежда с ужас фалшивите бижута. Тя примигна и изражението на лицето ѝ се измени, но после отиде бързо при Мили и я хвана за лакътя, разменяйки няколко думи с нея, преди да погледне подозрително към Гифърд. Чарлз се приближи до сестра си още в мига, в който Маги си тръгна.

— Какво те попита госпожица Кинг?

Мили го погледна объркано.

— Чия е идеята, освен костюми да има и бижута.

— И?

Мили поклати глава:

— Казах ѝ, че е на Гифърд. Не виждам какво значение има — добави тя капризно. — Все пак аз ги подбрах.

— Разбирам — каза Чарлз. — А преди да се обзаложим Гифърд спомена ли нещо за възможността жена от долната класа да се превърне в дама?

— Защо още се занимаваш с това? Ти загуби. Никой не вярва на госпожица Хаузър.

— Лорд Гифърд направи ли някакъв такъв намек?!

— Всъщност не. Но сър Натаниел спомена нещо подобно.

Чарлз премигна. И Дайнс ли? Той погледна мъжа в другия край на стаята. Улавяйки погледа му, баронетът се усмихна.

— Това подмятане ли ти даде идеята за облога?

— Естествено — каза Мили без повече интерес. — Обсъждахме го почти половин час.

Гифърд, Дайнс. Но каква точно роля имаха те цялата тази история? И какво можеше да се направи по въпроса? Той огледа стаята и видя, че Маги вече я няма. Грабна едни сандали и един златен венец и ги понесе заедно с тогата към стаята си. Повика камериера си, но костюмът беше добре ушит и обгърна тялото му идеално, така че не се налагаха корекции. На колана висеше кесийка и той прибра в нея кърпичката си. Видя се в огледалото: типична за деветнайсети век прическа и глупав костюм. Липсваше само златният венец и той го нахлупи на главата си.

Чарлз освободи камериера си и отвори вратата към стълбата, която водеше към спалнята на Маги. Остави я отворена и светлината от газовата лампа осветяваше пътя му до първия завой. Той изкачи останалата част от пътя опипом и спря, когато ръката му срещна вратата. Натисна дръжката. Беше заключена отвътре. Почука. Тишина. Почука отново, този път по-силно. Отново нищо.

— Маги — извика той. — Отвори вратата, знам, че си там!

Отново тишина, въпреки че беше готов да се закълне, че я чува как слухти.

Ще разбия вратата! Това е моята къща и мога да правя каквото си искам!

Чу се звук на отдръпващото се резе. Той бутна вратата и влезе в стаята. Маги подскочи назад. Беше почти толкова бледа, колкото бялата роба, която носеше, а очите ѝ бяха като черни дупки на безцветното ѝ лице.

Чарлз избухна.

— Какво, по дяволите, става тук, Маги? Знам, че сър Натаниел Дайнс е подхвърлил на Мили идеята за облога и че Гифърд я е убедил за бижутата, но какво значи всичко това?

Маги поклати глава, чертите ѝ се изостриха.

— Не мога да ти кажа. Нямах представа колко ми се иска ми се да можех, но не мога. Но знай, че е много важно.

— Трябва да разбере!

— Знам, знам... — Маги сякаш се затвори в себе си.

— Заради Франки е, нали? — настоя той, пристъпвайки заплашително към нея, решен да измъкне нещо повече. — Не ми казваш, защото Дани заплашва да го убие, а може би и мен, ако ти не направиш онова, което той иска от теб? Но какво е то?

— Не знам — каза тя и той разбра, че го лъже, въпреки че очите ѝ не трепнаха.

Чарлз се втренчи в нея:

— Той иска нещо от теб! Знам, че е така, Маги! И иска ти да си тук, в къщата ми. За да направиш нещо и то скоро. Просто ми кажи какво е. Ще се опитам да ти помогна.

Смехът ѝ беше дрезгав:

— Да ми помогнеш! Как? Ако иска да извърша престъпление? Знаеш, че Дани няма да е намислил нещо добро.

Очевадно беше, че планът на Дани е криминален, но какво поточно? Кражба или убийство — едно от двете. Нищо друго не би изисквало толкова сложен план. Освен това знаеше, че Маги никога не би убила невинен човек, без значение какво говори. По-скоро би се самоубила. Значи трябва да е кражба.

— Мога да ти помогна да се освободиш от него. Каквото и да иска да откраднеш.

Маги отстъпи назад:

— Не искам да ми помагаш. Просто ме остави!

Чарлз с една крачка се намери до нея и я сграбчи за раменете, стискайки толкова силно, че тя изписка уплашено. Разтърси я толкова гневно, че главата ѝ се отметна назад:

— Слушай, Маги! Не си и помисляй, че ще ти позволя да се жертваш за него. Чу ли ме?

— Знам, че не би ми позволил, Чарлз. — Гласът ѝ беше равен, а очите ѝ — пълни с тъга. — Пусни ме, боли ме.

Чарлз я гледа дълго, откривайки по лицето ѝ едновременно решителност и смирение. *Ако искам да измъкне нещо от нея, сигурно ще трябва да я набия*, помисли си той. Но това тя никога нямаше да му прости. Знаеше, че и той самият никога няма да си го прости. От друга страна обаче, животът ѝ беше в опасност. Беше по-сигурен в това, от когато и да било. И затова трябваше да направи всичко по силите си, за

да я спаси. Дори и тя да не иска. В същото време беше сигурен, че тя няма да се пречупи от нищо. Какво да прави?

Маги се дръпна назад, но се спъна и за да не падне, се хвана за един стол.

— Франки ще те намрази, дори само защото си помислила да се предадеш.

— Знам — каза Маги, изправяйки се с достойнство.

— Няма да ти позволя да го направиш — каза той съвсем равно, страхувайки се че думите му звучат твърде слабо. Та той дори не знаеше какво трябва да направи тя. А и как можеше да я спре?

— Знам, че не искаш да сторя нещо лошо — съгласи се тя.

Той се втренчи в нея:

— Ще те заключа в тази стая.

— Ще се развикам и все някой ще дойде. В къщата има толкова много хора, че поне един ще ме чуе. Освен ако не смяташ да ме убиеш или да ме удариш така, че да изпадна в безсъзнание. Не виждам какво друго можеш да направиш.

Сърцето ѝ беше изпълнено с ужас. Видя го в очите ѝ. По лицето ѝ преминаваха най-различни чувства. По едно време му се стори, че тя иска да му каже: „Спаси ме, Чарлз“, но после това изражение изчезна и той разбра, че тя няма да го помоли за нищо.

— Няма да ти позволя да напуснеш компанията. Ще прекараш вечерта с мен.

Тя кимна конвулсивно, сякаш не вярваше, че вечерта изобщо ще настъпи.

По дяволите. По дяволите. По дяволите.

— Омъжи се за мен, Маги! Ще го обявим на вечеря и тогава Дани няма да може да те докосне!

Маги го погледна втрещено. Зави ѝ се свят. Нима той наистина все още я иска? Знаейки, че тя ще го предаде. Знаейки, че тя може да захвърли всичко, което някога ѝ е дал. Но в него нямаше и следа от несигурност. Тя за първи път осъзна колко искрен е той и от това стомахът ѝ се сви в конвулсия. Пое си дълбоко въздух, но той сякаш не искаше да влезе в гърдите ѝ. И тогава тя осъзна, че плаче. Плачеше с истински сълзи, които се стичаха по бузите ѝ, а дъхът ѝ излизаше на пресекулки. Чарлз я притискаше към себе си, целуваше очите ѝ,

целуваше бузите ѝ, устата, пиеше сълзите ѝ. Тя отвърна на целувката му, а коремът ѝ се стегна на болезнен възел.

Тя смъкна абсурдната му тога. Той също започна да я съблича. Ръцете му трескаво развързаха корсета ѝ. Панталоните, ризата, обувките — всичко падна за секунди, а Маги бутна Чарлз на леглото. Тя се хвърли отгоре му, жадуваща да усети тялото му. Това беше последният ѝ шанс да го целуне, да усети топлината му. Да усети как той я пронизва, когато влиза в нея. Възседна го, за да го поеме в себе си. После рязко се тласна надолу, задъхана, стенеща, отдадена единствено на него и на страстта си. Жаждата, която изпитваше към Чарлз разкъсваше цялото ѝ тяло, изпепеляваше я, нараняваше я.

— Позволи ми да те спася — успя да промълви той. — По дяволите, Маги, не ми причинявай това.

Тя сподави плача си и завладя устата му, за да го накара да замълчи, движейки се върху него, карайки го да стене и да се извива. Топлина се разля по тялото ѝ. Прекалено остра, за да е от удоволствие, прекалено прекрасна, за да е от болка.

— Ти си луда — изригна той и Маги се намери затисната под тежестта на тялото му.

Дъхът ѝ излизаше на тласъци, примесен със стонове. Тя изпитваше истерична нужда да се разсмее от безсмислеността на това вкопчване в него. Точно сега, когато вече нищо не можеше да се направи. Но може би все пак щеше да ѝ остане поне споменът за нещо прекрасно.

Маги избухна в екстаз и за момент се загуби между плача, стоновите и удоволствието. Но после дойде на себе си и си даде сметка колко скоро ще настъпи краят. Прекалено скоро!

Чарлз замръзна върху нея.

— Проклетата да си, проклетата да си, проклетата да си! — повтори той сякаш изричаше магия или молитва.

Маги стисна очи.

— Обичам те. Това няма да помогне, но искам да запомниш, че те обичам.

Той вдигна глава и Маги с ужас осъзна, че очите му са ядосани и червени.

— Ако ме напуснеш, никога няма да ти простя!

— Знам. Тръгвай сега, ще закъснеем за вечеря.

— Не — каза той, отдръпвайки се от нея. — Ще остана, докато се облечеш и ще слезем заедно.

— Някой може да ни види. Ще разберат...

— Мислиш ли, че това ме интересува в момента? Няма да те оставя сама!

— Добре — прошепна Маги, знаейки, че усилията му ще са напразни. Все пак му беше благодарна. После добави тихо: — Сали все още не се е върнала.

В тези думи се съдържаше целият ужас, който изпитваше. Беше изпратила най-добрата си приятелка право в устата на вълка и тя може би вече не бе между живите.

— Господи! — изпъшка Чарлз. — Почакай, аз ще те облека. — Тонът му й показа, че той съзнава колко недостатъчен е този отговор.

Маги кимна. Почувства се като играчка, докато Чарлз й помагаше да влезе в дрехите си. Трябваше да намери начин да вземе пистолета. Когато той влезе в стаята й, тя го беше мушнала между бельото си. Маги се страхуваше, че пистолетът ясно се очертава под плата, но Чарлз не забеляза нищо. Тя намери едни шивашки ножици и направи дупка в полата си, за да може да го достига по-лесно и Чарлз отново не реагира. Гледаше я безмълвно как оправя косата си, а после бързо среса и своята. Докато оставяше четката на шкафчето, забеляза

сгънато листче. Той го обърна, докато ръката на Маги се стрелна, за да го спре. „За моите хлапета“, пишеше на листчето с все още необработения почерк на Маги. Той го отвори. Вътре имаше дебела пачка банкноти — печалбата ѝ от играта на карти.

— Маги... — прошепна покрусено той. Писмото подсказваше как тя оценява шансовете си да оцелее.

Тя прехапа устни:

— За тях това е цяло съкровище.

Чарлз само поклати глава и повтори за кой ли път:

— Няма да те оставя да умреш, Маги.

По нейно настояване той я придружи до трапезарията няколко минути преди да прозвучи звънецът за вечеря. Така тя се надяваше, че няма да ги забележи никой. Те седнаха безмълвно в салона до трапезарията и наблюдаваха как другите се събират. После икономът обяви, че вечерята е сервирана.

Пет ниски маси бяха наредени в правоъгълник. Зад всяка от масите имаше диван, който да служи като лежанка. С възклицания и смях гостите нахлуха в трапезарията. Чарлз хвана Маги за лакътя и я отведе на масата, разположена най-далече от тази, около която се бяха събрали Гифърд, Дайнс и госпожица Хаузър. После и той се настани до нея. Вечерята започна. Чарлз не усещаше какво яде. В устата му храната имаше вкус на пепел. Нито пък запомни какво се говори или как компанията приема необичайната вечеря. Чуваше се звук на арфа, но Чарлз не знаеше коя мелодия свирят, нито пък разпознаваше кой се смее и по какъв повод. И посред цялата му отнесеност една страшна експлозия разтърси къщата. Стаята се разтресе, музикантите се разбягаха, полилеите се разлюляха заплашително. Една жена изпищя, но преди някой да успее да реагира, пламъците на газовите лампи намаляха и станаха оранжеви, а после започнаха да гаснат един по един.

— Газопроводът! — Чарлз разпозна гласа на Флора. — Газът избухна!

— Някой трябва да спре главния кран в кухнята! Ако не е затворен, газта ще започне да изтича и ще ни задуши — извика майка му.

— Аз ще го спра — каза Питър Радклиф. Думите му бяха последвани от глухи стъпки.

— Никой да не мърда — каза Чарлз, а гласът му преряза нарастващото объркване. — Прислужниците ще донесат свещи. Щом имаме светлина, някой ще отиде да спре главния кран. Няма опасност да се задушим или да се взривим. Едва ли ще поправят газопровода в следващия един час. — Той посегна в тъмнината към мястото на Маги, но сърцето му подскочи, когато усети, че все още топлата от тялото ѝ възглавница е празна.

Само това не. Той се изправи, нарушавайки собственото си нареждане, и се опита да различи нещо в тъмнината. Обаче виждаше само размазани силуети. Той си представи разположението на стаята. Най-близката врата беше вляво от него. Трябваше му клечка, нещо, което да гори. Хвана една салфетка.

— Кристофър — каза той.

Кристофър Радклиф седеше срещу него и пушеше пура след всяко ядене.

— Да — прозвуча гласът на приятеля му.

— Дай ми кибрита си.

Чу се шумолене на плат. Бавно, прекалено бавно.

— Ето.

Чарлз се протегна, докосна от първия път протегнатата ръка и взе кибрита. Запали една клечка, а няколко човека изпискаха от внезапно блесналата светлина. Това си повтори, когато той запали края на усуканата си копринена салфетка.

— Чарлз? — чу се несигурният глас майка му.

— Останете тук! — нареди той. — Никой да не е мръднал от тук! — Светлината беше слаба, едва колкото на свещ. Напълно недостатъчна, за да освети огромната трапезария. Кой друг липсваше? Той не знаеше — можеше да види само хората от собствената си маса. Но по дяволите, щеше да разбере. По-късно. Първо трябваше да намери Маги, преди да е направила нещо непоправимо. Той грабна салфетките от скутовете на хората около себе си, препаса ги на кръста си и изхвъркна от стаята. Светлината от горящата салфетка обаче беше твърде слаба. Искеше му се да има време да намери свещ, но най-вероятно свещите бяха долу в кухнята. Немаше време.

Той тичаше през тъмните стаи към главния коридор. Немаше идея дали се движи в правилната посока. Колко преднина имаше тя пред него? Една минута? Пет минути? Стените блестяха като мокър

седеф, когато той минаваше покрай тях. Премина през последната врата и стъпките му отекнаха в главното фоайе. Импровизираната му свещ мъждукаше и от нея се издигаше задушлив пушек. Спря, зачуди се. Стоеше в малко кълбо от светлина в центъра на обширното помещение. Не се чуваше никакъв звук, освен този на дъждовните капки по купола. Той затвори очи, за да се съсредоточи. Къде е отишла? И защо? Вече беше решил, че Дани е поискал от нея да открадне нещо, но списъкът с неща, които можеха да бъдат откраднати в къщата на Едингтън, беше главозамайващ. Сребро, картини, антики, бижута, редки книги, препарирани животни. Кое от всичко това?

Мисли. Мисли за нещо, което може лесно да се носи скрито. Маги беше попитала Мили, чия идея са били фалшивите бижута. Защото, ако всички носеха фалшиви бижута, значи техните ще са в стаите.

Той хукна по стълбите, вземайки по две стъпала наведнъж. Когато стигна до първия етаж, горящата салфетка загасна в ръката му. Той изруга и грабна друга от кръста си, усука я като фитил и я запали. Изправи се пред цяла редица от врати, проточила се от двете страни на коридора между портретите на предците му. Пламъкът мъждукаше и гаснеше, докато той тичаше устремно напред. Натисна дръжката на първата врата и тя се отвори. Маги явно работеше бързо. Трябваше да има отворени чекмеджета и кутии. Но слабата светлина на свещта разкри идеално оправено легло, празна маса и дрешник. Празна стая. Той остави врата отворена и провери още четири стаи, преди да открие следите от женско присъствие в едно от помещенията. На тоалетната масичка се виждаше празна кутия за бижута. Чарлз въздъхна от облекчение. Въпреки многото възможности, все пак се беше оказал прав. Сега трябваше да я хване, преди да предаде плячката си на Дани. Той знаеше, че тя не очаква да преживее тази среща, и беше убеден, че има основания да се страхува. Трябваше да я спре. Той затича от стая в стая, оставяйки отворени врати зад себе си. Не потърси повече следи от кражба. Знаеше, че е на прав път. Стигна до собствения си апартамент, но и там не я намери. По дяволите! Трябваше ли да провери и дясното крило? Не. Там нямаше гости и който и да беше нейният помагач — Дайнс или Гифърд, добре знаеше това. Тогава на втория етаж! Чарлз мина по пряката стълба, намираща се в стаята му, и за миг се озова на горния етаж. Наложил му се да спре, за да запали още

една салфетка. Оставаха още четири. Първо претърси нейната стая. Нямаше и следа от Маги. В стаята на горния коридор той видя следи от присъствието ѝ — обърнати кутии за бижута, чекмеджета от гардероба, изсипани на пода. Страхът му растеше с отварянето на всяка следваща врата. Беше закъснял, беше прекалено бавен! Как може едно толкова слабо момиче да се движи така бързо? Може би не беше сама? Той стигна до последната врата от крилото и я отвори. Нямаше дори и пътническа чанта. Влезе в стаята, сякаш присъствието му можеше да сътвори Маги от въздуха. Как щеше да я хване сега? Мястото на срещата можеше да е навсякъде. На тавана, в мазето, в Лондон...

Мимолетно движение отвън привлече вниманието му към прозореца. Озова се с две крачки до него и погледна. Неясен бял силует вървеше по пътя под дъжда. Той притисна лице към стъклото и скри пламъка от салфетката с ръката си. Да, определено това беше жена, облечена в един от хитоните на сестра му. И фигурата беше достатъчно дребна, за да е Маги. Благословена да си, Мили. Ти и безумните ти костюми. Той се завъртя на тока си и щом го направи, улови движение в стаята. Метна се настрана. Нещо просвистя над рамото му и се удари в прозореца, разбивайки стъклото на хиляди парченца. Отломките порязаха голите му ръце. Той изпусна салфетката. Тя се разви на килима, изпусвайки искри. Пресегна се към най-близкия предмет. Ръцете му докопаха столчето пред някаква тоалетка. Грабна го и го хвърли към нападателя си. Столчето с трясък се удари в нещо, което се строполи на пода. Фигурата беше облечена в бяла дреха и не помръдваше. За момент Чарлз се обърка, че човекът от пътя се е върнал. Маги? Но не, косата, осветена от пламъка на салфетката, беше златна. Госпожица Хаузър. Госпожица Хаузър, Гифърд, и Дайнс. Какво бяха намислили?

Стаята изведнъж стана много по-светла. Огън! Чарлз се обърна към изпуснатата салфетка и видя, че част от килима се е запалила. Той грабна салфетката за единия край и стъпка килима. Всичко това му отне твърде много време. Ръцете му се тресяха от нетърпение, докато палеше друга салфетка, и след момент на колебание, изхвърли старата през прозореца, където пламъкът ѝ бе бързо загасен от дъжда. Чарлз побутна тялото на госпожица Хаузър със сандала си. Голяма свещ лежеше на земята до нея. Тя не се движеше. Трябваше ли да я завърже?

Може би беше мъртва? Той разтърси глава, опитвайки се да си изясни ситуацията. Но нямаше време. Трябваше да намери по-сигурно оръжие. Върна се в коридора. Ловният салон беше на приземния етаж. Затича се нагам, въпреки че салфетката пареше пръстите му. Спусна се надолу по стълбите и прескочи няколко стъпала, заради което едва не се сгромоляса. *Ако си счупя врата, няма да съм й много полезен*, каза си и заслиза по-внимателно. Стигна до долу и почти се сблъска с Питър Радклиф, който държеше свещ пред веселото си лице.

— Ама какво правиш, Едингтън! — възкликна той, когато Чарлз грабна свещта от ръцете му. — Това беше мое, негоднико.

— Намери си друга — извика Чарлз докато тичаше по коридора. С откраднатите бижута в ръце Маги вече беше извън закона. Той не можеше да помоли за помощ, защото никой друг не биваше да знае. В противен случай, ако не Дани, законът щеше да я убие.

Той влетя през вратата на ловния салон. Загледа се във витрините, губейки ценни секунди, преди да намери това, което търсеше — една от новите пушки с автоматично зареждане. Трябваше да намери патрони. Отвори всички чекмеджета на шкафа. Ето ги.

Той вдигна оръжието и погледна през предния прозорец. Бялата фигура вече не се виждаше. Сърцето му се сви. Той загаси свещта си и направи четири бързи крачки до най-близкия прозорец. Удари силно с приклада на пушката. Двестагодишното стъкло се разби и Чарлз изскочи навън в дъждовната нощ.

Маги се препъна отново и прислужникът на Дани изруга, докато я вдигаше на крака. Хитонът ѝ беше прекалено дълъг, сандалите — прекалено големи, а тежестта на торбата я повличаше и тя непрекъснато се хлъзгаше там, където имаше трева или кал. Мъжът я изблъска от пътя и я накара да върви между дърветата. Тя се спря и отмахна мокрите кичури коса от лицето си, опитвайки се да пригоди зрението си към тъмнината. Водачът изруга отново и тя видя черния му юмрук да замахва към нея. Инстинктивно се наведе, за да го избегне. Кракът ѝ се подгъна и тя падна, изпускайки торбата, когато ръцете ѝ посегнаха да се хванат за нещо. Още се бореше с болката в дланите си, когато усети внезапния ритник в ребрата си, който я събори я в канавката. Болката се разля по цялото ѝ тяло.

— Курва! Уличница! — изръмжа той. — Ако загубиш нещо, ще те режа парче по парче!

Тя лежеше на земята, без да може да диша от болка, а калта се стичаше по косата ѝ. Мъжът грабна торбата, огледа я и изръмжа удовлетворено, като видя, че възелът не се е развързал. Маги беше взела само една трета от бижутата. Бързите ръце на госпожица Хаузър се бяха справили много бързо с ключалките. Това щеше да отнеме на Маги двойно повече време, дори и в най-добрите ѝ дни. Това изтри и последните ѝ съмнения. Дани не искаше таланта ѝ. Дани просто искаше жертвено агне. И сега тя щеше да умре.

Слугата отново се обърна към нея и тя се приготви за нов удар.

— Ставай.

— Не мога — каза Маги с всичката проклетия, на която беше способна. — Ребрата ми са счупени.

Мъжът избухна в нова серия от псувни и закани, но когато и това не я вдигна, а заплахата от още един удар само я накара да хленчи, той каза:

— Дай да нося торбата. Само стани. Дани иска да те заведе при него. Ако не успея обаче, ще те застрелям и ще го доведа тук, вместо

да те нося.

Маги с мъка се изправи на крака. Всяка глътка въздух ѝ предизвикваше ужасяваща болка в ребрата. Слава богу, не усещаше някое от тях да е счупено. Болката не беше такава, каквато е при счупено ребро. Въпреки това беше страшно силна. Все пак ситуацията имаше и добра страна — торбата нямаше да ѝ тежи повече. Това беше малка победа, но тя ѝ вдъхна сили, защото означаваше, че не всичко е загубено.

Тя изпълни заповедите на мъжа и продължи по тъмния път, а краката ѝ се хлъзгаха по тревата. Белият хитон беше целият в кал и постоянно се оплиташе в краката ѝ. Накрая Маги се принуди да спре, за да си махне сандалите. Те така или иначе не пазеха краката ѝ от порязване, но поне нямаше да се хлъзга непрекъснато. Слугата вдигна капака на фенера, но това почти не помогна. Маги се потътри подире му, ругаейки под нос. Изведнъж гората свърши и те отново се отзоваха на пътя. Чуваше се шум от течаща вода, прекалено силен, за да е дъжд. Маги запремига в тъмнината. Това потокът в края на имота ли беше? Тук трябваше да има мост. Внезапно от тъмнината изникна една затворена карета, която се приближи и спря. Вратата ѝ се отвори и мъж, облечен в сиво палто, слезе от нея.

— Здравей, Маги.

Гласът на Дани не беше силен, но се чуваше въпреки дъжда и шума от потока. Тялото ѝ затрепери, но вече не само от студа.

— Къде е Франки? Искам да го видя! — настоя тя.

— Франки не е тук, съкровище. Но не се страхувай. В безопасност е.

— Искам да го видя или няма сделка.

Тя полека плъзна ръката си в джоба и хвана дръжката на револвера. Беше мокър, но на мястото си. Изведнъж я обля светлина и тя започна да мига. Дани носеше фенер с лупа, който беше отворил и обърнал така, че да свети право в очите ѝ. Беше се скрил зад ослепителната светлина.

— Малко е късно за това, скъпа. А и какво значение има дали е тук? Какво ще ме спре да те застрелям, а после да застрелям и него?

Маги не отвърна нищо, а само стисна пистолета.

— Но аз съм мъж, който държи на думата си, скъпа моя. И няма да го убия, ако правиш това, което искам от теб.

— Какво още искаш, Дани? Тук съм...

Дани се захили.

— Колко си глупава. Отначало мислех да те застрелям и да те оставя тук, на пътя. Улична крадла, предадена от собствените си хора. След това обаче ми хрумна друга идея. Ще накарам този приятел тук — Дани посочи слугата си, — да те удави. Ще заприлича на нещастен случай. Божия воля. Крадлата се е лутала в тъмнината, за да търси помощниците си, но се е подхлъзнала, паднала е в потока и се е удавила. — Дани се въодушевяваше с всяка следваща дума и гласът му все повече заприличваше на този на сър Натаниел.

Стомахът на Маги се сви. Дали от студ, или от страх, не можеше да каже.

— Тогава свършвай по-скоро.

Не можеше да му вярва. Нямахше да пусне Франки, а и Чарлз никога нямаше да е в безопасност.

— Слез долу при потока — каза сър Натаниел с противен глас.

Нямам избор, каза си Маги. Това е единственият ми шанс да спася Франки и Чарлз. Независимо от всичко, трябва да го направя. Тя се опита да си представи лицата им, но това на Чарлз завзе цялото ѝ съзнание. Въздъхна и пристъпи напред. Брегът на потока беше хлъзгав и краката ѝ потънаха в студената кал, докато се опитваше да слезе. Направи още няколко крачки и усети как ледената вода опарва краката ѝ. Помисли си, че студът ще свърши работата на слугата. Тя трепна от уплаха и инстинктивно се изправи във водата. Силата на течението я повличаше и тя трябваше да се бори, за да остане на крака. Сър Натаниел се смееше шумно и силно.

— Моето момиче, ти ме побъркваш. За малко да реша изобщо да не те убивам.

Маги подскочи, когато чу още едно тяло да пада във водата. Слугата беше скочил от моста и беше на няколко крачки от нея.

— Знаеш ли какво? — каза сър Натаниел. — Промених решението си. Ще убия Франки и Едингтън. Смъртта му обаче ще бъде шедьовър. Нещастен случай, както и с тебе.

Може би лъжеше. Искаше да я нарани, да я накара да мисли, че смъртта ѝ е безсмислена, след като нямаше да успее да спаси Франки и Чарлз.

Въпреки това тя бръкна в джоба си и стисна дръжката на пистолета, отстъпвайки инстинктивно от приближаващия се слуга. Пистолетът беше подгизнал. Дали щеше да гръмне? Тя замръзна, разкъсвана от съмнения. Ако застреляше двамата негодници, нямаше ли да си навлече грях на душата. Но ако не го направеше, Франки и Чарлз също щяха да умрат. Сър Натаниел продължаваше да се смее. В този момент откъм брега се чу пукот на счупен клон. Лъчът на фенера моментално се насочи по посока на звука. Чу се изстрел. Идваше откъм къщата.

Чарлз! Мисълта за него я изпълни едновременно с надежда и ужас.

— Чарлз, недей! — изкрещя тя. — Махай се! Ако не изчезнеш, той ще убие Франки... — „И теб, глупако“, продължи мислено тя.

Сър Натаниел изпсува, хвърли фенера във водата и каза на слугата:

— Ти се погрижи за момичето, аз ще се оправя с Едингтън.

Сърцето на Маги спря. Не, не Чарлз, само не и той... Заслепена от силната светлина на фенера, тя премигна, бръкна в джоба и извади пистолета. Къде беше прислужникът? Тя държеше пистолета пред себе си и се мъчеше да се ориентира по шума. Но не можеше да различи звуците, защото дърветата шумяха от вятъра. В следващия миг мъжът я връхлетя, но се блъсна непохватно в тялото ѝ, защото в тъмното не можеше да прецени точно къде се намира. Тя дръпна спусъка и пистолетът изгърмя в ръцете ѝ. Все още работеше. Тази моментна радост изчезна, когато тежестта на слугата я повлече надолу, а течението искаше да я погълне. С последни сили Маги се метна към брега и силно се удари в земята. Прозвучаха още изстрели. Някои отблизо, други отдалеч. Тя нямаше време да ги различи. Чу се силен плясък, когато тялото на слугата падна във водата. Маги се прицели по посоката на звука и стреля отново. Този път се чу вик. Течението поде мъжа и го довлече почти до нея. Тя можеше да види очертанията му във водата. Той ругаеше и викаше, докато се опитваше да се изправи. Ръката му срещна коляното ѝ и го сграбчи. Маги инстинктивно отскочи назад, но той не я пускаше.

С последни сили тя го удари по главата с дръжката на пистолета. Захватът му моментално се отпусна и тялото се понесе по течението.

„Чарлз? Къде ли е Чарлз?“ Маги се бореше с ледената вода. Вече не си усещаше краката. Вниманието ѝ беше привлечено от внезапен шум в храстите от другата страна на потока. Подкреплението на Дани. Тя вдигна пистолета.

— Маги. Маги, къде си?

— Маги!

Това беше гласът на Сали, последван от този на Франки. Слава богу! Маги въздъхна с облекчение, борейки се с течението.

— Тук съм.

— Проклетото копеле Дани не ме хвана, въпреки че се опита! — извика Франки.

Чу се още един изстрел и този път куршумът просвистя покрай нея. Сър Натаниел все още беше жив. Тя отново се насочи към брега, за да се скрие в храстите.

— Внимавай! Дани е на моста и има пистолет.

Изведнъж светлината на друг фенер блесна откъм мястото, където бяха Сали и Франки, просветвайки за кратко към ръба, на който беше тя, и се устреми към моста. След миг Дани беше в центъра на осветения кръг. Държеше два револвера — по един във всяка ръка, а каретата му се виждаше на няколко крачки зад него. Той се усмихна саркастично, прицелвайки се в светлината на фенера. Времето сякаш спря. Проехтяха няколко изстрела и светлината на фенера се наклони, но не изчезна. По лицето на Дани се изписа изненада. После тялото му рухна върху мокрите дъски на моста.

Маги се измъкна от водата и тръгна към гласовете, които я викаха. Каза си, че трябва да чувства щастие. Вместо това беше обзета от странно вцепенение. Светлината на фенера се премести и докато тя се ориентира, Франки и Сали изтичаха на моста.

— Мъртъв е! — проехтя ликуващият глас на Сали. — Ти ли го уцели?

— Не мисля — каза някой и Маги видя пистолета в ръката му. — Аз бях.

Маги се обърна по посока на гласа, който беше толкова тих, че само тя го чу.

— Чарлз!

— Глупаче такова — каза той, като я измъкваше. После я целуна, докато Маги остана без дъх, притискайки я към себе си, сякаш се

страхуваше, че тя отново ще изчезне. Тя отвърна на целувката му с безпаметна страст. Усети невероятния му вкус, топлината и силата му. Само до преди миг беше ги беше загубила. Беше загубила почти всичко. — Повече никога, никога не прави такива неща! — каза той рязко, когато я пусна.

— Не трябваше да идваш. Беше прекалено опасно. Можеше да умреш — отговори тя.

— Как така да не дойда? — тя не виждаше лицето му, но усещаше напрежението в гласа му. — Ти искаше да умреш, за да спасиш Франки. Как може да си помислиш, че аз няма да го направя за теб?

— Но той искаше да убие и теб. Каза ми го. Не можех да позволя това да се случи. Обичам те прекалено много.

— Сигурна ли си? — попита Чарлз, притискайки я още по-силно в прегръдката си. Той беше толкова топъл и я караше да се чувства тъй силна и сигурна, че просто не ѝ се вярваше.

— Повече от всичко на света!

— За бога, Маги — въздъхна той, — обещавай ми две неща.

— Всичко! — Думата едва излезе от гърлото ѝ.

— Омъжи се за мен преди края на месеца и повече никога, ама никога не прави нещо толкова глупаво!

Маги погледна към Сали и Франки, които още оглеждаха на моста трупа на Дани.

— Обещавам, обещавам!

И потънаха в безкрайна целувка.

ЕПИЛОГ

Шест месеца по-късно

Чарлз огледа балната зала. Огромното помещение вече беше пълно с дами, облечени в скъпи ексцентрични рокли, и господа с позлатени монокли. До него стоеше Лили Барет, ужасена и сияеща от честта, която ѝ оказваха лорд Едингтън и неговата съпруга. Но къде беше лейди Едингтън?

— Къде е жена ти? — попита майка му, внезапно изниквайки от другата му страна. Тя беше претърпяла инсулт, който я бе оставил душевно объркана и с изкривена на една страна уста.

— Нямам представа, мадам. Отивам да я потърся. Вие останете тук с госпожица Барет.

Старата лейди се втренчи в момичето и Чарлз дочу, преди тълпата да го погълне, да казва на Лили:

— Вие ли сте съпругата на моя Чарлз?

Откри Маги само след няколко минути. Любимите ѝ убежища бяха празни, но на ръба на стълбището се мярна един силует, който седеше на ръба на стълбището. Тя беше с гръб към него, облегната на балюстрадата и загледана в гостите, влизащи през главния вход. Беше дребна, почти като дете. Носеше огромна пола по последна мода, а косата ѝ бе подредена в сложен кок. Приличаше на скъпа кукла. Нямахше почти нищо общо с момичето, което бе видял преди повече от година на онази оперна сцена. И все пак си беше тя — все така жива, излъчваща същата страст, с която го грабна още първия миг. Той я повика, когато почти беше стигнал до нея. Тя трепна изненадано. В последните месеци сетивата ѝ се бяха притъпили. Преди една година никога нямаше да я хване така неподготвена.

— Трябва вече да слизаме.

Тя се обърна към него, а полата ѝ се разлюля. Тялото издаде изненадата ѝ, но изражението ѝ беше затворено и притеснено.

— Не искам да слизам, Чарлз.

Той хвана твърдо лакътя ѝ.

— Не си спомням да съм те питал.

— Разбира се, че не ме попита. Ти никога не ме питаш — каза притеснено Маги. Черните ѝ очи изглеждаха огромни върху бледото лице. Бузите ѝ се бяха заоблирили, откакто вече не гладуваше.

— Въпреки това успявам да постигна своето — отвърна той тихо, но това се дължеше по-скоро на собственото му притеснение.

— Не искам да слизам долу — повтори тя. Приглади роклята си с нервно движение на ръката. Изглеждаше уплашена.

Чарлз я притегли към себе си и тя не се възпротиви. Напрегнатото ѝ изражение се смекчи, когато усети близостта му.

— Маги, ти си лейди Едингтън. Никой няма да те обиди. На никого не би му и хрумвало да го направи. Колкото и странен да им изглежда моят избор. Аз съм Едингтън все пак.

Тя се усмихна леко на аристократичната му претенция.

— Лили Барет вече е тук. Ако не слезеш, хората ще започнат да клюкарстват, че не я харесваш и не искаш тя да бъде наше протеже. Сега ти си стопанката. Не можеш винаги да се криеш! А и точно днес вниманието ще е насочено към друг човек.

Маги го изгледа изпитателно и след това кимна.

— Предполагам, че Лили ще дебютира само веднъж.

— И с божията воля Мили ще се върне от сватбеното си пътешествие също само веднъж — каза Чарлз, но не спомена друго.

Това беше първата публична изява на семейство Едингтън след злополучното празненство, което доведе до смъртта на двама души. Обяснението на Чарлз за пред хората беше, че той, Дайнс и Маги са се втурнали да гонят злодея прислужник на Дайнс, който ги е ограбил и заплашил. Докато са се опитвали да го обезоръжат, Дайнс е загинал. Освен тях само двама души знаеха истината, но те си мълчаха. А лорд Гифърд? Чарлз така и не можа да разбере имаше ли той някакво участие в плановете на Дайнс. И нямаше как да разбере, защото Гифърд не обелваше нито дума. Маги знаеше, че лъжата е необходима, но въпреки това всеки път, когато някой заговореше за героизма на Дайнс, настръхваше. Затова Чарлз избягваше да споменава потискащата история.

Маги отново погледна към фойайето от мраморния парапет.

— Когато бях малко момиченце, се шмугвах зад кулисите на Италианската опера и гледах как певците пеят. Представях си, че съм

на тяхно място. Какво ли би било да съм на сцената?

— Сега ще разбереш — повдигна закачливо вежди той.

Маги се обърна притеснено.

— Ще се наложи да разбере — каза тя. — Виж, някой ни забеляза. Щом вече съм Едингтън, може би е време да вляза в новата си роля.

Тя се повдигна на пръсти и го целуна право в устата. Беше само за секунда и когато се отдръпна, Чарлз ѝ се усмихна дяволито.

— Ако ще започваш нещо, поне го направи като хората.

С тези думи той я взе в обятията си и я целуна, докато и двамата не останаха без дъх. Тя се облегна на гърдите му. Последните следи от притеснението и сковаността ѝ изчезнаха. Устните ѝ бяха нежни, но настоятелни, горещи и сладострастни под неговите и за момент той почувства силно желание да я занесе в спалнята. Балът да върви по дяволите.

Но си наложи да се отдръпне и разумът му се върна. Премрежените ѝ очи показваха, че и на нея подобни мисли не ѝ бяха чужди.

— Предполагам, че вече всички са истински шокирани — каза Маги.

— Или ще бъдат, когато чуят — съгласи се Чарлз.

— Тръгваме ли, лорд Едингтън?

— С удоволствие, лейди Едингтън.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.